

RODZINA

HERBARZ SZLACHTY POLSKIEJ

UZUPELNIENIA I SPROSTOWANIA
Z MATERJAŁÓW ARCHIWALNYCH

OPRACOWANE PRZEZ
ALEKSANDRA WŁODARSKIEGO
DYREKTORA BIBLIOTEKI
ORDYNACJI HR. PRZEDZIECKICH

CZĘŚĆ I

W A R S Z A W A
SKŁAD GŁÓWNY KSIĘGARNIA GEBETHNERA I WOLFFA
1 9 3 2

ODBITO W DRUKARNI
LEONA NOWAKA
WARSZAWA
WARECKA 12
TELEFON
244-99

OD WYDAWCY.

Dotąd wydano piętnaście tomów Herbarza „Rodzina”; jest to jak na wydawnictwo w zakresie heraldyki dość wiele; obejmują one większe lub mniejsze dane, odnoszące się do historii dawnych rodów polskich, zebrane dość skrupulatnie, lecz daleki jestem, aby utrzymywać, iż materiały wyczerpują całokształt pracy w tym kierunku; dużo pozostało jeszcze do opracowania i dopóki nie zostaną wyczerpane wszystkie źródła archiwalne, nikt o całości szlachty polskiej nic konkretnego powiedzieć nie może.

Przeglądając wydane dotąd tomy i porównyując z tem, co następnie zebrałem, widzę, iż obecnie już można przystąpić do uzupełnień zebranego materiału, a ponieważ w pracach tego rodzaju jest b. wiele okazji do błędów przy trudnych odczytaniach źródeł i powtarzających się w rodzinach imion, należy błędy sprostować.

Te okoliczności i poparcie życzliwych mi osób pozwoliły przystąpić do tej pracy z nadzieją, iż w miarę zebrania dalszych materiałów i środków jedynie na druk, będę mógł wydawać częściowo odszukane i nadesłane materiały, aby w tej dziedzinie naszej przeszłości zestawić o ile można pełny obraz szlachty zamieszkałej w granicach dawnej Polski.

Umieszczono najdrobniejsze wzmianki o rodach nieznanych, wbrew twierdzeniom Z. Hr. Lasockiego, gdyż dla wytrawnego archiwisty jest to poważną wskazówką, gdzie szukać dalszych źródeł, i herbarze: Dunin-Borkowskiego i Szeli-Żernickiego mimo swej lakoniczności są jedynymi wskaźnikami do dalszych poszukiwań dla rodzin mniej wybitnych.

Podziękować przytem muszę P. Sewerynowi Borkiewiczowi z Piołunki za łaskawe dostarczenie mi ze swoich zbiorów cennego materiału do tej pracy.

A.

ACCORAMBONI Filip-Ignacy otrzymał 1726 r. tytuł hrabiowski (Sigil. ks. 20).

ADELSKI. Mikołaj, syn Jana, prowadził 1715 r. proces o sumy w Trybunale lubelskim.

ADZYKICZ. Prof. Dziadulewicz zamieszcza w swem dziele „Rodziny Tatarskie” sporo danych o tym rodzie.

AFFANASOWICZ h. BOŻA WOLA. Boniecki w swych uzupełnieniach podaje: Donata, syna Andrzeja, Michała z synem Stanisławem, Jana z synami: Franciszkiem i Michałem, oraz Jerzego z synami: Janem i Piotrem, wylegitymowanych ze szlachectwa w gub. wileńskiej 1816 r.

AGDOLLO. Jerzy z synami: Jerzym i Kasprem otrzymali 1759 r. od Augusta II tytuł margrabiowski (Sigil. 29 f. 139).

AICHLER. Jan, konsul (rajca) krakowski, otrzymał 1541 r. nobilitację (Metr. Kor.).

AKLEWICZ h. OGOŃCZYK. Mają zamieszkiwać w Kowieńszczyźnie (Prof. Dziadulewicz).

AKONIGSEGA. Fabian-Otto, pułkownik wojsk kor. 1664 r. (Wyr. Tr. Lubel.).

AMALICKI. Rodzina tatarska, posiadająca majątek Świstowitły w ziemi nowogrodzkiej (Prof. Dziadulewicz).

AMANDY. Jerzy otrzymał 1604 r. nobilitację (Metr. Kor.).

ANCZYŃSKI. Michał, vicegerent grodzki oświęcimski, występuje z urzędu między 1717—1720 r. (Wyr. Tr. Lubel.).

ANDRUSIEWICZ. Antoni, syn Michała, wnuk Wojciecha, wylegit. w Galicji 1783 r. (Bon.).

ANIOŁOWICZ. Aleksander, syn Krzysztofa, notowany 1714 r. w aktach grodzkich wieluńskich „Inscriptiones”.

ANISZEWSKI N., łowczy parnawski, jego żona Katarzyna z Metyckich, um. 1793 r. (Bon.).

ANTONIEWICZ. T. I, str. 41 Jakób, syn Grzegorza, zm. 1796 r.: z żony Marji Romaszkan zostawił synów: Antoniego, zm. 1815 r., ks. kanonika, i Deo-

data, który miał dwie córki i synów: Kajetana i Dominika, po nim z Agapowiczówny córka za Marszałkiewiczem.

Dominik, syn Jakóba, zm. w Sosnowie na Podolu 1811 r., dziedzic Winogradu, miał dzieci: Deodata, który z Morawskiej miał tylko córkę Albinę za Antonim Antoniewiczem, Grzegorza, który miał syna Józefa, po którym córki: Marja za Czajkowskim i Janina za Krzysztofowiczem.

Jan, syn Jakóba, z Anny Romaszkanówny, miał dwóch synów: Antoniego, ożenionego z Albiną Antoniewicz, z której córka Anna za Osiecimskim i syn Jan, prof. Uniw. Lwowskiego, znawca sztuki, ożeniony z Anną Bamberg, z której córka za Edmundem Załęskim, rektorem Uniw. Jagiellońskiego. Drugi syn Jana, Michał, ożeniony z Marją Rutkowską, zm. w Starogrodzie, zostawił córkę Celestynę vel Celinę za br. Lewartowskim.

Krzysztof, ur. 1773 r., syn Jakóba, radca Apel. we Lwowie, zm. 1825 r., ożeniony 1 v. z Sarygą, córką Mikołaja bar. de Meretzay Kapryja, zm. 1806 r. w Stanisławowie, 2 v. z Rozalją Romaszkanówną. Z pierwszej żony syn Mikołaj, ur. 1801 r., † 1885 r. w Radziszowie, porucznik w. p. 31 r., poeta, autor Anny Oświecimówny. Po drugiej żonie synowie: Wincenty, dziedzic Starej i Nowej Skwarzawy, którą nabył od Karola Antoniewicza, ur. 1812 r. w Stanisławowie, ożeniony 1842 r. z Anielą Urbańką; Wincenty zm. 1859 r., miał dwie córki: Annę za Edwardem z Suchcic Sucheckim, dziedzicem Rakoszyna i Marję za Mieczysławem Mniszkiem.

Drugi syn Krzysztofa, Jakób z. Marja Moszyńska, 1 v. Tomkowicz, córka Piotra, był prezesem sądu cywilnego w Krakowie (Zbiory Borkiewicza).

ANZELIERI h. własnego. Herb trzy głowy brodate, brodami stykające się z sobą, dwie u góry, jedna na dole, na tarczy bez barwy.

Aloizy, włoch, otrzymał 1694 r. indygenat w nagrodę zasług w pracy dyplomatycznej (Metr. Kor.).

APIEWICZ. Krzysztof, dworzanin skarbowy król., rewident starostwa hajneńskiego 1679 r. (Bon.).

DEL AQUA. Andrzej otrzymał 1635 r. indygenat (Metr. Kor.).

ARCHINGIER. Mikołaj-Jan z Radoczy prowadził 1790 r. proces o należne sumy (Wyr. Tr. Lubel.).

ARCHIPOWICZ. Andrzej procesował się 1693 r. o dług (Wyr. Tr. Lub.).

ARCOPE. Eljasz otrzymał 1563 r. nobilitację (Metr. Kor.).

ARKOWSKI. Jan, dziedzic Wodzinka 1757 r. (Ks. Gr. Inscr. Piotrk.).

ATELCHOWSKI. Jerzy, dziedzic dóbr Truchonowicze, Kozły i Słobódka w pow. orszańskim 1668 r. (Bon.).

AUDYKOWSKI. Występują w aktach grodzkich żydaczowskich od 1717 r. (Bon.).

AUGUSTYNOWICZ h. KRZYWDA. Seńko, bojar wiłkomirski 1577 r. (Wittyg).

AWROLEWSKI. Józef i Roch, synowie Józefa i Marjanny z Wilczyńskich, wnukowie Wojciecha i Teresy z Piechockich, otrzymali 1746 r. potwierdzenie swego szlachectwa w Środzie (Kal. Rel.).

B

BADAROWSKI. Stanisław, towarzysz wojsk koron., pozwany 1726 r. o najazd (Wyr. Tryb. Lubel.).

BADENI. Antoni, dziedzic Różnicy, prezes Dyr. Sz. Tow. Kr. Ziem. w Kielcach, zm. 1828 r., z Petroneli Kielczewskiej pozostawił córki: Joannę za Rochem Laskowskim, która mu wniosła Różnicę w posagu, i Emilję za Pawłem Wietskim z Małoszyc (Zbiory Borkiewicza).

BAIER h. LELIWA. Kajetan z żony Hortensji Zwierkowskiej pozostawił córki: Zofję za Mieczysławem Chądzyńskim z Orłowa i Marję, zm. 1930 r. w Krakowie. Teodor miał córki: Anielę za Adolfem Jawornickim, Teresę za Leonem Jasińskim i synów: Ludwika żonatego z Chrzanowską, Władysława ożenionego z Młodecką i Aleksandra (Zbiory Borkiewicza).

BALIŃSKI h. PRZOSNA. Wincenty z Katarzyny Garlickiej miał synów: Antoniego-Józefa, ur. 1822 r. (m. Szaniec), właściciela Promnika, którego z Heleny Śląskiej syn Edward ur. 1849 r., Stanisława i córki: Marję Skulską i Józefę (Zbiory Borkiewicza).

BAŁTOWSKI. Andrzej, Aleksander i Stefan, ziemianie mściławscy 1664 r. (Bon.).

BAR. Szymon otrzymał 1593 r. nobilitację z herbem Rawicz (Metr. Kor.).

BARCHANOWSKI. Kazimierz, posesor Kozmic pod Wieliczką 1769 r. (Bon.).

BARCZKOWSKI. Piszą się z Barczkowic. Jan, syn Stanisława z Barczkowic, 1559 r. (Ks. Gr. Piotr. Inscr.).

BARDSKI. Antoni, syn Piotra, kapitan wojsk kor. 1722 r. (Gr. Piotr. Inscr.).

BARŁOWSKI h. OGOŃCZYK. Piszą się z Barłogu. Jakób, syn Wawrzyńca, legitymował się 1598 r. w grodzie łączyckim.

BARSZTH. Andrzej, major regimentu pieszego wojsk kor. 1723 r. (V. Leg.).

BARTUCHOWSKI. Kacper, syn Antoniego, dziedzic części Rozwadowa, legitymował się w Galicji 1803 r. (Quaterniones).

BEDNARZEWSKI. Andrzej występuje 1703 r. w Tryb. Lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BEGIN. Andrzej, pisarz skarbu kor. 1714 r. (Wyr. Tr. Lub.).

DE BEKE. Joachim notowany 1608 r. z herbem Bickau (w Metr. Kor.).

BEŁDOWSKI h. JASTRZĘBIEC. Włodzimierz i Ludwik, synowie Jana i Tekli z Borkiewiczów; Ludwik żonaty 1 v. z Prędowską, 2 v. z Zofją Młodecką, zm. 1919 r.; z 1-ej żony ma syna Ludwika i dwie córki, z drugiej córka za Michalskim (Zbiory Borkiewicza).

BEM (v. BEHEM v. BOEHM) — szlachta i BEM DE COSBAN — hrabiowie. Średniowieczna szlachecka rodzina śląska, która w końcu XIV i początkach XV wieku przeniosła się na Pomorze Gdańskie, gdzie niektórzy jej członkowie używali przydomku „von Bomsdorf” dla odróżnienia od innych Bemów, piszących się „von Behmfeld”. Zdaje się, że część tej rodziny również w końcu XIV wieku osiadła w Krakowie.

Herb szlachecki, z którym legitymowali się Bemowie w XIX w. pod zaborem rosyjskim i austryjackim, przedstawia „Rodzina” tom I.

Herb gałęzi hrabiowskiej Bemów de Cosban przedstawia: tarczę rozdzieloną na cztery pola: w pierwszym i czwartym, czerwonych — baran biały zwrócony w prawo, w drugim i trzecim, białych — gryf zielony zwrócony w lewo. Nad tarczą hełm z koroną hrabiowską i trzema pawimi piórami, na których biały krzyż rycerzów krzyżowych. Z tym herbem wylegitymowali się Bemowie de Cosban w Galicji w 1782 roku¹⁾.

W 1291 r. książę śląski Bolko Piast zaświadcza sprzedaż dóbr Hermsdorf pod Jaworzem (bei Jauer) rycerzowi Henrykowi, zwanemu (genant) Bem (Behm, der Böhm), a w 1334 stwierdza, iż Henryk zwany Bem, dawny wice-marszałek dworu księcia Bolka Śląskiego, posiada dobra Schriberdorf w okolicy Landeshut²⁾. W 1328 r. występuje na dokumencie z tytułem „pana” (Herr) Wilhelm Bem, jako świadek ks. Bolesława na Falkenbergu³⁾. W spisach rycerstwa śląskiego, udającego się na pomoc Zakonowi Krzyżackiemu do Prus i na Pomorze w latach 1410—1420, figurują Bemowie: Maciej, Jan i Piotr. Z nich Piotr wraz z bratem Mikołajem jest dziedzicem ojcowskich dóbr Woitsdorf na Śląsku w pow. Jaworskim⁴⁾, a według kroniki rodzinnej jest synem Arnolda Bema, piszącego się baronem z Bomsdorfu i pozostającego na służbie króla polskiego od czasu bitwy grunwaldzkiej. Tenże Arnold Bem występuje jako starosta walecki w 1420 r.⁵⁾.

Z dwóch wymienionych powyżej braci, osiadłych następnie na Pomorzu, Mikołaj jest właścicielem dóbr Zengwirt⁶⁾ około 1440 r., zaś Piotr w tymże czasie osiada w Gdańsku, gdzie poślubia patryjczkę Ferberównę. Potomkowie jego od 1468 r. prawem pierworodztwa dziedziczą nabyte rycerskie dobra Łaguszów między Gdańskiem i Tczewem, utrzymując je w swych rękach około 200 lat. Piotr II Bem w 1497 r. należy do świty księcia Bogusława Pomorskiego, udając się wraz z nim w pielgrzymkę do Ziemi Świętej⁶⁾.

Piotr III Bem jest pasowany na rycerza przez króla Polskiego Zygmunta Starożytnego w 1526 r., umiera on w 1539 r. jako senator i burmistrz gdański.

Wreszcie Piotr IV Bem, senator gdański, za wierność dla Polski w czasie buntu gdańszczyzan otrzymuje w 1570 r. od króla Zygmunta Augusta odnowienie wszystkich dawnych praw szlacheckich swego rodu oraz pomnożenie herbów⁷⁾. W 1572 r. mianowany burgrabią gdańskim, przez długie lata pełniąc ten urząd, umarł w 1601 r. Piotr V Bem, wraz ze swym synem Henrykiem byli ostatnimi dziedzicami Łaguszowa i około 1640 r. sprzedali te dobra wojewodzie Weiherowi⁸⁾. Henryk występuje przed Trybunałem Piotrkowskim⁹⁾ w 1621 r.

1. Gałąź hrabiowska, zwana węgierską.

Starszy syn Henryka, a prawnuk Piotra, burgrabiego gdańskiego, Jan Bem, rycerz na służbie węgierskiej pod sztandarami Jerzego Rakoczego w 1644 r., poślubił na Węgrzech Joannę hr. de Cosban (de Kosbay z rodu Tamasy-Hedervary), z którą miał jedynego syna Fryderyka-Wacława¹⁰⁾. Powróciwszy do Polski, brał udział w wojnie przeciw kozakom i poległ pod Beresteczkiem 1651 r. jako towarzysz husarii polskiej.

Fryderyk-Wacław de Bomsdorf Bem, cześnik malborski i pułkownik-kon-dotjer, również rycersko służąc w różnych cudzoziemskich wojskach, osiadł wreszcie w stronach swej matki na Węgrzech w zamku Kosba (komitat Tolna), poślubiając ostatnią z tego rodu swoją krewną, Katarzynę hr. de Cosban i na skutek zawartej z nią umowy, potwierdzonej przez Ces. Św. Państwa Rzymsk., dołączając od 1669 r. do swego nazwiska tytuł „hrabiego de Cosban” oraz przekazując go zrodzonemu z niej jednemu synowi Jakóbowi i tegoż przyszłym potomkom¹¹⁾.

Jakób hr. de Cosban Bem, pan na Kosbavar, jako rotmistrz powstańczych wojsk węgierskich hr. Tököly'ego, emigrował po upadku powstania z Węgier najpierw do elektora Saskiego, potem wraz z nim do Polski, gdzie osiadł na Wołyniu. Ożeniony był 1 v. z Krystyną hr. Esterhazy, córką wojewody¹²⁾ na Węgrzech i 2 v. z Zofią Szczepańską z Wołynia, podczaszanką łucką¹³⁾. Poległ za sprawą Augusta II pod Kliszowem w 1702 r. jako rotmistrz królewskiej dragonji, pozostawiając córkę Iлонę zaślubioną Andrzejowi Czaplłowici, wojskiemu włodzimierskiemu, i syna Józefa¹⁴⁾, łowczego inflanckiego, ziemianina wołyńskiego i czerwonoruskiego¹⁵⁾ (zm. 1762), po którym pozostało dwóch męskich potomków: ślubny — Wincenty ur. z Wiktorji Słomińskiej¹⁶⁾, pułkownikówny pe-tyhorskiej i nieślubny — Andrzej¹⁷⁾, ur. z Joanny Weninówny, jednak uznany przez łowczego i dopuszczony następnie do szlachectwa i nazwiska Bemów, tylko bez przydomka i tytułu rodowego ojca (patrz odnoga zw. generalską); oprócz synów łowczy miał córki: Katarzynę, dziedziczkę Domaszewa¹⁸⁾, zakonnice i Halszkę za Alojzjem Baworowskim, stolnikiem trembowelskim.

Jedyn spadkobierca nazwiska Bemów de Cosban, Wincenty był regentem ziemskim lwowskim i szambelanem królewskim, radcą lwowskiego Tryb. apelacyjnego, w 1782 r. legitymował się ze swego pochodzenia i herbu przed sądem ziemskim lwowskim¹⁹⁾. Z Anny-Marji ks. Druckiej-Sokolińskiej, córki ks. Andrzeja, starościca wielatycyckiego²⁰⁾, pozostawił syna Franciszka (ur. 1773 zm. 1813)¹²⁾, który jako porucznik gwardji koronnej króla Stanisława Augusta, uzyskał od tegoż króla w r. 1793 zezwolenie na używanie w Polsce cudzoziemskiego swego tytułu i nazwiska hrabiego Bema de Cosban „jako po przodkach prawem dziedzictwa mu przypadającego”²¹⁾; po rozbiore Polski, porzuciwszy służbę wojskową, powrócił na Wołyń. W 1806 r. wstąpił do wojsk napoleońskich do legjonu północnego²²⁾ gen. Zajączka, w 1807 r.²³⁾ wyszedł do dymisji w stopniu kapitana i osiadł na odziedziczonej części wsi Domaszew w z. czerskiej. Ożeniony z Joanną hr. Wielhorską z Horochowa, starościanką sielecką, (1 v. rotmistrzową Witwicką)¹²⁾, pozostawił z niej córkę Różę, zaśł. Sebastianowi Balickiemu i synów: 1) Józefa-Antoniego, który z Anny Jaxa-Kwiatkowskiej miał tylko córkę Annę za Antonim Czarnota-Bojarskim i 2) Jakóba²⁴⁾ (ur. 1808, zm. 1896 r.), oficera kawalerji wojsk polskich w 1831 r., później właściciela dóbr Chartupia pow. sieradzkiej, ożenionego z Julją z Kostrzewskich, z ziemi sieradzkiej. Z małżeństwa tego były córki: Natalja, Marja i Izabella zaśł. Karolowi von Wartalt-Wartalskiemu oraz synowie: Juljus¹³⁾ (ur. 1847, zm. 1900) i Stanisław, który z Karoliny z Łempickich pozostawił tylko jedną córkę Halinę.

Juljusz, uczestnik powstania 1863 r., współwłaściciel dóbr Charłupia i Sadowicz, wiceprezes sądu okręgowego, radca stanu i autor prac w zakresie prawa cywilnego, ożeniony z Eugenią z Siekluckich z Siekluk na Litwie, pozostawił z niej jedyne go syna Włodzimierza¹³⁾, ur. 1889 r., który jako ochotnik 9-go pułku ułanów rosyjskich na początku wojny światowej w 1914 r. wylegitymował się ze swego pochodzenia w prostej linii od Franciszka hr. Bema de Cosban, swego pradziada i z praw do używania cudzoziemskiego tytułu hrabiowskiego, dziedziczonego przez tę linię.

Włodzimierz hr. Bem de Cosban, rotm. wojsk polsk. w 1919 r. i b. przedstawiciel dowództwa wojsk polskich przy rosyjskiej armii gen. Denikina¹⁴⁾, zaśl. Kierę ks. Światopółk-Mirską, córkę ks. Jana z linii dziedziczącej Mir w wojnowogrodzkiem, z którą w 1926 r. rozwiódł się. W tymże 1926 r. przeszedł w stan spoczynku jako major i zastępca dowódcy 14 p. ułanów. Jest on kawalerem krzyża „Virtuti Militari”, „Krzyża Walecznych” (trzykrotnie), komandorem „Węgierskiego Krzyża zasługi”, kawal. rosyjsk. orderu „Złotej Szabli Ś-go Jerzego”, „Ś-go Włodzimierza z mieczami” i innych, oraz żołnierskiego krzyża „Ś-go Jerzego I klasy. Od 1926 r. jest członkiem Związku Ziemian woj. krakowskiego, a od 1927 r. honorowym prezesem Stowarzyszenia Siedmiogrodzkich Szeklerów na Węgrzech im. „Bem a'po”, jako przedstawiciel rodu generała Józefa Bema.

Prawdopodobnie w bliskim pokrewieństwie z tą gałęzią byli też Bemowie, występujący w aktach z XVIII w. również na Wołyniu. Antoni, który ze szlachtą wolińską podpisał elekcję króla Stanisława Leszczyńskiego w 1733 r.¹⁵⁾, Jan-Kazimierz¹⁶⁾ z Korczewa w pow. łuckim, który w 1735 r. procesował się w Trybunale lubelskim o zbiegłych poddanych i Jan, łowczy czernichowski, procesujący się w 1739 r. z Połockimi i Szeptyckimi we Lwowie¹⁷⁾.

Szlachecka odnoga tej gałęzi z w. generalską.

Nieślubny syn Józefa Bema de Cosban, łowczego inflanckiego (v. gałąź hrabiowska), Andrzej ur. 1752 r. z Joanny Weninówny, patrycjuszki lwowskiej, po wyjściu jej za mąż w 1753 r. za Adalberta Bema (v. gałąź galicyjska), używający nazwisko swego ojczyma był wraz z synami tegoż: Janem i Jakóbem zaliczony w 1803 r. do szlachty galicyjskiej¹⁸⁾ bez przydomku de Cosban jak mylnie podano w tomie I „Rodziny”. Był on adwokatem sądów szlacheckich krakowskich oraz właścicielem dóbr Gaj pod Mogilanami i Słabkowic pod Stopnicą. Poślubił 1 v. Agnieszkę z Gołuchowskich, 2 v. Marię z Ostafińskich. Z pierwszego małżeństwa pozostawił¹⁹⁾ córki: Domicellę zaśl. Janowi Fakinetiemu, Katarzynę i Julję oraz syna Józefa Bema ur. 1794 r., wstawionego generała artylerji wojsk polskich w 1831 r., obrońcę Wiednia w 1848 r., i naczelnego wodza wojsk węgierskich w Siedmiogrodzie, gdzie prowadzona przez niego kampanja przeciw Austrii dała mu sławę w całej Europie.

Po upadku powstania węgierskiego, jako feldmarszałek turecki pod nazwiskiem Murad-Paszy, zmarł on w Syrii w Aleppo w 1850 r., a w 1928 r. zwłoki jego zostały przewiezione uroczystie z Aleppo przez Węgry do Polski, za niepodległość których walczył, stając się ich bohaterem narodowym i pochowane

w miejscu jego urodzenia w Tarnowie. Generał Józef kawaler złotego krzyża „Virtuti Militari”, „Legji Honorowej”, „Węgierskiej Gwiazdy z djamentem z korony Ś-go Szczepana” i Honorowej szabli Rakoczego. Zmarł bezpotomnie.

Z drugiego małżeństwa Andrzeja Bema prócz córek, Antoniny zaśl. Twardzickiemu, Emilji zaśl. Hoszowskiemu, Wiktorji zaśl. Woźniakowskiemu i Poliksensy 1 v. Manini 2 v. Postawskiej, pozostali synowie: Aleksander ur. 1810 r., dziedzic dóbr Słabkowice, po 1848 r. zesłaniec polityczny, zmarły bezpotomnie i Konstanty Bem, ur. 1815 r.²⁰⁾ współdziedzic dóbr Słabkowice, które sprzedał w 1860 r.²¹⁾ Umarł bezpotomnie, równie jak i obaj jego bracia nie wstępując w związki małżeńskie, wobec czego gałąź ta na nim wygasła.

II. Szlachecka gałąź zw. galicyjską.

Fryderyk-Wacław Bem hrabia de Cosban po śmierci pierwszej swej żony (patrz gałąź hrabiowska) poślubił N. Prebendowską²²⁾, z którą miał syna Chrystjana ur. około 1675 r., oddanego na Węgrzech do zakonu i następnie zbiegłego z klasztoru do Polski do Lwowa, gdzie osiadł, ożenił się i przyjął obywatelstwo miejskie, utraciwszy przez to prawa swego stanu. Z synów jego Adalbert, doktor medycyny był radnym m. Lwowa i honorowym konsyljarzem Króla Polskiego w 1764 r., ożenionym w 1753 r. z Joanną Weninówną (patrz odnoga generalska), z której pozostawił Jana, ur. 1757 r.²³⁾ sekretarza, później radcę gubernium lwowskiego, i Jakóba, ur. 1760 r., kanonika-infulata katedry lwowskiej, opata klasztoru Dominikanów w Żółkwi, członka stanów galicyjskich. Obaj ci bracia rodzeni, wraz z przyrodnim Andrzejem Bemem (patrz gałąź hrabiowska) mieli przyznane sobie szlachectwo w 1803 r.²⁴⁾ w Galicji przez Franciszka II Cesarza Ś-go P. Rzymskiego wraz z dawnym szlacheckim herbem używanym przez rodzinę Bemów w Rzeczposp. Polskiej, ale bez przydomku „de Cosban”. Synem wymienionego Jana był Józef, ur. 1807 r., właściciel Manajowa w Złoczowskiem, żonaty z Pauliną Bobrowską, z niej syn Władysław-Tadeusz, dziedzic Manajowa i Mesteczka, po którym z Anieli von Krauss synowie: 1) Władysław, ur. 1875 r., zm. 1930 r., b. współdziedzic Manajowa i Mesteczka, który ze Stefanji z Ostrowskich pozostawił córkę Danutę, ur. 1911 r. i syna Bohdana, ur. 1914 r. 2) Bolesław²⁵⁾, um. 1900 r. bezpotomnie i córka Wanda.

III. Szlachecka gałąź zw. krakowską.

W 1395 r. występuje w aktach krakowskich przybyły ze Śląska N. Bem z Ziembic (de Münsterberg), w 1396 Piotr Bem z Dobczyc i w 1397 r. Paweł Bem z Tyńca. Ten ostatni zapewne jest identycznym z sędzią Pawłem Bemem²⁶⁾. W 1505 znanym jest Balcer Bem, pisarz miejski krakowski, przez wydanie dzieła p. t. „Wielkierze krakowskie”. Być może, że są to członkowie tej samej, co powyżej śląskiej szlacheckiej rodziny Bemów, którzy osiadłszy w Krakowie, z biegiem czasu weszli do krakowskiego patrycjatu i że z tej też rodziny pochodzili później żyjący doktorzy filozofji i medycyny Michał Bem²⁷⁾, który w 1649 r. zaślubił w Krakowie Jadwigę Krauz i syn jego Jan Bem (zm. 1691 r.)²⁸⁾,

będąc przytem bezpośrednimi przodkami Jana Bema, subdelegata grodzkiego opoczyńskiego w 1720 r., od którego wylegitymowała się krakowska linja Bemów przed Heroldją Królestwa Polsk. w XIX w., a który rzekomo miał pochodzić od Jerzego Bema, oficera dragonji, młodszego brata Jana Bema, poległego w 1651 r. pod Beresteczkiem („Rodzina“ tom I).

Obecnie żyjącym potomkiem tej gałęzi jest syn Wincentego, Józef Bem, ur. 1860 r., b. dziedzic dóbr Bełń w pow. łaskim, który z Jadwigi Gryf-Keller ma córki: Alinę za Modzelewskim, Jadwigę i Kazimierę²⁰⁾.

IV. Szlachecka gałąź litewsko-podlaska.

Założycielem tej gałęzi miał być jeden z młodszych braci Jana Bema, towarzysza husarji poległego pod Beresteczkiem w 1651 r., Samuel, czy też powyżej już wspomniany Jerzy. Po jednym z nich miał być Piotr osiadły w Wilnie w końcu XVII wieku, który pozostawił synów: Karola⁴⁾, kanonika poznańskiego i gnieźnieńskiego, wreszcie w 1740 r. opata klasztoru Cystersów w Gostyniu i⁴⁾ Andrzeja, sekretarza Króla Augusta III w 1744 r. Do tej też gałęzi należał²⁰⁾ Jan-Ludwik Bem, rosyjski radca dworu i asesor w 1798 r., a prawdopodobnie i Augustyn Böhm w końcu XVIII w., właściciel dóbr Zimnochy na Podlasiu, którego syn August wylegitymował się przed Heroldją Królestwa Polskiego pod nazwiskiem Böhm, lecz z herbem szlacheckim Bemów²¹⁾.

Ź R Ó D Ł A.

- 1) „O herbach Bemów i Bemów de Cosban“ Roczn. Tow. Heraldycznego. Tom. VI.
- 2) Codex diplom. Silesiae t. XVIII i XX.
- 3) „Zeitschrift des Vereins für Geschichte und Alterthum Schlesiens (von dr. Grünhagen). Tom XV.
- 4) Boniecki „Herbarz“ — Bemowie.
- 5) Księgi archiw. parafji Grzywna pod Chelmżą oraz Kneschke: „Adels Lexikon“.
- 6) Archiwum Gdańskie.
- 7) Archiwum Akt dawn. w Warszawie.
- 8) Certyfikat Józefa de Cosban-Bema, łowczego inflanckiego z 1753 r. z archiw. Magistr. lwowsk.
- 9) Tamże, oraz przywilej króla Stanisława Augusta zezwalający na używanie tytułu hrabiowskiego w Polsce w 1793 r.
- 10) Kronika Bemów hrabiów de Cosban do 1756 r. spisana.
- 11) Księgi Metryczne katedry lwowskiej.
- 12) Metryki z kościoła Ś-go Jana w Warszawie.
- 13) Świadectwo pochodzenia wydane w 1914 r. przez gubernatora Kąlińskiego Włodzimierzowi hr. Bemowi de Cosban.
- 14) Metryki parafji Ś-go Krzyża w Warszawie.
- 15) Spis sukcesorów po ś. p. Jakóbie Bemie, prałacie kated. lwowskiej, zmarł. 1840 r. (Archiwum kat. lwowsk.).
- 16) Księgi parafji w Szańcu (koło Słabkowic) w ziemi Kieleckiej.
- 17) Księgi hipoteczne w Kielcach.
- 18) Archiw. miejskie krakowskie.
- 19) Tamże i „Miesięczn. heraldyczny“ 1913 r.
- 20) „Rodowód gen. Józefa Bema“ Mies. herald. 1913 r.
- 21) Urzędowy polsko-rosyjski herbark Królestwa Polskiego.
- 22) List biskupa Wyrzyckiego do Józefa Bema de Cosban, łowczego inflanckiego.
- 23) Sprawa dziedzictwa po Hołtach w 1747 r. w Arch. Akt dawnych.
- 24) Akty ślubów i „Rodosłownaja kn. Drukich-Sokolińskich“.
- 25) Metryka chrztu Jakóba hr. Bem de Cosban.
- 26) „Elektorowie“.
- 27) Archiwum b. stanów galicyjskich.

BERZCINCIUS. Marcin otrzymał 1583 r. tytuł baronowski (Metr. Kor.). BIAŁOGRODZKI. Marcin, cześnik kamieniecki, prowadził proces o sumy 1706 r. (Wyr. Tryb. Lubel.).

BIELESCY v. BILSCY h. JELITA przydomku SARYUSZ wywodzą się od Jelitczyków; wspólnego pochodzenia ze Skórkowskimi, a więc Zamoyskimi. Nazwisko swe wzięli od wsi Biała w pow. piotrkowskim. Jelitczycy dziedziczący na Białej od posiadanych dóbr tak się pisać zaczęli. Poza tem przez kilkaset lat Olbrachcice w pow. noworadomskowskim położone parafji Św. Anny należały do Bielskich, stąd pisali się stale Bielscy z Olbrachcic. Na Olbrachcicach dziedziczyli Bielscy: Wojciech i Andrzej 1584 r., Jan, Stanisław, Piotr i Marcin, synowie Krzysztofa, a 1598 Hieronim, syn Andrzeja, Jan, syn Wojciecha, Adam, Zygmunt i Andrzej, synowie Jana, i Prokop, syn Stanisława (Wyr. Tryb. Lubel.).

Współczesny powyższym Jan z Olbrachcic Bielski 1528—1540 r., kasztelan wiślicki (Arch. Rychcickie), o którym jednak żadne źródła nie wspominają i w spisach kasztelanów w tym czasie kaszt. wiślickim był Świerczewski h. Trąby; ten Jan z Anny Danilowiczówny h. Sas, za którą miał wziąć w posagu Rychcice (Arch. Rychcickie), miał syna Florjana, krajczego kor., który z Anny Sieniawskiej miał 3 córki: Elżbietę za Stanisławem Wielopolskim, Katarzynę za Adamem Oborskim i Marję za Adamem Stadnickim. W kościele Św. Anny koło Częstochowy parafji Olbrachcice znajduje się pomnik marmurowy Jana z Olbrachcic Bielskiego 1621 r., o którym powiedziano, że był „vir Reipublicae bene meritus“; żona jego Anna de Kozłów.

Michał z Olbrachcic Bielski, żyjący ok. 1520 r., z Lanckorońskiej miał syna Krzysztofa ur. 1510 r., dziedzica Trawnik, Czemiernik, Pelczyna, Bazaru, Siostrzewitowa, Potoka W. Olbrachcic; ten przeniósł się w Lubelskie; ożeniony z Elżbietą Bobrownicką, za którą wziął liczne włości w Lubelskiem i z niej miał 2-ch synów: Jana i Aleksandra.

Jan ur. ok. 1570, zm. 1650 r., rotmistrz chorągwi król., dziedzic Gielczwi, Trawnik, Pelczyna i Czemiernik, Citowa i Siostrzewitowa 1637 r., był 3 razy żonaty: 1-o z Anną Bleszyńską h. Oksza, córką Mateusza, 2-o z Krystyną z Żelanki-Żeleńską, 3-o 1643 r. z Katarzyną Rola Lubieniecką. 1637 r. Jan darował Citow bratu swemu Aleksandrowi i zm. w niewoli moskiewskiej, pozostawiając 11 dzieci. Po pierwszej żonie: Mikołaja, Rafała, Gabryela, Krystyna, Aleksandrę, Annę i Zofję, po drugiej Stanisława i Pawła — z trzeciej Samuela i Katarzynę (Arch. Fajst.). Z nich Mikołaj, Rafał, Gabryel i Samuel są założycielami oddzielnych linii tego rodu.

Linja A. Mikołaj ur. w 1606 r., żonaty z Heleną Lanckorońską, miał dwóch synów: Jana i Michała; Jan zm. 1700 r. z ż. Anny Czarnoluskiej h. Ciołek pozostawił syna Franciszka-Wojciecha bezpot. i córkę Marję-Annę za Kazimierzem Wróblewskim h. Ślepowron, a Michał, skarbnik podolski 1700 r. vice-ge-nens gr. trembowelski 1719 r. (Arch. Fajst.). — w r. 1667 wraz z bratem swym pozostawał jako małoletni pod opieką stryja Samuela.

Linja B. Rafał zm. przed 1686, żonaty z Marją Borzechowską h. Lubicz, miał 3 dzieci: Daniela, Izabelę Michałową Zabłocką 1687 i Annę, Stanisławową Zielińską 1703 r. Daniel, dworzanin królewski 1666., elektor Michała K. z ziemi chełmskiej, żonaty z Marją Slotwińską, z której miał córki: Marjanę, 1-o 1706 r. za Aleksandrem Kaźnowskim, rotmistrzem, 2-o za Antonim Gryparą; Alojżę 1-o Janową Bekierską, łowczyńnię żydaczowski, 2 v. Mikołajową Kopystyńską, podczaszynę brasławską, 3 v. Tomaszową Wyszpolską i Eleonorę Janową Chełmiczką oraz synów: Michała i Felicjana zmarłych przed 1771 r. bezżennie.

Linja C. OLCHOWIECKA — FAJSLAWSKA — UHERSKA. Gabrjel, cześnik 1660 r. i podczaszyn chełmski, deputat na Tryb. 1666 r., elektor M. Koryb., dziedzic Pelczyna, Czemiernik, Olchowca 1669 r. i Trawnik, żonaty 1 v. z Barbarą Brodowską h. Łada, bezpotom., 2 v. z Anną z Gorzkowa Gorzkowska h. Tarnawa, c. Wiktoryna i Hilarji Stoińskiej, z niej córki: Helena Gostyńska i Bogumiła 1 v. Janowa Zielińska 2 v. Tomaszowa Woytkowska i trzech synów: Stefan 1678 r. z Marjaną Szalayską bezp., Michał, dworzanin król. 1670, elektor Stanisława Leszczyńskiego, zm. bezpot.: i Gabryel, cześnik płocki, podstoli lubelski porucznik pancerny, rotmistrz W. Król. 1712 r., dziedzic Zawadowa, Olchowca, Potoka, Staw i Brzeżan, żonaty 1703 r. z Katarzyną Głędzian Bělchacką h. Topor procesował się z rodzeństwem 1696 r. o dobra Pelczyn, Czemierniki, Trawniki, Bazar i Polok, W. sprzedał Janowi-Onufremu Orłowskiemu, łowczemu Kor., W r. 1712 Gabrjel nabył Zawadów od Czarneckiego (Ar. Fajsl. i Ar. gr. Warsz. 626. 62). Gabrjel miał synów: Józefa bezżennego, który 1736 r. dzielił się z bratem Olchowcem, Adama zm. o. 1800 r., podstolego lubelskiego, dziedzica Olchowca 1736 r., żonatego 1735 z Antoniną na Stamierowicach Stamierowską h. Półkożic, z której 6 dzieci, córki: Gertrudę 1812 Dominikanę, oraz synów: Jana, podkomorzego chełmskiego, elektora Stanisława Augusta z ziemi chełmskiej, dziedzica Olchowca 1781, zm. bezżennie, Wojciecha zm. ok. 1811 r., podstolego chełmskiego, elektora Stanisława Augusta z ziemi chełmskiej, 1781 dziedzica Olchowca, Fajslawic 1784 r., które dostał w spadku po bezp. Annie z Bielskich Ołtarzewskiej, Woli Idzikowskiej, Krzywego 1799, Olszanki, Nowej Wsi i Majdanu Krzywskiego. W r. 1792 r. fundował kościół Fajslawicach, z żoną Franciszką Zapolską h. Pobóg bezpotomny. Dobra Krzywe, Olszanek i N. Wieś nabył 1793 od Adama i Piotra Radziwińskich, nie mając potomstwa, majątek cały zapisał bratu Pawłowi (Arch. Fajsl.).

Paweł, brat Wojciecha, zm. 1808 r., podstoli parczewski, miecznik i podstoli chełmski, dziedzic Olchowca i od 1802 r. Uhra i dóbr po Wojciechu odziedziczonych z żony Anny Colonna Zaboklickiej, siostry Jana, szambelana i mistrza ceremonji Ces. Mikołaja I, dwoje dzieci: Tekla zm. 1850 r. za Wojciechem Kunickim h. Bończa, podkomorzym i starościcem czulczyckim i syn Ignacy-Jan-Tomasz, ur. 1781 r., zm. 1854 r., pochow. w Chełmie, radca prefektury za ks. Warsz. od 1815 r., radca Rady Wojew. Woj. Lubels., radca Tow. Kred. Ziems. 1825 r., sędzia pokoju, wiceprezes Tow. Kr. Z. w 1830 r., poseł na sejm 1830 r., dziedzic Fajslawic, Woli Idzik., Zagrobl, Weremowic, Deputycz, Uhra, Krzywego, Czystej Dębiny, Wygnanowic, Czerniejowa etc. etc., z żony Zofji hr. Suchodolskiej

h. Janina, zm. 1856 r., poch. w Chełmie, kasztelanki radomskiej, zostawił 3 córki: Teresę ur. 1817 r., za Tomaszem Kicińskim h. Rogala, powstańcem 31 r., Ignację ur. 1815 za Erazmem Mańkowskim h. Zaremba i Jadwigę ur. 1821 r., zakonnicę Felicjanę w Krakowie znaną jako „Matkę Annę“ od 1858 r., oraz synów: 1) Pawła, 2) Władysława, 3) Wincentego, 4) Henryka, 5) Antoniego, 6) Stefana i 7) Wojciecha.

1. Paweł ur. w Pławanicach 1807 r., ochotnik 4 p. ułanów, adjutant przyboczny gener. Skrzyneckiego, podpor. w polskich, wzięty do niewoli moskiewskiej. W r. 1836 radca Dyr. Gł. T. Kr. Ziem., 1838 r. emigrował do Paryża, 1848 r. mianowany oficerem Konnego Reg. Drag. Król. Piemontu, kapitan dyw. kozaków Sułtana, z Michaliną Węgrzecką bezpotomny.

2. Władysław ur. 1810 r. w Pławanicach, um. w Kielcach 1880 r., porucznik 5 p. ułanów, kaw. or. złotego Virtuti Militari, adjutant gen. Gawrońskiego, uczestnik powst. 31 r., prezes Rady pow. miechowskiego za rządów margrabiego, radca Tow. Kr. Z. w Kielcach, dziedzic Gebułowca, Tucholowa, Maciejowa i Czerniejowa, z Anny Sternstein Helcel, ur. 1817 w Krakowie, zm. 1893 r. w Warszawie, córka Zofja ur. 1852, zm. 1924 r., zamężna za Konstantym br. Hartingiem i synowie: 1) Zygmunt ur. 1843 r., zm. w Monte Carlo 1930 r., dziedzic Szczepiatyna, Korczyzna, Korczowa, z Malwiny hr. Poletyłówny h. Trzywdar, córka Idalja za Zygmuntem Dąbrowskim, i 2) Władysław-Włodzimierz ur. 1843 r., dziedzic Maciejowa, zm. 1903 r. w Dąbrowie Gór., z zaślub. 1874 r. Marji Skarbek-Borowskiej, c. Stanisława i Kaliksty z hr. Skorupków, córka Zofja ur. 1883 r. zaślubiła 1910 r. Medarda Kończę wł. Kiszkieliszek na Litwie. synowie: Władysław, ur. 1880 r., inżynier technologii, ochotnik w polskich 11-go p. ułanów 1918 — 1920 i Gustaw ur. 1875 wł. Deszna, Prezes Zw. Ziemian pow. jędrzejowskiego, który z zaśl. 1911 r. Cezaryny Saryusz-Bielskiej, c. Tomasza, ma syna Zdzisława, ur. w Warszawie 1912 r.

3. Wincenty, ur. 1812 r., zm. 1891 r., sędzia pow. chełmskiego, dziedzic Uhra, Deputycz, Weremowic, zaśl. 1848 r. Michalinę Biegańską h. Prawdzic, z niej Stanisław ur. 1859 r. zm. 1910 r. w Petersburgu, dziedzic Uhra, Deputycz, z żoną Wandą Garczyńską, II-v Waclawową Zbroską bezpot., oraz córki: Amelja ur. 1849 r. za Michałem Chmyzowskim, Ludwika ur. 1850 r., zm. 1889 r., w r. 1872 zaśl. Kazimierza Fudakowskiego wł. Uhra, Deputycz i Krasnobrodu, Anna ur. 1853 r., zm. 1930 w Warszawie, zaślubiła Bronisława Fudakowskiego brata męża swej siostry i Marja ur. 1863 r., zm. 1931 r., zaśl. w 1888 r. Stanisława Kunickiego h. Bończa.

4. Henryk ur. 1822 r., dziedzic Krzywego i Olszanki, z Ludwiki Przesmyckiej h. Paprzyca, ma czworo dzieci: Henryka, zm. 1931 r. artystę malarza bezdz., Stefana, żonatego z Pietruszewską h. Radwan I-o Krasicka, który był wł. Peremyla na Wołyniu, Emilję za Witoldem Węslawskim i Marję za Dymszą.

5. Antoni-Onufry-Modest, ur. 1824 r. w Lublinie, zm. 1894 r., radca Dyr. Gł. T. Kr. Z., sędzia pokoju, dziedzic Fajslawic i Woli Idzikowskiej, zaśl. 1851 r. Jadwigę Le Brun ur. 1831 r., zm. 1876 r., z której córki: Marja ur. 1852 r., zm. w Wilnie 1931 r. za Erazmem Piętką h. Pomian, Aniela za Bolesławem Zbroskim i Zofja-Adelajda ur. 1866 r., zm. 1919 r. w Moskwie panną i synowie: Ignacy ur. 1854 r.

żonaty z Malwiną Wercer, z której dzieci: Władysław, Antoni, Leon i Wanda zaginęli bez wieści w Rosji Sowieckiej; Tomasz ur. w Fajslawicach 1858 r., inżynier cywilny, radca kolegjalny, inżynier arch. pow. Warsz., radca min. rob. publ., kaw. ord. św. Anny i św. Stanisława, z Marji - Eleonory Przesmyckiej h. Paprzyca, c. Wacława i Cezaryny z Kosceckich, zostawił syna Tomasza - Maryę ur. 1895 r., ochotnika w. p. 1917, 1918, 1920 r. w II p. ułanów, sekretarza prezesa rady ministrów 1921 — 1922, sekr. II kl. pos. w Rzymie 1926, I kl. w Helsingforsie 27 — 29, Ch. d'Aff. R. P. w Helsingf. — komandora ord. Białej Różcy Finlandzkiej, z żony Charlotty Bethleminy Judyty Fruin h. Frewen, ma córke Konstancję - Teresę ur. w Helsingf. 1928 r., i córki: Cezarynę - Teresę ur. 1890, zaśl. 1911 r. Gustawowi Bielskiemu i Marję - Anielę ur. 1900 r.

Jan, ur. 1588 r., rotmistrz chorągwi król., prócz wspomnianych synów miał z drugiej żony jeszcze syna Stanisława ur. 1637 r., zm. ok. 1673 r., el. 1669 r., regenta gr. lubelskiego 1688 r., dziedzica Siestrzewitowa, Krobonoszy, bezdzietnego z I-v Marjaną Orzechowską i II-v z Marjaną z Orchowca Orchowską, h. Nałęcz. Prócz tego Jan miał jeszcze synów: Pawła i Samuela, o którym niżej i córki po pierwszej żonie: Krystynę 1629 za Janem Dmochowskim i Aleksandrę 1633 I-v za Adamem z Siestrzewitowa Siestrzewitowskim h. Leszczyz, II-v za Florjanem Orchowskim, kasztelanem sądeckim, Annę - Katarzynę za Marcinem Orchowskim, podstolim chełmskim, i Zofję za Pawłem Rudnickim, pisarzem ziemi chełmskiej, i po trzeciej: Katarzynę 1650 za Piotrem Hańskim, podsędkiem chełmskim.

Linja D. Paweł, syn Jana, z 2-ej żony, ur. 1638 r., wojski, stolnik i sędzia lubelski 1697 r., skarbnik 1701 r., deputat na Tryb. Kor., el. kr. Michała Korybuta i Augusta II, dziedzic Fajslawic, Woli Idzikowskiej, Krobonoszy 1686 r., zon. 1676 z Teofilą z Grabianków, c. Kazimierza, z której córki: Aleksandra za Michałem Romanowskim, podkomorzycem chełmskim, i Ludwika 1704 r. za Antonim Skarbak-Kielczewskim, 2 v. za Antonim Bienieckim, chorążym znaku panc. J.K.M-ci i synowie: Mikołaj, skarbnik lubelski 1713 r., bezzenny i Kazimierz, zm. 1736 r., porucznik regim. konnej buławy W. Kor., podstoli i podstar. lubelski 1707 r., chorąży i sędzia gr. lubels. 1727 r., elektor St. Augusta, dziedzic Fajslawic i Woli Idzikowskiej, z żony Magdaleny Kańskiej h. Janina, c. Gabryela i Zofji z Kozanów Borzęckiej, 2 v. Aleksandrowej Ołtarzewskiej, starościny niechworowskiej, z którą miał syna Konstantego, ożen. z Anną Bielską i córke Annę za Konstantym Ołtarzewskim h. Lis, miecznikiem belskim 1745 r. Po bezpotomnej śmierci Anny Fajslawice i Wola Idzikowska przeszły drogą spadku na Wojciecha Bielskiego (Akta i arch. Fajsl.).

Linja E. Samuel, ostatni syn Jana z 3-ej żony, jest założycielem tej linii, zm. w Rabczycach 1721 r., cześnik chełmski 1768, elektor Michała Koryb. i Aug. II, dziedzic Dolhego, Oparów, Wizanowa, Gielczwi, z ż. Rozalji Kańskiej, sędzianki chełmskiej, pozostawił Stanisława, kanonika łuckiego 1730 r., Bogusława, Marcina, Felicjana, Aleksandra, cześnika chełmskiego 1717 r. i Konstancję 1717 r. I v. za Kazimierzem Charczewskim, chorążym żydaczowskim, 2 v. za Janem hr. Mniszkiem. Samuel kupił Wizanów 1704 r. od Adama Tarły, stolnika kra-

kowskiego. Konstancja jako posag wniosła wianem Charczewskiemu Krysowice (Akta Fajsl. i Rychcickie).

1. Bogusław, skarbnik inflancki 1724—26, starosta rabsztyński 1730, podczaszy lwowski 1736, cześnik chełmski 1738, chorąży lwowski 1738, elektor Stanisława Leszczyńskiego, z ż. Anny Szeptyckiej zostawił 6 dzieci: Antoniego, Józefa, Małgorzatę za Bogusławem Ustrzyckim h. Przestrzał z Unichowa, kasztelanem inowłodzkim, Konstancję I v. za Łuszczewskim, 2 v. za Stefanem Konarskim, stolnikiem checińskim, Rozalję od 1731 sakramentkę lwowską pod imieniem „Marji od św. Maura“ i Elżbietę od 1738 sakramentkę lwowską pod imieniem „Johanny Baptysty“.

Bogusław na 10 lat przed śmiercią wstąpił do Kamedułów na Bielany, gdzie zm. 1750 r., żonie oddając w dożywocie starostwo rabsztyńskie, zaś 1742 otrzymał kansens królewski na odstąpienie starostwa tego synowi Antoniemu. Z synów jego Antoni zm. 1789 r., starosta rabsztyński, deputat na Trybunał kor., podkomorzy J. K. M-ci, łowczy nadw. kor. 1750, starosta czerwono-grodzki 1749, kawaler orderu Orła Białego i św. Stanisława, hrabia austriacki od 1778 r., dziedzic Pieniak, Zborowa, Dobrowody, Olszanki, Zagorza, Jarocz etc. etc., ogółem 56 wsi, z żony Tekli hr. Kalinowskiej, córki Ludwika i Zofji z Potockich I v. Puzyrny; w r. 1750 zamienił starostwo rabsztyńskie z bratem na czerwono-grodzkie, a 1750 odstąpił je bratu stryj. Adamowi, a ten za konsensem król. 1761 Sadowskiemu. Antoni zrzekł się praw do Fajslawic na rzecz Wojciecha; w czasie Konfed. Barskiej wystawił stukonną chorągiew własnym sumptem. Antoni zostawił syna Bogusława, zm. dzieckiem i 6 córek: hr. Anielę zm. 1832 r. za Ignacym hr. Miączyńskim, szambelanem J. K. M-ci, hr. Marję za Franciszkiem Trembińskim, h. Rogala, starostą putoszyńskim, hr. Elżbietę zm. 1825 r. za Ignacym z Olbrachcic Bielskim, chorążym lwowskim, hr. Juljanę 1767 za Dominikiem hr. Dzieduszyckim, hr. Franciszkę za Stempkowskim h. Suchełkownaty, podkomorzym kor., i hr. Teklę-Lukrecję ur. 1758 † 1806, sakramentkę lwowską od 1775, przełożoną od 1802 r. (Arch. Fajs. i Rych.).

Józef, brat Antoniego, ur. 1711 r., zm. 1774 r., starosta rabsztyński 1749 r., rohatyński 1768 r., rotmistrz chorągwi panc. 1766 r., chorąży lwowski 1758 r., kasztelan halicki 1771 r., star. czerwono-grodzki 1746 r., kaw. orderu Orła Białego, elektor Stanisława Augusta, dziedzic Nowosiołek, Białokiernicy, Gniłowod, Podhajec, Uścia; 2 razy żonaty, 1 v. z Józefą hr. Ostroróg, 2 v. z Konstancją Bekierską następnie Kacprową Rogalińską, wojewodzina inflancka.

Józef, chorągiew lwowski ustąpił 1761 r. Adamowi Bielskiemu; w 1761 r. otrzymał list przypowiedni na chorągiew pancerną po Potockim. Józef zrzekł się Fajslawic na rzecz Wojciecha. Dzieci Józefa: Dominika Hańska, Elżbieta Sewerynowa hr. Kalinowska, Magdalena Ignacowa hr. Krasicka, Teresa Janowa hr. Skarbkowa i Anna Ignacowa b-wa Dulcka (Arch. Rychcickie).

2. Marcin, kanclerz łucki, kanonik, administrator biskupstwa kijowskiego, deputat na Trybunał Koronny 1718 r.

3. Felicjan zm. ok. 1800 r., podczaszy lwowski 1740, żydaczowski 1748, starosta drohobycki, dziedzic Rychcic, z żony Anny Skarbak-Kielczewskiej,

chorążanki lubelskiej, zostawił córki: Janinę Wizytkę i Konstancję 1 v. za Urbańskim Józefem, skarbnikiem braclawskim, 2 v. za Jakóbem Karnickim i syna Adama zm. przed 1787 r., starostę rabsztyńskiego, czerwonogrodzkiego 1750 r., chorążego i sędziego lwowskiego 1764, elektora Stanisława Augusta, dziedzica Rychcic, Sierakowiec, Międrwicy, Bosiechowa i innych, po którym z Katarzyny Mierzejewskiej, kasztel. sochaczewskiej, 4 córki, Róża za hr. Małachowskim, Tekla za Ignacym Pietruskim, Konstancja za Stanisławem Konarskim, Urszula za Janem Wereszczańskim i Joanna Worcel i synowie: Stanisław, kawaler orderu Św. Stanisława, podkomorzy nadworny król., zm. bezzennie i Ignacy zm. 1803 r., chorąży lwowski, członek Stanów Galic., dziedzic Rychcic z przyległ., ożeniony z Elżbietą hr. Bielską, po której: Domicella za Ludwikiem hr. Dzieduszyckim, Teresa za Kalasantym Józefem Zagórskim, Rozalja za Ignacym Rogala Zawadzkim i synowie: Marcin zm. 1818 r. bezpotomny z hr. Kalinowską i Roman zm. 1847 r., dziedzic Rychcic, z Julji hr. Wodzickiej pozostawił Elżbietę ur. 1824 zm. 1842 panną i syna Włodzimierza zm. 1875 r. bezzennie.

Hr. Stanisław, dziedzic Lipinik, Sopochowa i Olszanicy, z Marji hr. Dzieduszyckiej miał dzieci: hr. Elżbietę za Antonim Skibniewskim, Marję zm. panną i Agnieszkę zm. dzieckiem.

Wreszcic hr. Juljan-Robert-Wincenty-Józef, ur. 1837, zm. 1922, syn Romana, hrabia austriacki 1895 r., prezes Tow. Galic. Wyścigów Konnych; dziedzic Rychcic z przyległościami, z Wandy Brzozowskiej ma syna hr. Juljana-Aleksandra-Romana, ur. 1862, prezesa Tow. Gosp. Drohobyckiego, dziedzica Rychcic etc., z Eleonory ks. Jabłonowskiej: hr. Roman-Juljan-Stanisław-Adam ur. 1906, hr. Adam-Marjan-Robert, ur. 1910 i hr. Jadwiga-Marja-Ewa ur. 1905 zamężna 1930 za Stanisławem hr. Krasickim, synem Augusta i Izy z Wodzickich (Arch. Rych.).

BIEŁDEJ. Paweł, cześnik parnawski, występuje 1698 r. w Trybunale lubelskim (Wyr. Tryb. Lub.).

BIEŁKIEWICZ. Dawid, stolnik rzeczycki 1688 r. (Wyr. Tryb. Lub.).

BIERTUŁTOWSKI. Paweł otrzymał 1580 r. za zastugi wojenne nobilitację (Metr. Kor.).

BILDZINKIEWICZ. Tomasz, stolnik parnawski 1688 r. (Wyr. Tryb. Lub.).

BILICZYŃSKI. Wawrzyniec, pisarz kancelarji król. 1612 r. (Metr. Kor.).

BILORENKIEWICZ. Mikołaj, stolnik parnawski 1659 r. (Sigil.).

BLANDOWSKI. Piotr, sędzia gr. trembowelski 1605 r. (Metr. Kor.).

BLICHOWSKI h. PRUS II. Piszą się z Blichowa w pow. wyszogrodzkim. Andrzej opłacał pobór 1571 r. z Mniszewa w Czerskiem (Wittyg.).

BŁOZEJEWSKI h. ABDANK. Jan opłacał pobór ze wsi Błozejewo w pow. kościańskim 1566 r. (Wittyg.).

BOBIANSKI. Kazimierz, Stanisław i Józef prowadzili 1698 r. proces w Trybunale lubelskim o sumy (Wyr. Tr. Lub.).

BOBIKIEWICZ. Prof. Dziadul, wyprowadza ich od Kozaków zawołańskich.

BOBIŃSKI h. LELIWA, czyli DEKALOGA. Herb: w polu błękitnym księżyc niepełny złoty do góry rogami obrócony, na wierzchu gwiazdę sześciorożną,

a pod spodem krzyż mający; na hełmie pawi ogon i takież księżyc z krzyżem i gwiazdą.

Bobińscy tego herbu pochodzą od Chodubskich h. Poraj, kiedy w 1417 r. w dzień 11000 Panien w zamku ciechanowskim przed Janem ks. Mazowieckim, Derśław z Podosia zamienił 40 łanów Bobina miary chełmińskiej, nad rz. Bobienią w pow. ciechanowskim, z Maciejem, Krystynem i Święchną, dziedzicami z Chodubia za 9 łanów i 3 morgi miary chełmińskiej w Chodubiu w tymże powiecie. Dlaczego Bobińscy zmienili swój herb Poraj na herb Leliwę i kiedy to nastąpiło, dla braku danych trudno powiedzieć.

Zapewne owe 40 łanów stanowiło duży majątek, jeżeli następnie w drodze działów rodzinnych powstały dwie wsie: Bobino Wielkie i Bobino-Grzybki; Prof. Pawiński w dziele swoim „Polska XVI wieku“ wymienia pod 1567 r. pięć nomenklatur Bobina: Bobino Wielkie Chrcony, Bobino-Zdziechy, Bobino-Grzybki, Bobino-Biernaty spalone i Bobino-Jarnuły.

Protoplastą obecnie żyjących Bobińskich jest Adam, syn niegdy Jakóba, potomek Krystyna z Chodubia (Maciej, brat Krystyna, umarł bezpotomnie), który w 1649 r. nabywa od Stanisława Majkowskiego część uroczyska zw. Klinowo w Bobinie Wielkim i 1659 r. również części Bobina W.; Adam, żonaty z Katarzyną z Bobińskich, dziedzic na Bobinie Wielkim, pozostawił syna Bartłomieja z Bobina Wielkiego, który miał syna Stefana; Stefan kupił 1726 r. części w Bobinie Wielkim i Grzybkach, a w 1731 r. zapisał sumę 400 tynfów na dobrach swoich Bobinie Wielkim, jaką otrzymał w posagu za żoną swoją Barbarą Chotkowską, córką Piotra. Stefan z powyższej żony pozostawił synów: Łukasza i Adama.

Łukasz, ur. 1735 r. w Bobinie Wielkim, ochrzczony w par. Podosie, dziedzic na Bobinie Wielkim, zaślubił Małgorzatę Dembińską i z niej miał syna Jana, ur. 1769 r. w Bobinie Wielkim, ochrzczonego w par. Podosie. Antoni Bobiński, syn Patrycego i Justyny z Chotkowskich, oraz Józef Bobiński pokwitowali 1774 r. z sumy 190 flor. Łukasza i Adama Bobińskich, synów ng. Stefana, wnuków ng. Bartłomieja, prawnuków Adama i Katarzyny z Bobińskich, która to suma była zapisana 1664 r. przez prababkę Łukasza i Adama na rzecz Marcina Chotkowskiego. Łukasz z żony Małgorzaty z Dembińskich pozostawił córkę Marcjanę za Tomaszem Bobińskim, której mąż w 1787 r. zapisał posag i synów: Wiktoryna i Jana.

Wiktoryn, ur. 1784 r., ochrzczony w par. Podosie, po ukończeniu praktyk adwokackiej i po złożeniu przysięgi, został zapisany 1806 r. w poczet adwokatów sądu głównego gub. podolskiej departamentu spraw cywilnych i tegoż roku został sędzią ziemsk. pow. mohylowskiego. W 1812 r. Wiktoryn wziął w zastaw części wsi Bołhana w pow. olgopolskim, dymów 18 a dusz 39 w sumie 3750 rubli karbowanych, a 1815 r. w par. kutkowskiej zawarł związek małżeński z Eleonorą Jakubowiczówną, córką Antoniego, sekretarza JKM-ci, i Antoniny z Przybyłowskich; ślub dawał Tomasz hr. Krasieński, proboszcz katedralny i oficjał kamieniecko-podolski. Wiktoryn z Jakubowiczówny miał córkę Konsorcję i synów: Saturnina, ur. 1816 r. i ochrzczonego w par. Kamieniec-Podolski; Sylwana, Juljana, po którym syn Jan-Adam, i Lucjana.

Sylwan, ur. 1818 r. i ochrzczony w Kamieńcu-Podolskim, po ukończeniu nauk średnich postąpił do uniwersytetu wileńskiego, gdzie brał udział w spisku Konarskiego i gdy organizacja została odkryta, w oczach policji rosyjskiej porwał i połknął listę spiskowców; wtrącony do więzienia, półtora roku w niem przeżył w niezwykle ciężkich warunkach.

Po odzyskaniu wolności przeniósł się na uniwersytet do Charkowa na wydział lekarski, w którym, mimo iż cierpiał wielki niedostatek, z niezłamaną energią pracował i uzyskał w r. 1845 dyplom lekarza I klasy (oryginalny dyplom pergaminowy). Sylwan zaślubił 1851 r. w par. Rzyszczewie Pelagję Socharewską, córkę Cyprjana i Wiktorji z Zaleskich, siostry poety Bohdana, i z tej żony pozostawił syna Jacka i córki: Emilję-Paulinę za Władysławem Kossowskim, Franciszkę za Janem Neymanem, Marję za Konstantym Izbieńskim, Janinę i Helenę za Henrykiem Bobińskim.

Jack, ur. 1870 r. i ochrzczony w par. wasilewskiej, posesor dóbr Koszowatej i in., zaślubił Zofję Warchałowską i z niej miał córkę Helenę bezpot. i synów: Erazma bezpot., Władysława, żonatego z Zofją Urbanowiczówną, rotmistrza 15 pułku ułanów, Kawalera Krzyża Walecznych i Kazimierza dziennikarza.

Wiktoryn i Jan Bobińscy wylegitymowani 1832 r. w deputacji szlacheckiej gub. podolskiej, a Sylwan 1858 r. przed Heroldją Królestwa Polskiego (Zbiory rodziny Furs-Zyrkiewiczów).

Elektorami królów polskich byli Bobińscy: Jan z ziemi rożańskiej 1648 r.; Aleksander, Adam, Andrzej, Bartłomiej, Franciszek, Krzysztof, Maciej i Szymon z ziemi ciechanowskiej, a Andrzej, Grzegorz, chorąży nurski, Grzegorz, Jan, Marcin, Stanisław i Wawrzyniec z ziemi nurskiej 1697 r., oraz Antoni, Fabjan i Grzegorz z ziemi ciechanowskiej, a Andrzej i Piotr z ziemi łomżyńskiej 1764 r.

BOBRYKIEWICZ. Jan, sekretarz królewski, wspólnie z synami prowadził proces o sumy 1718 r. (Wyr. Tr. Lub...)

BOGOCKI. Paweł, pisarz ziem. lubelski 1706 r. (Wyr. Tr. Lub.).

BOGUŃSKI. Aleksander występuje 1714 r. w Trybunale lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BOHDASZEWSKI. Adam prowadził 1706 r. proces w Trybunale lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BOKUROWSKI. Konstanty, dziedzic części dóbr Podhajczyki 1720 r. (Wyr. Tr. Lub.).

BOLIKOWSKI h. NAŁĘCZ. Józef występuje 1766 r. w aktach wieluńskich (Gr. Wiel. Inscr.).

BOŁBIKOWSKI. Mikołaj notowany 1714 r. w Trybunale lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BOŁCIUK. W 1631 r. Abraham, Hussyn i inni byli współwłaścicielami wsi Bołciuków w Trockiem (Prof. Dziadulewicz.).

BONAROWSKI. Stanisław, subdelegat gr. lubelski 1711 r. Aleksander notowany w Trybunale lubelskim 1725 r. (Wyr. Tr. Lub.).

BONIAKIEWICZ. Kazimierz występuje 1706 r. w Trybunale lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BORKOWICZ i BORKIEWICZ. T. I—stron. 326. Prócz wymienionych w 17 i 18 w. na Litwie i w Sandomierskiem spotykamy: J. Borkiewicz, towarzysz husarski poległy pod Chocimem 1621 r., Jan Borkiewicz, miecznik mozyrski, podpisał pospolite ruszenie 1698 i konfed. olkienicką 1700. Borkiewiczów na Żmudzi wspomina 1697 r. Borkowski. W r. 1733 podpisał elekcję Leszczyńskiego N. Borkiewicz z woj. sandomierskiem (Spis elektorów). W r. 1700 w sporze między Regulskimi i Biskupskimi wymieniony jest nobilis Tomasz Borkowicz (Ak. Gr. Warszawskie). O Borkowiczach w 18 w. na Litwie wspomina Niesiecki. Kuropatnicki i Małachowski cytują Borków h. Napiwoń.

W dawnym woj. krakowskiem spotykamy w 18 w. Antoniego Borkowicza, ur. ok. 1725, syna prawdop. Tomasza, posesora dóbr duchownych klasztoru Bożogrobców w okolicach Miechowowa, konfederata Barskiego, który z Franciszki Nowina Nowińskiej, córki Bartłomieja, wł. Podgórze pod Sączem, a siostry Tomasza, biskupa biblijskiego, generała Bożogrobców w Miechowie, miał kilka córek i synów: Kazimierza, zm. młodo, oraz Michała, Franciszkę i Józefa Kala-santego. Wszyscy jak i ojciec pisali się Borkowicz, rzadko Borkiewicz.

Michał, dziedzic dóbr Pioletka, którą nabył w końcu 18 w. od Skapskich, Franciszek był właśc. dóbr Stawic, Wymysłowa i Dalechów, a Józef Głupczowa. W r. 1795 po 3-im rozbiórce Polski, podpadłszy pod panowanie Austrii, tam musieli się legitymować i dyplomem Ces. Franciszka II z r. 1802 zostali zaliczeni w poczet dawnej szlachty; zmieniono im herb na opisany w herbarzu i nazwisko na de Borkiewicz. W dyplomie tym powiedziane jest, że „po zbadaaniu waszych różnorodnych dokumentów, stwierdzamy pochodzenie wasze od szlachty Borkowiczów, która żyła zawsze w obyczajach szlacheckich — dosłownie: „Benigne itaque perpendentes varia vestra documenta sive probanda originis vestrae a nobili Borkowicziorum familia exhibuisse, actu more nobilium vivere etc.“ (obecność odm. Napiwona w zmienionym herbie, brzmienie, dyplom i tradycja rodzinna świadczą o pochodzeniu rodziny Borkowiczów od Borkowiczów lub Borków h. Napiwoń).

Michał, ur. 1763, zm. 1814 r. (sep. Krzcięcice), najstarszy syn Antoniego, (wylegit. ze szlach. w Galic. Zach. 1803 (Quat. 3. f. 40), dziedzic Pioletki, zaślubił 1798 r. Jadwigę Przybylską h. Nowina, z niej syn Maxymilian zm. dzieckiem, córka Tekla ur. 1799 (akt ur. Miechów), w r. 1817 zaśl. w Pioletce (akt śl. Krzc.). Jana Kantego Bełdowskiego h. Jastrzębiec oraz syn Honorat ur. 1803 r. (metr. Miechów), zm. 18 maja 1866 r. w Pioletce, dziedzic Pioletki i Kazin, w r. 1838 zaśl. Izabelę Korab-Laskowską, c. Wilhelma i Joanny z Grabkowskich; ich dzieci: córka Marja-Joanna, ur. 1839, zm. 1897 (m. Krzcięcice), w r. 1870 zaśl. w Jeziorowicach Juljana Dąbskiego, syna Maxymiljana i Emilji z Malczewskich, oraz synowie: I. Michał-Roman, ur. 1840 w Pioletce (m. Krzcięcice), zm. bezżennie tamże 1912 r.

II. Seweryn-Wincenty, ur. 1842 w Pioletce (m. Krzcięcice i sepult.) zm. 1901 w Trzcincu, dziedzic Pioletki, Grązowa i Trzcinka, radca Dyr. T. Kr. Ziemskiego w Kielcach, prezes Wyborów 1894, w r. 1868 zaśl. w Nagłowicach Felicję-Katarzynę-Justynę Kosicką, c. senatora Juljana i Marji z Colonna-Walew-

skich, dziedziców Nagłowic, z której pozostawił córki: Zofję-Katarzynę, ur. 1871 w Nagłowicach, zaśl. 1893 w Piołunce (akt śl. Krzcięcice) Kazimierzowi Sucheckiemu w. Potoka Wielkiego, Marję-Barbarę, ur. 1873 w Piołunce (metr. Krzc.), zaśl. 1897 Adamowi Tańskiemu, wł. Podgaja, synowi Karola i Heleny z hr. Lubienieckich, zm. 1921 r. i Jadwigę-Helenę-Walentynę ur. 1879 (m. Krzcięcice) za Janem Szczanowskim, zaśl. 1899 r. w Piołunce (akt śl. Krzc.), synem Henryka, wł. Szczodrkowic, i Marji z Kucięńskich, oraz synów: Juliana-Edwarda ur. 1877 w Nagłowicach, zm. 1923 bezżennie, i Seweryna-Antoniego-Józefa-Błażeja, ur. 1890 w Piołunce (m. Krzcięcice), wł. Piołunki, który z Józefy Kosickiej, c. Józefa i Heleny z Sucheckich, zaśl. 1920 r. (akt śl. Dzierzgow) ma synów: Antoniego-Honorata ur. 1923 r. (m. Krzcięcice) i Ludwika-Feliksa-Józefa-Marję ur. 1925 (m. Krzcięcice).

III. Roman-Andrzej, ur. w Piołunce 1843, zm. bezż. w 1872 (akt z. Krzc.).

IV. Stefan-Edward, ur. w Piołunce 1845, zm. 1909 w Warszawie. Wychow. Szkoły Gł., magister prawa i adm., wł. Oblęgora, w r. 1882 zaśl. w Krakowie u Kapucynów Julję-Józefę Pobóg-Górską, c. Seweryna i Zuzanny z Żółkiewskich, wł. Jankułowa, Porochów i Frankówki na Podolu, z której córka Marja-Seweryna ur. 1884 (m. Mieronice), zaśl. 1905 Antoniego Chrystowskiego, wł. Pierznianki, syna Władysława z Tłokini i Anieli z Bogusławskich, oraz synowie: Stefan-Józef, ur. 1887 (m. Mieronice, zm. 1906 na Podolu), Wincenty-Maurycy, ur. 1883 (m. Mieronice) i Tadeusz-Jerzy, ur. 1889 (m. Mieronice).

Józef Kalasanty, drugi syn Antoniego, ur. 1771 r., zm. 1839 r., uczeń szkoły kadetów, zał. przez St. Augusta, porucznik wojsk koronnych, uczestnik powstania Kościuszkowskiego, wyróżniony w czasie obrony Pragi, za waleczność 17 i 18/IV 1794 przez Kościuszkę mianowany podchorążym artylerji; dziedzic Głupczowa i Pradeł, dzierzawca dóbr Rokitno, członek Rady Obywat. wojew. Krakowskiego, radca dyr. S. Towarz. Kredyt. Ziemskiego w Kielcach, sędzia pokoju, z zaśl. 1798 Różę Łuczyckiej, c. Michała, wł. Dąbrowicy i Siadczy, miał córki: Teklę-Rozalję za Stanisławem Rohlandem z Seredzic, bratem generała b. w. polskiego, Izabelę-Teklą ur. 1806 (akt Rokitno), wydaną 1839 (ak. ś. Raclawice) za Józefa Stemberka h. Sternberg, wł. Kamieńczyc, Kordulę-Urszulę Kunegundę ur. 1811 (m. Rokitno) i Antoninę-Anielę, ur. 1813 (m. Rokitno), zaśl. 1839 (ak. ś. Raclaw.) Antoniemu Michniewskiemu, wł. Karliny — oraz synów: Józefa Kalasantego, ur. 1801 (m. Rokitno), sędziego pokoju w Miechowie, wł. Pietrzejowic i Myślborza, który z żony Franciszki Borkiewiczówny, córki Franciszka, zostawił córkę Helenę za Bętkowskim i syna, który zginął bezżennie w powstaniu 63 roku; Ludwika-Tyburcjusza, ur. 1804 (m. Rokitno), zm. 1872, a Rosiers aux Salinees pres de Nancy, ucznia szkoły podchorążych, uczest. przygotowań powstania 31 r. (ostatnie tajne zebranie spiskowców było w jego mieszkaniu), kapitana w. polskich, adjutanta polowego gen. Rohlanda; ranny pod Grochowem otrzymał złoty krzyż Virtuti Militari; emigrant, inżynier w Strasburgu, z zaśl. 1844 r. w Molschein, Marji-Ludwiki de Vescher zostawił trzy córki, wychowanki Hotelu Lambert w Paryżu: Stefanję-Karolinę-Marję, ur. 1845 r., wizytkę, zm. w Krakowie 1924, Oktawję-Ludwikę-

Marję, ur. 1847, zm. 1931 w Jazłowcu, i Rozalję-Marję-Józefinę, ur. 1851, obydwie zakonnice Niepokalanki w Jazłowcu pod imionami sióstr Oktawji i Melanji.

Jan-Aleksander, syn Józefa Kalasantego i Łuczyckiej, ur. 1819 r. (m. Raclawice), zm. 1872 r., wł. Opatkowic; w r. 1862 zaśl. Eugenję-Sewerynę Poraj-Katerlanek, c. Eugenjusza, wł. Jankówki, i Franciszki Jordan-Stojowskiej, z niej syn Stanisław, ur. 1863, zm. 1911 w Krakowie, pozostawiając trzy córki; siostra Stanisława, Katarzyna, ur. 1865 r., zaślubiła Józefa Nekanda-Trepkę, syna Józefa i Heleny z Mieroszewskich.

Franciszek, trzeci syn Antoniego, ur. 1776, zm. 1832 r., dziedzic Sławic i Wymysłowa w Miechowskim i Dalechów w Jędrzejowskim, sędzia pokoju, poseł na sejm, radca dyr. S. Towarz. Kr. Ziemskiego, miał dwie żony: Helenę Rohlandównę, podstolanek przemyską, c. Pawła, wł. Służenic i Wymysłowa, i Barbary z Tarnawa Boryckich, burgrabianki sandomierskiej, i Konstancję Malczewską. Z 1-szej żony dzieci: córki: Karolina, ur. 1802 (m. Miechów), kanoniczka de Saxia przy św. Tomaszu w Krakowie, Honorata-Barbara, ur. 1805 (m. Miechów), Franciszka-Izabela, ur. 1808 (m. Miechów), zaśl. Józefa Borkiewiczza, syna Józefa Kalasantego, Marja-Eleonora-Urszula, ur. 1813 (m. Miechów), Agnieszka-Marja, ur. 1816 (m. Miechów), oraz synowie: Bolesław-Augustyn-Aleksander, ur. 1806 (m. Miechów), zm. bezżennie, Kazimierz-Bolesław, ur. 1811 (m. Miechów), wł. maj. Kąpiele, zm. bezżennie, Władysław-Feliks, ur. 1812 (m. Miechów), poległ w bitwie pod Grochowem 31 r., zginął bezżennie; Leopold-Paweł-Alojzy, ur. 1814 (m. Miechów), wł. Sławic i Skib, ożeniony z Florentyną Poraj-Katerlanek, c. Ludwika, wł. Zarogowa, i Katarzyny z Jordan-Stojowskich, z której dwie córki: Helena z Stefanem Ślaskim z Brzeziny, synem Rudolfa i Marji z Russoczek, i Anna, zm. panną 1912 r. w Siedlcach.

Honorat, syn Michała, Kazimierz-Bolesław, Leopold-Paweł, syn Franciszka, Aleksander-Jan z bratem Józefem Kalasantym, syn Józefa, i Seweryn, syn Honorata w r. 1859, zostali w I-ej połowie 19 w. wylegitymowani ze szlachectwa przed deputacją wywodową Radomską. Michał i Franciszek 1803 w Galic. Zach. (Quat. T. III, pa. 40).

Nie wiadomo, do jakiej rodziny należą: M. Borkiewicz, w r. 1720 proboszcz w Koźminie w Wikp. i gwardjan klasztoru Bernardynów. Jan, ur. 1749 † 1816, proboszcz w Gródku Kozienickim 1795. Aleksander, ur. 1760 r., profesor i uczoney, syn Zygmunta, ur. 1735; syn zaś Aleksandra, Mateusz ur. 1783 r., właśc. maj. Stawiszyn pod Kaliszem, miał dzieci: córkę Barbarę za Wolańskim h. Abdank z Wołynia, oficerem 31 r., i synów: Franciszka i Wojciecha. Adam, major 1 p. legjonów, historyk. Prócz tego są jeszcze Borkiewiczze na Litwie i w b. Kongresówce.

BORSZCZOWSKI h. RAWICZ N. w 1565 r. opłacał pobór z wsi Borszcze na Podolu (Wittyg).

BORSZYNSKI. Łukasz i Seweryn, br. rodzeni, mieli 1563 r. sprawę (Wyr. Piotrkowskie).

BORYSZKOWSKI h. DRYA. Wojciech, pisarz gr. krak. 1554. Hieronim i Stanisław 1586 r. (Wittyg).

BORZKOWSKI h. NAŁĘCZ. Piszą się z Borzkowa, w pow. sandomierskim. Maciej 1565 r. (Wittyg).

DE BOSSIS. Alojzy, Neapolitańczyk, w nagrodę zasług dla Rzeczyposp. otrzymał 1594 r. wspólnie z braćmi swymi: Janem, Piotrem, Cezarym i Janem Baptystą zatwierdzenie starodawnego szlachectwa, oraz dodanie do herbu swych przodków złotej korony w polu czerwonym (Metr. Kor.).

BOŻEWICKI h. RAWICZ. Piotr, posesor wsi Jarotki w Gnieźnieńskim 1551 r. (Wittyg).

BOŻYDAROWICZ h. STRZEMIEŃ. Mikołaj, dzierżawca tarnowski 1653 r. (Wittyg).

BRAIŃSKI. Wojciech miał sprawę w grodzie piotrkowskim 1561 r.

BRATUSKI h. ROLA. Jan notowany 1612 r. w Trybunale piotrkowskim (Wyr. Tryb. Piotr.).

BREWICKI. Maciej występuje 1706 r. w Trybunale lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BRODACKI. Wojciech cytowany 1690 r. w aktach Trybunału lubelskiego (Wyr. Tr. Lub.).

BRUCKI. Jacek prowadził 1715 r. proces o sumy w Trybunale lubelskim (Wyr. Tr. Lub.).

BRUŻYŃSKI. Książęta tatarscy. Prof. Dziadulewicz w swem dziele daje o nich dużo materiału.

BRYELSKI. Jan, syn Mikołaja, nabył 1562 r. części wsi Moszczyce (Gr. Piotr. Inscr.).

BRZOSKOWSKI. Adrian z Brzoskowa notowany 1612 r. w aktach Trybunału piotrkowskiego (Wyr. Tr. Piotr.).

BRZUSZKIEWICZ. Andrzej, podczasy łączycki 1714 r. Stefan notowany w aktach Trybunału lubelskiego 1719 r. (Wyr. Tr. Lub.).

BUCHAN h. OGONCZYK. Bartosz, syn Stanisława, sędzia nowogrodzki 1564 r. (Arch. Ordynacji Hr. Przezdzieckich).

BUGNEROWICZ. Wojciech otrzymał 1575 r. w nagrodę zasług nobilitację (Metr. Kor.).

BUHIL. Maksymiljan, pułkownik strażnicy i komend forticy w zamku król. 1668 r. (Wyr. Tryb. Lub.).

BUKOWSCY h. OSSORJA. II t. str. 78. Szambelan Franciszek z Tekli Śląskiej, c. Adama i Ludwika Walewskiej, miał córki: Leokadję za Bolesławem Schmidtem włas. Strzeszkowic, Gustawa, ożenionego z Koźmińską i Feliksa ur. 1832 r., ożen. z Kucieńską, c. Samuela, po której córki: Kazimierzowa Gautierowa, Tadeuszowa Chwalibogowa i synowie: Samuel, ur. 1865 roku; Władysław, ożeniony z Grodziecką, po której syn Stefan, i Władysław ożenionego z Zofją Schmidt, c. Bolesława i Leokadij z Bukowskich, po której syn Jerzy i córka (Zbiory Borkiewicza).

BULHAREWICZ. Wawrzyniec notowany w kalendarzu politycznym 1743 r.

BUTMAN. Salomon i Teodor nobilitowani 1637 r. jako szlachta Kurlandji i Semigalji (Kopja korespondencji Arch. Głównego z 1855 r. nr. 385).

BYCZERSKI h. GOZDAWA. Piszą się z Byczyrzy w ziemi przemyskiej. Gabrjel opłacał pobór z m. Byczyrzy 1552 r. (Wittyg).

BYSTRYJOWSCY h. GOZDAWA. Piszą się z Bystryjowic w ziemi przemyskiej. Szlachta występująca w aktach grodzk. sandomierskich.

BYSTRZONOWSCY T. II str. 115. Jan, podczasy grabowiecki, zm. 1711, ożeniony z Mayówną, kasztel. wiślicką, za którą 1703 r. wziął dobra Węgleszyn w pow. chęcińskim, które do 1881 w rodzinie pozostawały, potem posiadał Bebelno i Zalesie. Dzieci Jana: córka Helena za Aleksandrem Grabkowskim, podstolim krakowskim, i 3 synów: Antoni, Karol i nieznanym heraldykiem Józef.

I. Antoni, podczasy, chorąży i stolnik chęciński 1736 — 1746, porucznik husarski, zm. 1754 bezżennie, był wł. Węgleszyna, Rembiechowcy i Dębiny.

II. Karol, wojski chęciński 1737, przedtem stolnik, prócz Bebelna posiadał dobra Węgleszyn, które odziedziczył po bracie Antonim w cenie 200.000 zł., z żony Apolonji Misiewskiej z Irządź dzieci: córka za Skorupką i synowie: Sebastian, Michał, Kajetan i Klemens; 1) Sebastian, chorąży chęciński 1783, dziedzic Bebelna, z Magdaleny Sołtyk ma córkę Marję za Zgłiszczyńskim i syna Ignacego, ten z Urszuli Zgłiszczyńskiej miał synów: Stanisława i Konstantego. 2) Kajetan, 3) Klemens 4) Michał, dodam że ostatnia z tej linii Kamilla zm. 1899 r. w Paryżu cały majątek zapisała na fundusz fundacji przy hotelu Lambert w Paryżu.

III. Po Józefie, synie Jana, wojskim sieradzkim 1730, łowczym piotrkowskim 1761, został syn Paweł, ur. 1720, zm. 1783, dziedzic dóbr Dzbany. Przyborowice i Łowinia w księskim powiecie, która od I-szej połowy 18 w. była w rękach rodziny; Pawła dzieci znamy tylko syna Franciszka Ksawerego zm. 1815 (sep. Sędziszów), wł. Łowini, skarbnika, wojskiego, łowczego, cześnika chęcińskiego 1769 — 1780, z Joanny Laskowskiej zaślub. 1775 (Złotniki), córki Jana, sędziego kapt. sandomierskiego i podcz. nurskiego, i Wiktorji z Bąkowskich zostawił 3 córki, z nich jedna I voto za Finkiem, II voto za Komornickim i synowie: Izydor i Maksymiljan. Izydor, dz. Łowini, którą kupił od ojca 1807 r. za 220.000 złp., ożeniony z Ludwiką Linowską, po której córka Xawera ur. 1808, zaśl. 1828 r. Józefa Morzkowskiego (A. śl. Warszawa), biorąc w posagu Łowinię, od niej 1832 odkupili Łowinię Hipolita z Finków Komornicka z synem Alexandrem. Maksymiljan wyleg. 1837, dz. Węgrzynowa, i z Magdaleny Konarskiej, c. Józefa i Tekli Laskowskiej, zostawił córki: Zofję za Myszkowskim, Marję, Honoratę i Sabinę, oraz syna Feliksa ur. 1830 zm. 1895, wł. Mydlnik pod Krakowem, który z Kazimiery Kosińskiej zostawił córki: Zofję i Marję za Mieczysławem Korwin Piotrowskim i synów: a) Kazimierza, reagenta w Zatorze, ożenionego z Wandą Komornicką, z której syn Stefan i córka Irena za Kornickim b) Felicjana ks. misjonarza, zm. 1911 r. i c) Antoniego D-ra św. Teologii, prof. Uniwer. Jagiel. w Krakowie (Zb. Borkiewicza).

BZOWSCY. T. II, str. 123. Stanisław z Julji Zborowskiej miał syna Teofila, wł. Dobrowody i Przycłania ur. 1795, zm. 1854 (sep. Jędrzejów), ożenionego z Franciszką Laskowską, c. Wilhelma i Janiny Grabowskiej, z której córki: Eugenję za Ludwikiem Linowskim, Joannę za Ludwikiem Kobylańskim

i synów: 1) Aleksandra, ożenionego z Komorowską, po której córka Bronisława i synowie Stanisław, rejent w Kaliszu, ożeniony z Markowską. 2) Stefana, dz. Wesolej, Radcę Dyr. Tow. Kr. Z. w Kielcach, ożenionego z Emilją Hemplówną, po której córka Wanda, przełożona siostr miłosierdzia w Warszawie plówna, po której córka Wanda, przełożona siostr miłosierdzia w Warszawie plówna, v.-prezes sądu w Zamościu, i Włodzimierz, działacz społeczny, redaktor, obywatel ziemski pow. grodzień. — ma syna: Jerzego. 3) Konstanty, wł. Lipnika, z żony Marji Łaskiej ma córkę Marję za Kazimierzem Chelińskim i syna Józefa, wł. Bobrownik, ten z Wandy Koziel-Poklewskiej ma 6-cioro dzieci. — 4) Bolesław, który ze Stefanji Kossowskiej ma syna Michała i córkę za Rybickim (Zb. Borkiewiczza).

D.

DĄBKOWSKI h. KORCZAK. T. III str. 80. Józef, syn Ludwika i Agaty, ur. 1785 r., był dwukrotnie żonaty, po raz pierwszy z Ewą Olczak (1827), 2 v. z Konstancją z Toczkowskich, I-voto Franciszkową Krajewską, II-voto Antonią Sroczyńską. Józef zmarł 1859 r. i z pierwszego małżeństwa pozostawił czterech synów.

Najstarszy Jan-Paweł, ur. 1829 r., podpisarz sądu kryminalnego gub. warszawskiej, potem radca kolegjalny, od r. 1874 był sędzią trybunału cywilnego i delegowanym do pełnienia obowiązków sędziego sądu apelacyjnego; poślubił 1859 r. Teodorę-Ludwikę Blumównę, córkę Teodora i Sabiny z Millerów. Żona wniosła mu w posagu kamienicę przy Krakowskim Przedmieściu; zmarł 1875 r.

Drugim był z kolei Bonifacy-Grzegorz, ur. 1836 r. w Warszawie; w czasie reform Wielopolskiego powołany był do Komisji Skarbu; po wybuchu powstania wstąpił do służby cywilnej Rządu Narodowego; z kolei został mianowany naczelnikiem pow. radzyń., pod koniec powstania zastępcą naczelnika woj. podlaskiego i na tem stanowisku uwięziony i osadzony w cytadeli warszawskiej, za staraniem osób wpływowych uwolniony, przeszedł granicę pruską i wraz z wielu kolegami poszedł na emigrację i w końcu przeniósł się do Zurychu, gdzie mieszkał od 1864 do 1868, zapisał się na tamtejszą Politechnikę i studja na wydziale inżynierji odbył od 1865 do 1868, dyplom inżyniera uzyskał 1868 r. Ponieważ powrót do Królestwa był mu zamknięty, osiadł w byłej Galicji; w 1874 r. poślubił Helenę-Joannę Krassowską, córkę Franciszka i Eleonory z Horochów Krassowskich, właścicieli dóbr Piesza-Wola w pow. włodawskim; zm. 1897 r. w Krakowie, pochowany na cmentarzu Rakowickim, pozostawiwszy czworo dzieci.

1. Stanisław, ur. w Rozwadowie nad Dniestrem 1875 r., po ukończeniu szkół we Lwowie urzędnik konsulatu austriackiego w Cordobie w Argentynie.

2. Przemysław, ur. we Lwowie 1877 r., profesor Uniwersytetu we Lwowie, doktor praw, członek Akademii Umiejętności w Krakowie, Pradze i Sofji, członek honorowy Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Wilnie i Przemyślu, członek honorowy Towarzystwa Prawniczego w Wilnie, członek Towarzystwa Nauko-

wego w Warszawie i we Lwowie, sekretarz generalny Towarzystwa Naukowego we Lwowie, komandor orderu „Polonia Restituta“, officier de l'instruction publique.

3. Wanda, ur. 1879 r., zamężna za dr. Mieczysławem Krassowskim w Garwolinie pod Warszawą.

4. Bronisława, ur. 1881 r. w Stryju, obecnie dyrektorka szkoły żeńskiej w Garwolinie pod Warszawą.

Trzecim z kolei synem Józefa był Antoni-Józef, ur. 1840 r., długoletni dyrektor fabryki J. Roeslera i A. Hocha w Grochowiu pod Warszawą, ożeniony z Ewelina Tworkowską, córką wybitnego przemysłowca warszawskiego; zmarł w Warszawie 1913 r., pochowany na cmentarzu Powązkowskim.

Najmłodszym z braci był Franciszek-Edward, ur. 15 listopada 1843 r., był pułkownikiem w wojsku rosyjskim. Brał udział w wojnie rosyjsko-tureckiej w r. 1877/8, po skończonej wojnie był instruktorem armji bułgarskiej, w Bułgarji też zakończył życie (Wspomnienia prof. Przemysława Dąbkowskiego).

DUNIKOWSKI, t. III, str. 291.

PO Ś W I A D C Z E N I E.

Lwów, dnia 17 listopada 1921 r.

Tymczasowy Wydział Samorządowy zaświadcza niniejszem, że w metrykach szlacheckich galicyjskich w księdze XXVII, na str. 752, zapisany jest Pan Dr. Juliusz-Wincenty-Apolinarny 3 im. z Urska Dunikowski, ur. 1879 r. w Dalowicach pow. Miechów, prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego, b. wiceminister Spraw Wewnętrznych, b. starosta piotrkowski, herbu Abdank, syn zapisanego również w metrykach szlacheckich galicyjskich w księdze XXIV, na stronie 336, Zenona-Stanisława-Adama 3 im. z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki Marji-Józefy 2 im. z Zielińskich, wnuk Wincentego-Fryderyka-Jana Kantego 3 im. z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki Adeli z Inesów, prawnuk Pantaleona-Jakóba-Ignacego 3 im. z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki Ludwika z Dunikowskich, Pawła-Michała-Józefa 3 im. z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki 1 voto Justyny Strusównej w czwartym, Antoniego z Urska Dunikowskiego, właściciela dóbr Słopnicy w obwodzie sandeckim, i tegoż małżonki Ewy w piątym, Franciszka z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki Zofii Zarembianki w szóstym, Wojciecha z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki Krystyny Krzeszównej w siódmym, a Samuela z Urska Dunikowskiego, cześnika ziemi sanockiej, i tegoż małżonki Zofii z Grabińskich w ósmym stopniu prawy potomek.

Zarazem zaświadcza Tymczasowy Wydział Samorządowy, że Pan Samuel-Józef-Jan 3 im. Dunikowski, urodzony dnia 27 grudnia 1906 roku w Bochni, inż. elektr., udowodnił dokumentami przedłożonymi Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu, że jest synem powyżej wspomnianego (a w metrykach szlacheckich galicyjskich zapisanego) Juliusza-Wincentego-Apolinarnego 3 im. z Urska Dunikowskiego i tegoż małżonki Zofii-Wandy 2 im. Wolfram de Wolfsburg.

M. P. Tymczasowy Wydział Samorządowy. Przewodniczący: (—) Dr. Zygmunt Lasocki, Członek TWS. (—) Zbigniew Pazdro, Członek TWS. (—) Włodzimierz Decykiewicz.

F.

FURS-ŻYRKIEWICZ h. WAŻ. (Tom IV str. 67) rodzina niekiedy tylko nazwiska Żyrkiewicz używająca. Herb „Waż” wygłasza się jak następuje: w polu czerwonym waż ze złotą koroną na głowie, trzymający w pysku zieloną gałązkę z wiszącym jabłkiem; nad hełmem w koronie pięć piór strusich.

Rodzina ta jest jedną z gałęzi rodu tatarskich kniaziów Juszeńskich, protoplastą których był książę Uszen, pochodzący „z zacney krwi chańskiej, znakomitego plemienia zawołańskiego”, przybyły około 1410 r. z Ordy na Litwę na czele całej chorągwi (zwanej później juszyńską), która, jako oddział posiłkowy, brała udział w bitwie pod Grunwaldem.

Obdarzony za położone zasługi ziemią kn. Uszen osiedlił się na stałe na Litwie. Syn jego (Dan v. Danius?), żyjący w połowie XV w., miał syna kn. Tymirczę, tłumacza nadwornego języków wschodnich króla Kazimierza Jagiellończyka (1475), rotmistrza chorągwi tatarskiej (1476). Kn. Tymircza wraz z synem kn. Chodyrem otrzymał w r. 1480 od króla Kazimierza nadanie ziemi Trepuńskiej. Syn kn. Chodyra kn. Kildysz, zapisany w popisie wojska z r. 1528 (Metr. Lit. Ks. Publ. I, karta 116 od), miał syna kn. Fursa, występującego po nim w popisie wojska litewskiego z r. 1567 (Rękopis Nieświeski karta 898 od.) — protoplastę rodziny Furs-Żyrkiewiczów.

Kn. Furs pozostawił po sobie syna Augustyna, sądząc z imienia już chrześcijanina, po którym syn Stanisław Furs, dworzanin król. 1588 r., poborca i marszałek szlachty pow. oszmiańskiego, ożeniony w 1606 r. z ks. Jadwigą Świrską (Archiwum Dubrowiańskie, Biblioteka Ord. Hr. Przędzickich).

Od wsi Szyrki v. Żyrki pod Dolchowiczami, w pow. czerkowskim woj. mścisławskiego, która to wieś należała jeszcze do Aleksandra żyjącego po owym Stanisławie Fursie, marszałku oszmiańskim, jedna z gałęzi Fursewiczów przybrała przydomek Żyrkiewicz, który następnie utrwalił się w tej gałęzi wraz z rodowym nazwiskiem Furs.

Aleksander Furs-Żyrkiewicz, syn Stanisława, dziedzic dóbr Żyrniki (1668), nabył dobra Pasternaki w pow. mościskim, które przeszły później na syna jego Mikołaja, wymienionego w Herbarzu ks. Kaspra Niesieckiego (tom X str. 133), jako uczestnika z woj. mścisławskiego w walnym Zjeździe Obywateli Wielkiego Księstwa Litewskiego pod Olkienikami w 1700 r.

Elektorami królów Polskich, jak o tem świadczą ogłoszone drukiem spisy byli następujący rodziny tej członkowie: N. (Mikołaj) Żyrkiewicz, elektor króla Stanisława Leszczyńskiego w 1733 r., Marek-Ignacy Żyrkiewicz z Furs, oboźny woj. mścisławskiego, stronnik króla Augusta III w r. 1733, Antoni i Stefan, rotmistrz mścisławski Żyrkiewicz — elektorowie króla Stanisława Augusta w r. 1764 r., wszyscy z woj. mścisławskiego.

Do rodziny tej, wywodzącej się z dóbr Fursy, rodzinnego gniazda Fursewiczów w pow. dziśieńskim, należały również dobra Sakowszczyzna, Andrzejowszczyzna w pow. bielickim, a w późniejszym czasie Sielec w pow. klimowskim,

Sutki, Sumienice i Kalinówka w pow. mścisławskim, maj. Horłów w pow. czausowskim i inne.

Andrzej, syn Mikołaja, dziedzic dóbr Pasternaki (1730), miał synów: Michała i Pawła. Paweł nabył w 1769 r. od brata Michała dobra Pasternaki. Po Po Michale było dwóch synów: Jerzy i Łukasz. Kazimierz, syn Jerzego, zaślubił Agatę z Piotrowskich i z niej pozostawił synów: Aleksandra i Walerego, ur. 1846 w Sielcu, wylegitymowanych na podstawie postanowienia mohylowskiego Szlacheckiego Deputackiego Zgromadzenia z dn. 5 lutego 1852, ukazem Departamentu Heroldji Rządzącego Senatu Cesarstwa Rosyjskiego z dn. 23 marca 1856 r. i zapisanych do ksiąg szlachty gub. mohylowskiej.

Walery Furs-Żyrkiewicz, zm. w 1907 r., generał-major wojsk rosyjskich, uczestnik wojen przeciw Turcji 1877—1878 i przeciw Japonji, kawaler orderów, św. Stanisława I kl. z gwiazdą, św. Włodzimierza III kl., św. Anny II kl., św. Stanisława II kl. z mieczami, św. Anny III kl. z mieczami i kokardą, i in., dziedzic dóbr Sutoki i Kalinówka w b. woj. mścisławskim, zaślubił Janinę z Bobina Wielkiego Bobińską (patrz tom I str. 244), czynną działaczkę narodową, więzioną przez władze rosyjskie po śmierci męża i znaną literatkę, (pseudonim „Hanna Krzemieniecka”) zm. w 1930 r., pozostawił z niej: córkę Elinę i synów: Rajmunda-Adama zm. w 1911, Jerzego i Leonarda.

Elina ur. w 1891 r. i wybrana posłem na Sejm w 1930 r. ziemi Łomżyńskiej, vice-przes Mędzynarodowego Związku Własności Nieruchomej, vice-przes Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Polsce, b. przewodnicząca Centralnego Biura Antykomunistycznego Porozumienia Organizacji, b. vice-przewodnicząca Komisji do Spraw Jeńców Departamentu Politycznego Rady Regencyjnej, poślubiona Adolfowi Peptowskiemu, ma z nim syna Jerzego.

Jerzy, ur. w 1890 r. w Kijowie, inżynier agronomji, dyrektor Banku Kredytowego we Lwowie, ożeniony w 1918 r. z Jadwigą z Rzewuskich, ma z nią syna Jerzego ur. dn. 20.VII.1921 r., s. v. z Zofją Wóytowiczówną.

Leonard, ur. w 1900 r., rotmistrz, czterokrotny kawaler Krzyża Walecznych.

G.

GALIŃSKI h. RAWICZ. Tom IV, str. 82. Urodz. Wawrzyniec Galeński składa przysięgę na urząd instygatorski grodz. oświecimski w 1741 r. (Relat. Castr. Osviec. 94 pag. 150—151). Ur. Wawrzyniec, instyg. Gr. Oświec., kwituje w 1743 r. Hieronima, hr. na Żywcu i Pieskowej Skale, Wielopolskiego z zapłacenia kary sądowej (Inscrip. Castr. Osviec. 42 pag 297), a 1751 r. występuje przeciwko Agnieszce Zawadzynie o sfalszowanie pieczęci na pozwie (Relat. Castr. Osv. 260 pag. 1091—1092). Wawrzyniec Galiński miał syna Florjana, ur. około 1760 r. we wsi Biały Kościół, położonej pod Krakowem (Album Civile Ant.

Vars. Lib. 750), jak o tem świadczą dokumenty małżeńskie par. św. Andrzeja w Warszawie z dn. 15 czerwca 1794 r. za Nr. 901¹⁾.

Florjan Galiński, właściciel nieruchomości w Warszawie, był żonaty 2 razy: 1 v. z Teresą Antosiewiczówną 1790 r. (Akt ślubu w par. św. Andrzeja w Warszawie) i 2 v. z Marjanną Gońską 1794 r. (Akt ślub. par. św. Andrzeja); z pierwszej żony miał córkę Joannę-Katarzynę, ur. 1791 r. (Akt urodz. w par. św. Andrzeja) i syna Józefa-Jana, ur. 1793 r. (Akt urodz. w par. św. Andr.); z drugiej zaś żony pozostawił córkę Katarzynę, ur. 1796 r. Florjan i Teresa z Antosiewiczów Galińscy 1793 r. kupują od Grudzińskiego, komor. warsz., za 6900 złp. dworek przy ul. Twardej 1085 (Ak. st. Warsz. i Jurydyk. ks. 174 str. 528; ks. 179 str. 96; ks. 180 str. 521). W 1793 r. szlach. Florjan Galiński odbiera ur. Ant. Szejczykowskiego i Walen. Prusieckiego za swych plenipotentów (Akta Sądów Marszałk. ks. 165); w 1793 r. szlach. Florjan Galiński występuje przeciwko Rafałowi Antonowiczowi (Ak. Sąd. Marsz. 166), a 1792 r. Szymon Wasikiewicz występn. przeciw szlach. Florjanowi G. (Ak. Sąd. Marsz. 83). 1796 r. w Podgórzu pod Krakowem, występuje Ur. Florjan Galiński, jako przyjaciel i świadek przy zawieraniu umowy między JWiel. Magdaleną baronową Kautitzową, a Imci Panem Onufrym Zamojskim, dziedzicem dóbr Glichowa (Intabul. 10 marca 1800 r. w Ak. m. Skaly ks. 10). Florjan Galiński zmarł 6 sierpn. 1797 (Akt zgonu w par. św. Krzyża w Warsz.) i tegoż roku opis postępowania spadkowego co do majątku, znajdującego się: w nieruchomości, w gotówce i w ruchomości, a oszacowanego na 28952 flor., znajduje się w Aktach Hypoteki Pruskiej (Grund und Beilage za Nr. 976 (ul. Gnojna), 1085 (ul. Twarda) i 1100 (ul. Twarda), oraz w ks. Ingrossacyjnej Hypoteki m. Warszawy. Dom przy ul. Twardej 1085, drogą licytacji, nabył Jan Kuntze, regulując pretensje, zabezpieczone na tejże posesji w ks. hypoteczn. 1085, w rubryce III-iej pod liczbą 1-a, współsukcesorów Flor. Galińskiego, a to: urodz. Joanny Galińskiej, żony ur. Andrzeja Langiewicza i ur. Katarzyny Galińskiej, żony ur. Feliksa Świdarskiego, w 1818 r., oraz ur. Józefa-Jana Galińskiego, w 1819 r. (Zbiór dokum. ks. hypoteczn. 1085 tom I).

Józef-Jan Galiński, ożeniony 1820 r. z Magdaleną Kwapińską, córką Pawła i Elżbiety z Lewickich (Akt ślubu w par. św. Andrzeja), zostawił następujące potomstwo: Jana ur. 1821 r., Józefę-Paulinę ur. 1823 r., Hieronima ur. 1825 r., Magdalenę ur. 1830 r., Karola-Jana ur. 1831 r. i Annę-Elżbietę ur. 1834 r. (wszystkie metr. w par. św. Andrzeja). Józef-Jan i Magdalena z Kwapińskich Galińscy kupują dom przy ul. Chłodnej 928 w dn. 5 stycz. 1829 (Hypt. m.

¹⁾ Administrator par. św. Andrzeja w Warszawie wydał dokument tej treści: „Omnibus et singulis, quorum interest, aut quomodolibet interesse poterit, notum testatumque facio: Infrascriptus testor G-sorum Floriani Galiński, vidui de parochia S-ae Crucis, Laurentii Galiński filii, et Mariannae Gońska virginis de par. S-cti Andreae, Adalberti Goński filiae, fuisse tres de-nuntiationes ad contrahendum matrimonium nihilque delatum est, quod obstat. Testor insuper sepulturam Theresiae uxoris prioris suprafacti Floriani Galiński reperiri in libris ecclesiae parochialis S-ae Crucis. In quorum fidem etc. Datum die 15 Junii anno D. 1794. (Podpisano): Constantius Onuphrius Dąbkowski, praelectus ecclesiae S-ae Crucis Varsaviensis L. S.

Za zgodność z oryginałem świadczy administrator parafji św. Andrzeja (podpis): X. Fr. Flajkowski M. P.

Warsz. 928). Józef-Jan zmarł 22 maja 1834 r. (Akt zgonu w par. św. Andrzeja), a wdowa po nim Magdalena wyszła za Michała Piekzrewicza.

Z dzieci, pozostałych po Józefie-Janie i Magdalenie Galińskich: Jan, ożeniony z Marją Iskrzycką (ślub w 1845 r. w par. św. Andrzeja), zginął podczas Rzezi Galicyjskiej, Józefa-Paulina była za Sławińskim, Hieronim zmarł w 1829 (Akt zg. w par. św. Andr.), a Karol-Jan poślubił 1857 r. Florentynę Getter (Akt ślubu w par. św. Andrzeja), z której pozostawił: Bolesława, Mieczysława ur. 1870 r. (Akt ur. w par. WWŚwiętych), Marję, Wandę i Czesława-Jana.

Karol-Jan i Florentyna Galińscy nabyli za 78500 złp. dom przy ul. Grzybowskiej nr. 1049 (Hyp. m. Warsz. 1049) dn. 28 lutego 1862 r. Karol-Jan G. zmarł 30 stycz. 1911 r. (Akt zg. w par. św. Andrzeja).

Mieczysław, syn Karola-Jana i Florentyny, poślubił 24 list. 1896 r. Marję Lenartowicz, z której ma córki: Janinę-Aleksandrę, ur. 1897 r. (Akt ur. w par. WWŚwiętych), zaślubioną dr. med. Romanowi Szwerynowi 1922 r. (Akt śl. w Kościele Garniz.), Wandę, ur. 1899 r. i Cecylję, ur. 1900 r. (Akt ur. par. św. Andr.).

Czesław-Jan, syn Karola-Jana i Florentyny, ur. 1875 r. (Akt ur. w par. WWŚwiętych), ożeniony dn. 10 październ. 1903 r. ze Stanisławą-Zofją Piątkowską h. Korab, córką Józefa i Antoniny z Dunajskich (Akt ślubu w par. św. Andrzeja), ma synów: Zdzisława-Karola, ur. 1904 r. i Eugenjusza-Bolesława, ur. 1906 r. (Metryki w par. św. Andrzeja).

GRZYMKOWSKI h. RAWICZ. Jedna linja Rawitów, wywodząca się od Ostasza, syna Goworka, założony w drugiej połowie XIII wieku wieś Grzymki, w ziemi wiskiej w póln. Mazowszu, wzięła od niej swe miano GRZYMEK, które z czasem w drugiej połowie wieku XV zamieniła na nazwisko rodowe GRZYMKOWSKICH.

Ta gałąź Rawitów, licznie rozrodzona w owym czasie, prócz Grzymek w ziemi wiskiej posiadała swe liczne dobra koło Ostrołki, Ostrowi-Mazowieckiej, Przasnysza, Sokołowa, Łomży i Wąsosz, jak również w Mikutach, Gardotach, Obrytkach, Szczepankowie, Łętowie, Biedrzycach, Przytułach i wiele innych, od których czasem niektórzy przybrali swe nowe miano rodowe, jak Łętowscy, Karwowsy, Biedrzyccy etc.

Niektórych przodków tego rodu spotykamy zapisanych w aktach grodzkich i ziemskich wiskich, wąsowskich, etc. Grzymek 1358 r. był sędzią pana sandeckiego, a Grzymek v. Grzymko 1370 był skarbnikiem brzesko-kujawskim. Rodzina Grzymka, sędziego, osiadła na stałe w woj. krakowskim i do dnia dzisiejszego zachowała swe stare nazwisko rodowe Grzymek.

Pierwszą postacią historyczną z rodziny Grzymków wąsowskich był Grzymisław v. Grzymko, wnuk prawdopodobnie skarbnika brzesko-kujawskiego, którego syn Grzymek z Grzymek i Woleborza 1450 r. był sędzią wiskim; notowany w księgach ziemskich wiskich w tomie Nr. 1.131 fol. 3 i 10 i w księdze Metryki Mazowieckiej Nr. 5 str. 5 etc.

Na str. 6 i 7 księgi ziemskiej wąsowskiej Nr. I/1.496, 1471 r. notowany jest Szymon z Grzymek i Stanisław syn jego, h. Rawicz, jako świadkowie w sprawie Grozimy z Mich. Jest to jeden z najstarszych dokumentów, udo-

wodniony pod przysięgą w obecności księcia Mazowieckiego i to w czasie kiedy świadomość przynależności rodowej i posiadanego klejnotu była jaknajwiększa.

W drugiej połowie XV wieku Grzymkowie z Grzymek zaczynają używać swego nazwiska rodowego Grzymkowskich. Pierwszym z nich był Paweł Grzymkowski zapisany w aktach grodzkich wąsowskich 1505 r. Szymon z Grzymek miał 3 synów: Stanisława, Jakóba i Jana. Z tych dwaj ostatni stali się założycielami starszej linii Grzymkowskich na Mazowszu.

Tomasz, syn Jakóba z Grzymek i Łętowa 1508 r., ożenił się z Urszulą, córką Walentego Bagińskiego h. Słępownon. Syn Jego Bartłomiej żonaty był z Magdaleną N.

W uniwersale poborowym Stefana Batorego 1578 r. zapisany jest Szczęsny Grzymkowiec, chorąży, jako naznaczony poborca.

W popisie pospolitego ruszenia na nieprzyjaciela ze wsi Grzymki stawili się cum armis 1621 r. i zostali zapisani w księdze grodzkiej wiskiej Nr. 39/1247. Maciej i Paweł, synowie Jakóba, i Piotr, syn Grzegorza, z Grzymków.

Tomasz, Paweł i Stanisław, synowie Bartłomieja, oraz Jan, syn Stanisława Grzymka, i Marcin, syn Jana Grzymkowskiego.

Jan, syn Mikołaja, cytowany w aktach wiskich 1594 r. — Jan, syn Bartłomieja, cytowany w aktach lwowskich, jako wojski czerwonogrodzki w latach 1609 — 1645. Około 1630 r. zawezwał on do siebie na Ruś Czerwoną, swego brata rodzonego Krzysztofa, którego ożenił z Krystyną Przyluską h. Słępownon i osiedlił na stałe w swych dobrach w Hołyniu, Swaryczowie, Równi i Kotorynach w woj. lwowskim. Po śmierci swego brata Jana, w latach 1645 — 1671 Krzysztof był również wojskim czerwonogrodzkim. Dał on początek młodszej linii rodziny Grzymkowskich w Małopolsce wschodniej.

Synowie jego: Mikołaj, podczaszy łatyczowski, z woj. sandomierskim a Franciszek z woj. ruskiem 1697 podpisali elekcję króla Augusta II. (Vol. Legum) Stanisław, syn Krzysztofa i Krystyny Przyluskiej, 1680 r. ożenił się z Teresą córką Adama Chojeckiego h. Lubicz. Dzieci jego: Józef i Teresa, zamężna Wojciecha Wesołowskiego 1722 r. byli procesowani przez Tarnowskich (Kij. X. f. 1.230).

Józef, syn Stanisława i Teresy Chojeckiej, ożeniwszy się z Elżbietą Dąbrowiczówną h. Dąbrowa 1744 r., nabył wieś Budy w pow. kowieńskim (Gr. Kowień.). On to, wyemigrowawszy z Małopolski, stał się założycielem rodziny Grzymkowskich na Litwie. Z tych: Łukasz, Ignacy i Mikołaj z synem Wacławem, synowie Józefa, a wnukowie Stanisława, dowiedli szlachectwa 1836 r. w gub. podolskiej (Spis).

Z rodziny czerwonoruskiej: Adam, syn Stanisława i Teresy Chojeckiej, pojął za żonę Ludwikę Niewęglowską h. Jastrzębiec. Syn ich Józef dnia 28-IV.1771 r. zaślubił Marję Turowską h. Grzymała.

Aleksander i Michał, synowie Stanisława i Teresy z Chojeckich, wnukowie Krzysztofa i Krystyny Przyluskiej, jako też bratanek ich Józef, syn Adama i Ludwiki z Niewęglowskich Grzymkowsy, udowodnili swoje pochodzenie szlacheckie 1782 r. w Sądzie ziemskim we Lwowie (Ks. gen. Metryk Szl. w tomie XVI na str. 123).

Franciszek Grzymkowski, syn Adama i Ludwiki Niewęglowskiej, 1785 r. vicesgerent chełmski, a 1790 r. patron Trybunału lubelskiego; 1792 obrany na sędziego granicznego ziemi lubelskiej i sędziego gr. urzędowskiego. Wylegitymował się ze swego pochodzenia szlacheckiego 1804 r. w Galicji (Quaterniones w tomie VII na str. 225 Archiwum Główne w Warszawie). Osiadł on na stałe w Kraśniku, tam się ożenił, dając początek nowej gałęzi rodziny Grzymkowskich w woj. lubelskiem.

Tomasz Grzymkowski, syn Józefa i Marji Turowskiej, 1809 r. należał do Gwardji Narodowej w czasie wkroczenia do Małopolski wojsk polskich ks. Józefa Poniatowskiego; 1810 r. zaślubił Apolonję Matkowską h. Sas, córkę Stefana z Hołynia. Syn jego Józef, 1839 r. ożenił się z Domicelą Hołyńską h. Hołownia, córką Stefana i Marji Śmiałowskiej, w Hołyniu, z której synowie: Ignacy, Jan, Paweł i córka Marja za Janem Grzymkowskim; po Pawle syn Piotr, żonaty z Różą Bereźnicką, a Jan zaślubił 1882 r. Klaudynę, córkę Michała Szczepkowskiego i z niej synowie: Michał, um. 1918 r., Józef, ur. 1886 r., poległ 1916 r. i Władysław, ur. 1895 r., porucznik 22 pułku ułanów, zaślubił 1927 r. w Brodach Halinę Nawrocką i z niej ma syna Tadeusza ur. 1928 r.

H.

HENISZ (HEYNISZ vel HOENISCH) h. własnego. Herb: tarcza dwudzielna przedzielona linją wzdłuż na dwie części; w części prawej herb Gozdawa, w części lewej herb Grabie. Herbu tego używał pierwszy Dr. Medycyny Józef Henisz, a następnie i dziś większa część rodu Heniszów. Herb Grabie, będący w lewej części herbu Heniszów jest zapewne herbem rodziny babki Dr. Józefa Henisza.

Linja Heniszów po Henryku-Konstantym-Józefie wylegitymowana w 1899 i 1914 r. pieczętuje się następującym herbem: tarcza wzdłuż przedzielona, — w prawej srebrnej części na zielonem wzgórzu zatknięte czarne grabie, w lewej błękitnej dwie lilje naturalnej barwy przewiązane złotą wstęgą. Nad hełmem korona szlachecka ozdobiona pięciu strusiemi piórami, środkowe czarne, drugie i trzecie białe, a skrajne błękitne. Labry błękitne ze srebrem.

Józef, ur. o. 1750 r., w dyplomie lekarskim uniwersytetu wiedeńskiego, wydanym 1780 r., zaznaczono, że wymieniony szlachcic Józef von Hoenisch pochodzi z Berlina Brandeburskiego, praktykę lekarską odbywał w Gunipendorfie pod Wiedniem¹⁾; lekarz nadworny ks. Mikołaja Radziwiłła, hr. na Szydłowcu,

¹⁾ Nos Celleberrimae Universitatis Viennensis Doctores ac Professores, testificamur Nobilem Dominum Iosephum de Hoenisch Berolino-Brandenburgicum, Practicum Orphanotrophil Gumpendorfsis Gradum Medicinae Doctoratum summosque in Medicina Honores ac privilegia rite adquirenda benevole eruditorem examini se subjecisse: Qui in stricta exploratione, tam ex practi medica quam chirurgica summam meruit laudem, ut ex praedictis rationibus praefatum Dominum Iosephum de Hoenisch ad gradum Medicinae Doctoratum ac promovendum ducti simus.

Uti quidem promovemus dantes eisdem facultatem et omnimodam potestatem, libere praxim in medicinis exercendi, aegrotos visitandi, ipsosque medendi et aliis privilegiis, quibus caeteri

generała wojsk lit., zaślubił dn. 3 września 1780 r. w Szydłowcu Ludwikę Czarnecką i z tego małżeństwa miał syna Wincentego i córkę Józefę za Rozdajczere, adwokatem w Kaliszu.

Wincenty-Stanisław-Maurycy, ur. 28 września 1784 r. w Szydłowcu, jako syn dr. medycyny urodzonych (generosorum) Józefa i Ludwiki, córki Wojciecha Czarneckiego i Jadwigi z Gurowskich, h. Łódzia, (rodzicami chrzestnym którego byli Stanisław Stadnicki, deputowany do Trybunałów Królestwa Polskiego i Marja Ks. Radziwiłłowa), wstąpił 1802 r. do szkoły c. k. „Technische Militär Akademie“ w Wiedniu i 1805 r. zaliczony został jako kadet do pułku 11 piechoty Akademickiej Rainera; 1806 r. sierżant sztabu gen. Zajączka, został 1807 r. podporucznikiem 8 pułku piechoty wojsk X. W.; w kwietniu tegoż roku awansował na porucznika 7 pułku piechoty, a 1810 r. na kapitana i 1815 r. został zaliczony do pułku 7 piechoty linowej¹⁾ i tegoż roku umieszczony został w korpusie weteranów; w 1816 r. wyszedł do dymisji zrażony brutalnym postępowaniem w. ks. Konstantego. W 1831 r. występuje Wincenty jako major dowódca 1 batalionu strzelców pieszych krakowskich formowanego w Kielcach (Pamiętniki Alfreda Młockiego). Odbył kampanie: 1806—1807 w Prusach, 1808—1811 w Hiszpanji, 1812 r. w Rosji; 1807 r. w bitwie pod Grudziądem, pod Ponte de Almaras Oceana, przy przejściu gór Sierra-Morena; w bitwie pod Smoleńskiem był ranny i dostał się do niewoli, w której przebywał 22 miesiące (Archiwum Akt Dawnych). Major Wincenty miał dwie żony: Marję Mosalską, z której synowie: Aleksander i Henryk, i N. Lipnicka, z niej córka Wanda i synowie: Artur i Włodzimierz; po Włodzimierzu z żony Aleksandry z Tyszków synowie: Marjan i Stanisław.

Aleksander, syn Wincentego i Mosalskiej, właściciel Radziem w Proszow-

Medicinae Doctores fruuntur et frui possint, Ipsi ad gaudendum ac fruendum ex concessu Nostrae facultatis decrevimus.

Quod pro maiorib' robore manibus propiis subscripsimus sigilloque Universitatis communiter iussimus.

Datum Viennae anno MDCCLXXXV mensis Augusti.

Dr. I. Quarin Phil. et Med. Doctor etc F. Leber Phil. Med. Doc. etc. M. Stoll Med. Doct. etc. H. Fr. Erntel Secret. Universitatis Viennensis.

¹⁾ Dywizja 2 Brygada 1 Pułk 7 Piechoty Linowej.

Świadcstwo wyższych i niższych oficerów pułku 7 piechoty wydane W-mu Kapitanowi Henszowl.

Niżej podpisani oficerowie, składający pułk 7 piechoty linowej, wydajemy niniejsze świadectwo W-u Wincentemu Henszowl, kapitanowi zwyż pomienionego pułku, iż tenże w ciągu całej dawniejszej swej służby X. W., jako i pobytu swego w tymże pułku najdokładniej spełniał zawsze obowiązki swego stopnia i znane Nam postępowanie Jego moralne odpowiadało oficerowi prawdziwie honor kochającemu. W Końskich dn. 17 grudnia 1815 r.

(podpisy) Czarniecki kapitan, Maltzewski kap., Lipnicki kap., Chr. Wollowicz kap., Józef Karcki kap., Buławewski kap., Karcki kap., Szejkowski kap., Bielliński major, Taczanowski kap., Rybliński kap., Śmigleński kap., Brand kap., Paprocki kap., Grembecki kap., Jankowski kap., Kozłowski kap., Szczerł major, Gnatowski major, Kowalski kapitan, Oranowski b. szef batalionu dawnego pułku 7 X. W.

Major dowódca Bat. 2 (podpis nieczytelny). Major dowódca Bat. I Zawadzki. M. P. Pułk 7 piechoty linowej polskiej, dowódca pułku 7 pułkownik Grotowski.

skiem, pozostawił z Marji Stęplewskiej córkę Jadwigę za N. Grossem i synów: Henryka i Romana bezpotomnych i Karola, wł. Kudryniec pod Borszczowem, po którym z Jadwigi z Morawskich, córki Wiktora i Heleny z Winnickich, córki: Marja za dr. medycyny Bilwinem, Jadwiga za Kossowskim i synowie: Aleksander, inżynier mechanik, politechnika we Lwowie, żonaty z N. Wasilewską, Stanisław, architekt, i Tadeusz zginął jako porucznik wojsk austriackich 1917 r.

Henryk-Konstanty-Józef, syn Wincentego i Mosalskiej, ur. 1825 r. we wsi Łabędziowie w Kieleckim, inżynier komunikacji, kawaler orderu św. Włodzimierza, 1895 r. zaślubił Wandę Toczyską, córkę Jana-Ignacego, właściciela Nowejwsi w pow. ostrołęckim, i Józefę ze Stempczyńskich, siostrę rodzoną Józefa Toczyskiego, piastującego w rządzie Traugota tekę skarbu, i z tej żony zostawił synów: Aleksandra, Józefa, prawnika, zm. młodo, i Stefana-Aleksandra,

Aleksander, ur. 1858 r., inżynier komunikacji, właściciel Siedlewa i Miroszewic w Łęczyckim, z żony Haliny z Wernerów, córki Adolfa i Zofji z Scholtzów, pozostawił syna Wacława, ur. 1890 r., właściciela Ligoty w Sieradzkim, który z żony Haliny z Liebichów, córki Wilhelma i Flory z Narzyskich, ma synów: Krzysztofa, ur. 1914 r., Aleksandra, ur. 1916 r. i córkę Wandę ur. 1918 r.

Stefan-Aleksander, syn Henryka i Toczyskiej, ur. 1855 r., po ukończeniu I gimnazjum w Warszawie studjował inżynierję na politechnice w Zurychu, poczem powróciwszy do kraju, uzyskał dyplom inżyniera komunikacji w Petersburgu. Pracował jako inżynier na kolei Warsz.-Wiedeńskiej do chwili jej wykupu przez rząd rosyjski, a potem w przemyśle, jako członek zarządu schłösserowskiej przędzalni i tkalni w Ozorkowie; członek założyciel cukrowni Brześć Kujawski i szkoły handlowej we Włocławku, szereg lat pracował na niwie społecznej jako członek Zarządu W. T. D.

Stefan-Aleksander ożeniony z Anną z Wernerów, córką Adolfa i Zofji z Scholtzów, właścicielei Karsznic w Łęczyckim, i z tej żony córka Janina i synowie: Tadeusz i Stefan-Adolf.

Tadeusz, ur. 1898 r., kapitan wojsk polskich, zaślubił Zofję z Rossmanów, córkę Kazimierza, rejeanta w Łodzi, i Heleny z Rodkiewiczów i z niej ma córkę Irenę ur. 1929 r.

Stefan-Adolf, ur. 1891 r., po ukończeniu korpusu kadetów w Moskwie, wstąpił 1909 r. na politechnikę w Rydze i tę ukończył z tytułem inżyniera technologa; żonaty z Janiną z Narzyskich, h. Dołęga, córką Tadeusza i Seweryny z Breańskich, ma synów: Jacka-Stefana ur. 1921 r., Wincentego-Antoniego, ur. 1925 r. i córkę Annę-Sewerynę ur. 1922 r. (Zbiory Inż. Stef. Henisza).

J.

JARNUSZKIEWICZ h. LUBICZ. T. V, str. 383. Oprócz Jana wylegitymowali się ze szlachectwa przed Heroldją; trzech bracia jego: Piotr, najstarszy otrzymał zaświadczenie w 1856 r., oraz Antoni w 1855 r. Czwarty z braci Michał, nadleśniczy lasów augustowskich, wniósł podanie o zaliczenie go do

generała wojsk lit., zaślubił dn. 3 września 1780 r. w Szydłowcu Ludwikę Czarnecką i z tego małżeństwa miał syna Wincentego i córkę Józefę za Rozdajczem, adwokatem w Kaliszu.

Wincenty-Stanisław-Maurycy, ur. 28 września 1784 r. w Szydłowcu, jako syn dr. medycyny urodzonych (generosorum) Józefa i Ludwiki, córki Wojciecha Czarneckiego i Jadwigi z Gurowskich, h. Łódzia, (rodzicami chrześnym którego byli Stanisław Stadnicki, deputowany do Trybunałów Królestwa Polskiego Akademii w Wiedniu i 1805 r. zaliczony został jako kadet do pułku 11 piechoty "Technische Militär" i Marija Ks. Radziwiłłowa), wstąpił 1802 r. do szkoły c. k. „Technische Militär Akademie“ w Wiedniu i 1805 r. zaliczony został jako kadet do pułku 11 piechoty Akademii w Wiedniu; 1806 r. sierżant sztabu gen. Zajączka, został 1807 r. podporucznikiem 8 pułku piechoty wojsk X. W.; w kwietniu tegoż roku awansował na porucznika 7 pułku piechoty, a 1810 r. na kapitana i 1815 r. został zaliczony do pułku 7 piechoty liniowej¹⁾ i tegoż roku umieszczony w korpusie weteranów; w 1816 r. wyszedł do dymisji zrażony brutalnym postępowaniem w. ks. Konstantego. W 1831 r. występuje Wincenty jako major dowódca 1 batalionu strzelców pieszych krakowskich formowanego w Kielcach (Pamiętniki Alfreda Młockiego). Odbył kampanie: 1806 — 1807 w Prusach, 1808 — 1811 w Hiszpanji, 1812 r. w Rosji; 1807 r. w bitwie pod Grudziądem, pod Ponte de Almaras Oceana, przy przejściu gór Sierra-Morena; w bitwie pod Smoleńskiem był ranny i dostał się do niewoli, w której przebywał 22 miesiące (Archiwum Akt Dawnych). Major Wincenty miał dwie żony: Marię Mosalską, z której synowie: Aleksander i Henryk, i N. Lipnicka, z niej córka Wanda i synowie: Artur i Włodzimierz; po Włodzimierzu z żony Aleksandry z Tyszków synowie: Marjan i Stanisław.

Aleksander, syn Wincentego i Mosalskiej, właściciel Radziemiec w Proszow-

Medicinae Doctores fruuntur et frui possint, Ipsi ad gaudendum ac fruendum ex concessu Nostrae facultatis decrevimus.

Quod pro maiori robore manibus propriis subscripsimus sigilloque Universitatis communiti iussimus.

Datum Viennae anno MDCCCLXXXV mensis Augusti.

Dr. I. Quarin Phil. et Med. Doctor etc. F. Leber Phil. Med. Doc. etc. M. Stoll Med. Doct. etc. H. Fr. Erntel Secret. Universitatis Viennensis.

¹⁾ Dywizja 2 Brygada 1 Pułk 7 Piechoty Liniowej.

Świadcstwo wyższych i niższych oficerów pułku 7 piechoty wydane W-mu Kapitanowi Henszowi.

Niżej podpisani oficerowie, składający pułk 7 piechoty liniowej, wydajemy niniejsze świadectwo W-u Wincentemu Henszowi, kapitanowi zwyż pomienionego pułku, iż tenże w ciągu całej dawniejszej swej służby X. W., jako i pobytu swego w tymże pułku najdokładniej spełniał zawsze obowiązki swego stopnia i znane Nam postępowanie Jego moralne odpowiadało oficerowi prawdziwie honor kochającemu. W Końskich dn. 17 grudnia 1815 r.

(podpisy) Czarnecki kapitan, Malczewski kap., Lipnicki kap., Chr. Wołowicz kap., Józef Karski kap., Buławecki kap., Karzki kap., Szwejkowski kap., Bieliński major, Taczanowski kap., Rybiński kap., Śmiglelski kap., Brand kap., Paprocki kap., Grembecki kap., Jankowski kap., Koldzki kap., Sztetzel major, Gnatowski major, Kowalski kapitan, Oranowski b. szef batalionu dawnego pułku 7 X. W.

Major dowódca Bat. 2 (podpis niezycielny). Major dowódca Bat. I Zawadzki. M. P. Pułk 7 piechoty liniowej polskiej, dowódca pułku 7 pułkownik Grotowski.

skiem, pozostawił z Marii Stęplewskiej córkę Jadwigę za N. Grossem i synów: Henryka i Romana bezpotomnych i Karola, wł. Kudryniec pod Borszczowem, po którym z Jadwigą z Morawskich, córki Wiktora i Heleny z Winnickich, córki: Marija za dr. medycyny Bilwinem, Jadwiga z Kossowskim i synowie: Aleksander, inżynier mechanik, politechnika we Lwowie, żonaty z N. Wasilewską, Stanisław, architekt, i Tadeusz zginął jako porucznik wojsk austriackich 1917 r.

Henryk-Konstanty-Józef, syn Wincentego i Mosalskiej, ur. 1825 r. we wsi Łabędziowie w Kieleckiem, inżynier komunikacji, kawaler orderu św. Włodzimierza, 1895 r. zaślubił Wandę Toczyską, córkę Jana-Ignacego, właściciela Nowejwsi w pow. ostrołęckim, i Józefy ze Stempczyńskich, siostrę rodzoną Józefa Toczyskiego, piastującego w rządzie Trauguta tekę skarbu, i z tej żony zostawił synów: Aleksandra, Józefa, prawnika, zm. młodo, i Stefana-Aleksandra,

Aleksander, ur. 1858 r., inżynier komunikacji, właściciel Siedlewa i Miroszewic w Łęczyckiem, z żony Haliny z Wernerów, córki Adolfa i Zofji z Scholtzów, pozostawił syna Wacława, ur. 1890 r., właściciela Ligoty w Sieradzkim, który z żony Haliny z Liebichów, córki Wilhelma i Flory z Narzyskich, ma synów: Krzysztofa, ur. 1914 r., Aleksandra, ur. 1916 r. i córkę Wandę ur. 1918 r.

Stefan-Aleksander, syn Henryka i Toczyskiej, ur. 1855 r., po ukończeniu I gimnazjum w Warszawie studiował inżynierję na politechnice w Zurychu, poczem powróciwszy do kraju, uzyskał dyplom inżyniera komunikacji w Petersburgu. Pracował jako inżynier na kolei Warsz.-Wiedeńskiej do chwili jej wykupu przez rząd rosyjski, a potem w przemyśle, jako członek zarządu schlosserowskiej przędzalni i tkalni w Ozorkowie; członek założyciel cukrowni Brześć Kujawski i szkoły handlowej we Włocławku, szereg lat pracował na niwie społecznej jako członek Zarządu W. T. D.

Stefan-Aleksander ożeniony z Anną z Wernerów, córką Adolfa i Zofji z Scholtzów, właścicieli Karsznice w Łęczyckiem, i z tej żony córka Janina i synowie: Tadeusz i Stefan-Adolf.

Tadeusz, ur. 1898 r., kapitan wojsk polskich, zaślubił Zofję z Rossmánów, córkę Kazimierza, rejentą w Łodzi, i Heleny z Rodkiewiczów i z niej ma córkę Irenę ur. 1929 r.

Stefan-Adolf, ur. 1891 r., po ukończeniu korpusu kadetów w Moskwie, wstąpił 1909 r. na politechnikę w Rydze i tę ukończył z tytułem inżyniera technologa; żonaty z Janiną z Narzyskich, h. Dołęga, córką Tadeusza i Seweryny z Breańskich, ma synów: Jacka-Stefana ur. 1921 r., Wincentego-Antoniego, ur. 1925 r. i córkę Annę-Sewerynę ur. 1922 r. (Zbiory Inż. Stef. Henisza).

J.

JARNUSZKIEWICZ h. LUBICZ. T. V, str. 383. Oprócz Jana wylegitymowali się ze szlachectwa przed Heroldją; trzech bracia jego: Piotr, najstarszy otrzymał zaświadczenie w 1856 r., oraz Antoni w 1855 r. Czwarty z braci Michał, nadleśniczy lasów augustowskich, wniósł podanie o zaliczenie go do

szlachty dziedzicznej dopiero 21 września 1860 r., Heroldja Kr. Polskiego jednak z dn. 6.V.1861 odmówiła mu z powodu przekroczenia terminu.

Według załączonych do próśb o przyznanie szlachectwa dokumentów, wykazali oni swe pochodzenie od Franciszka Jarnuszkiewicza, burgrabiego ziemskiego waleckiego. Załączony odpis aktu grodu gnieźnieńskiego z 1746 r. dowodzi, że Franciszek J., burgrabia z. walecki, subdelegat, miał dwóch synów: 1) Tomasza, kanonika poznańskiego, proboszcza w Szamotułach, gdzie umarł i 2) Pawła, dziedzica Włoszczonowa par. janowickiej. Załączona kopia intercyzy ślubnej, sporządzonej między owym Pawłem, a żoną jego Zuzanną Dobrzycką, córką Józefa i Urszuli Prusimskiej, w grodzie poznańskim w 1767 r. potwierdza, że Paweł był synem Franciszka, burgrabiego z. waleckiego, i Anny Sobockiej. Z tego małżeństwa Paweł miał sześcioro dzieci: 1) Jana, żonatego z Marjanną Ściernicką, który był adwokatem w Poznaniu, a należąc, według tradycji, do konfederacji przeciw Prusakom, umarł w twierdzy Głogowie; 2) Ignacego, zakonnika; 3) Antoniego, który walczył także pod Gdańskiem, zginął bez wieści; 4) Stanisława, ur. 23.VI.1764 r. i ochrzczonego w kościele par. janowieckim, i dwie córki, z których młodszą była za Karczewskim. Paweł, zamieszkując ostatnio koło Szremu, utonął przy przeprawie przez Wartę.

Jan, ożeniony z Marjanną Ściernicką, miał synów: Łukasza, ur. 1784 r., Franciszka, Wincentego, Felicjana, Andrzeja i córki: Teodorę i Agatę. (Metryka śmierci Maryanny z 1821 r. Kalisz).

Stanisław, ożeniony z Regiłą Książkiewicz, miał sześciu synów: 1) Piotra, ur. 18.I.1797 r., ożeniony z Franciszką Kawczyńską, miał z nią synów: Seweryna i Lucjana, oraz córkę Julję. Umarł jako naczelnik powiatu piotrkowskiego i radca dworu 15.IX.1863 r. w Piotrkowie, gdzie mu córka w kościele wystawiła nagrobek. 2) Jana, ur. 1807 r. w Tuliszkowie, ożeniony z Albiną Kamińską, miał syna Bronisława i córki: Zofję i Joannę. W lutym 1831 r. wstąpił do pułku „Złotej Wolności”, ale wkrótce przeszedł do pułku ułanów Legji Nadwiślańskiej. Z korpusem Ramorino przeszedł do Galicji i wrocił po skończonej wojnie jako podchorąży. 3) Antoniego, ur. 1.I.1806 r. w Zadwórnej Wsi (par. Tuliszków); ten ożeniony z Joanną Szpecht, c. Jana i Petroneli z Wieczorkiewiczów, miał synów: Stanisława, Izydora i Pawła, oraz córki: Zofję i Antoninę. Antoni wraz z bratem Janem wstąpił w 1831 r. do pułku ułanów Legji Nadwiślańskiej i po odbytej wojnie wrócił ozdobiony krzyżem srebrnym „Virtuti Militari”. Administrował majątkiem Kłobias, poczem kupił Tomistawice i Słomkowo na Kujawach. Zmarł tamże 1870 r., pochowany na cmentarzu w Sadlnie. 4) Ignacego, który obrał stan duchowny i jako kanonik był proboszczem w Kłobucku. 5) Józefa, który mieszkał w Ks. Pozn. i zostawił dwóch synów: Antoniego i Maksymiljana, oraz 6) Michała, ożenionego z Julją Suchocką. Michał brał udział w powstaniu 1831 r.; następnie był nadleśniczym lasów augustowskich; w 1877 r. za 35 lat służby ozdobiony orderem św. Włodzimierza 4 stopnia; zostawił synów: Zygmunta i Waclawa, oraz córki: Reginę za Aukszlagiem i Helenę za Łuniewskim.

Seweryn, syn Piotra, ur. 9.I.1823 r. w Kaliszu, ożeniony z Teodorą Strońską, miał z nią syna Stanisława. W 1856 r. wstąpił do Kozaków Sułtańskich

formowanych przez gen. Wład. Zamoyskiego, a przy rozwiązaniu dywizji zwolniony dn. 31.VII.1856 r. ze służby, jako podporucznik 1 p. piechoty. Brał udział w powstaniu 1863 r. i z tego powodu emigrował zagranicę. Osiadł w Krakowie i tam umarł 7.III.1877 r.

Lucjan, syn Piotra, umarł na gruźlicę jako kawaler 20.V.1861 r. w Kłobii, przeżywszy 33 lata. Julja, córka Piotra, ur. 11.X.1824 r. wyszła za mąż 1859 r. za Wincentego Pocisk-Dobrowolskiego.

Stanisław, syn Antoniego, ur. 1846 r., oż. z Heleną Pomian-Sokołowską, córką Eustachego i Bronisławy z Morzyckich z Sadlna, odziedziczył Tomistawice. Pozostawił sześciu synów: Zdzisława, Piotra, Władysława, Antoniego, Karola i Stanisława, oraz pięć córek: Jadwigę, Bronisławę, Zofję, Marję i Helenę. Ukończył Szkołę Główną jako prawnik. Po sprzedaży majątku osiadł we Włocławku jako sędzia i umarł 1928 r.

Izydor, syn Antoniego, ur. 10.V.1855 r. w Kłobii, ukończył jako agronom Szkołę Politechniczną w Rydze, gdzie należał do założycieli „Arkonii”. Ożeniony w 1884 r. z Józefą Pomian-Sokołowską, córką Eustachego i Bronisławy Morzyckiej z Sadlna, miał z nią ośmiu dzieci, z których pozostało dwóch synów: Czesław i Jan, oraz dwie córki: Helena i Lucyna. Posiadał wieś Kochanie w lipnoskim; po sprzedaży majątku osiadł we Włocławku, gdzie umarł 8.VI.1899 r.

Paweł, syn Antoniego, ur. 22.III.1857 r. w Kłobii, ukończył jako inżynier-chemik politechnikę w Rydze, gdzie należał do założycieli „Arkonji”. Ożeniony w 1887 r. z Marją Stawińską ma z nią syna Włodzimierza i córki: Felicję za Stanisławem Węsierskim, Marję za Czesławem Jarnuszkiewiczem, rozwiedzioną i Annę za Bolesławem Węsierskim; Paweł, dyrektor w Leonowie, Dziunkowie i Pohrebyszczach, dotąd administruje parę cukrowniami. Zofja, córka Antoniego, za Zygmuntem Dunin-Szpotańskim i jej siostra Antonina za Arturem Ciesielskim h. Lubicz.

Antoni, syn Józefa, był budowniczym w Piotrkowie, zostawił syna Waclawa 1867 r.

Waclaw, syn Michała, ur. 1867 r., ożeniony z Adelą Kraszewską, umarł w Łomży 1907 r., zostawił syna Jerzego i córkę Halinę.

Łukasz, syn Jana i Marjanny Ściernickiej, ur. 1784 r., ożeniony 1 v. z Wiktorją Piłichowską, 2 v. z Elżbietą Wagner, zostawił z drugiej żony córkę Annę oraz synów: Marcellego, Aleksandra, Konstantego-Teodora, oraz z 3 żony Franciszka-Maksymiljana.

Stanisław, syn Seweryna i Teodory Strońskiej, ur. 7.IX.1860 r., ukończył politechnikę w Rydze jako inżynier-chemik. Ożeniony z Marją Rothert, założył fabrykę mebli metalowych „Konrad, Jarnuszkiewicz i S-ka w Warszawie”, której był współwłaścicielem. Umarł w Zakopanem 22.VI.1907 r., nie zostawivszy potomstwa.

Zdzisław, syn Stanisława, ur. 1876 r., ożeniony z Kazimierą Górnkiewicz, zostawił syna Antoniego i córkę Marję; zginął jako oficer rezerwy wojsk rosyjskich w 1914 r. przy wzięciu wsi Podbutoc.

Piotr, syn Stanisława, ur. 1878 r., ożeniony z Marią-Jadwigą Boduszyńską, b. właściciel Zbijewa, ma syna Leszka i córkę Annę.

Władysław, syn Stanisława, ur. 1879, oż. z Florentyną Orłowską, zmarł bezpotomnie.

Antoni, syn Stanisława, ur. 1884 r., oż. z Marią Łobaczewską, inżynier, ma córkę Zofję.

Karol, syn Stanisława, ur. 1885 r., oż. z Petronelą de Pinkas, inżynier, ma dwóch synów: Zbigniewa i Stanisława. Stanisław, syn Stanisława, ur. 1889 r. oż. z Haliną Szostkiewicz, ma synów: Romana i Andrzeja, córki: Krystynę i Marię; z córek: Stanisława i Zofja zostały zakonnicami, Marija wyszła za Michała Grabskiego.

Czesław, syn Izzydora, ur. 1888 r., generał brygady W. P.; był oż. z Marylą Jarnuszkiewicz, c. Pawła, i ma córkę Barbarę, a brat Jan, ur. 1893 r., jest kapitanem artylerji. Helena za Tomaszem Jarnuszkiewiczem, synem Witolda, Lucyna za Władysławem Kwiatkowskim.

Włodzimierz, syn Pawła, oż. z Janiną Kuszel, c. Michała i Róży z Orsettich ma dwie córki; jest porucznikiem rezerwy.

Wacław, syn Antoniego, ur. 1868 r., oż. z Marią Żakieską, um. 1912 r., pozostawiwszy córkę Marię.

Jerzy, syn Wacława, podporucznik rezerwy piechoty, agronom.

Marceli, syn Łukasza, ur. 1820 r. w Kaliszu, w 1847 r. oż. z Eugenją Bozarską. Ukończył uniwersytet w Moskwie i był profesorem w Puławach, potem w Lublinie. Zostawił synów: Witolda, Eugenjusza, Tadeusza i córkę Wacławę, pannę.

Witold, syn Marceliego, ur. 1856 r., lekarz w Lublinie, oż. z Teklą Głogowską, zostawił syna Tomasza i córkę Stefanę za inż. Parysiewiczem.

Tadeusz, rejent w Krasnymstawie, bezdzietny.

Eugeniusz, syn Marceliego, ur. 1871 r., aptekarz, bezdzietny.

Tomasz, syn Witolda, oż. z Heleną Jarnuszkiewicz, córką Izzydora, ma syna Witolda i córki: Irenę, Halinę i Marię.

JASKŁOWSKI h. RADWAN. Nazwisko to przybrała gałąź rodziny Rybińskich, osiadła XVI wieku w ziemi zakroczymskiej od wsi Jaskłowa.

Założycielem tej rodziny jest Jan Rybiński, podsędek zakroczymski od 1565 do 1582 roku, figuruje on wprawdzie w księgach ziemskich pod tem nowym nazwiskiem, Paprocki utrzymuje jednak, że jest on właściwie Rybińskim, o czem wspomina i prof. Piekosiński. Paprocki podaje mylnie przybrane przez tego podsędkę nazwisko jako Jasklewski, gdyż księgi ziemskie zakroczymskie wymieniają go jako Jaskłowskiego, vide zapis kompletu, orzekającego w 1545 roku w księdze ziemskiej zakroczymskiej Nr. 49 na karcie 853.

Podsędek Jan Jaskłowski pozostawił pięciu synów: Tyburcjusza, Stanisława, Jakóba, Sebastjana i Mateusza, z nich:

1) Tyburcjusz, prowincjał zakonu księży kanoników Stróżów Grobu Jerozolimskiego w Wielkopolsce w ciągu lat 44, zmarł w Gnieźnie w 1628 roku mając lat 90. Wedle twierdzenia dziejopisów tego zakonu miał on ukończone

studja w Akademji Krakowskiej, słynął jako światły administrator, wybitny kanonik i opiekun ubogich.

2) Stanisław, mianowany kolejno kanonikiem płockim i wiślickim, postąpił na kanonję sandomierską w 1588 roku.

3) Jakób, był podsędkiem ziemskim zakroczymskim.

4) Sebastjan i 5) Mateusz, objęli w posiadanie Jaskłowo, poczem Sebastjan nabył w 1583 r. prawa współwłasności od Mateusza i został wyłącznym właścicielem tej wsi.

Trzej ostatni dali początek trzem linjom rodziny Jaskłowskich, z których dwie starsze istnieją dotąd.

Potomkowie Jakóba, zamieszkujący od XVII stulecia w Drohickiem, zmodyfikowali pierwotne nazwisko na Jaskołowski, co dało Niesieckiemu asumpt do wykazywania Jaskołowskich jako odrębnej rodziny, wywodzącej się z ziemi drohickiej. Powrócili oni jednak w połowie następnego wieku do właściwego nazwiska, gdy potomkowie Sebastjana używali warjantu tego nazwiska Jaskułowski jeszcze w dziewiętnastym stuleciu.

Linja Jakóba. Piotr, syn podsędkę Jakóba, dziedzic wsi Paplina w Drohickiem, pozostawił trzech synów: Jakóba, Jana i Stanisława, elektora w 1669 r., po którym z Zofji Gładczyńskiej h. własnego, synowie: Jan i Tomasz.

Po Janie z Marji z Żochowskiej h. Brodzic dzieci: Adam, Piotr i Konstancja, które scedowały w 1714 r. Janowi-Stanisławowi Glince swoje prawa do Paplina.

Maciej, syn Adama, zaślubił w 1751 r. Marię Konarzewską h. Pobóg, córkę Konstantego, porucznika wojsk królewskich, i Róży z Gniewoszków h. Rawicz i otrzymał za nią w posagu dobra Wielicznę w ziemi drohickiej. Syn jego Walenty, ur. w 1760 r. w Wielicznę, jest wylegitymowany w księgach grodzkich kamieńczykowskich w dniu 5 grudnia 1791 r. (vide Ks. Gr. K. Recognit. et Oblat. Nr. 45/164, karta 756 i 779), pozostawił on z żony Magdaleny Lipkówny h. Natęcz córki: Marię, Aleksandrę, Placydę i Teofilę i syna Kajetana, po którym z Bogumiły Wiśniewskiej h. Prus córki: Aurelja, Walerja i Zofja oraz synowie: Alfons, Jan-Paweł, Tomasz i Lucjan. Z nich dwaj ostatni zmarli bezpotomnie.

Po Alfonsie z Marji-Sabiny Podbielskiej h. Trzaska, córki Andrzeja i Józefy ze Stęmpowskich h. Sucheckomnaty, synowie: Jan-Narcyz i Mieczysław. Syn Alfonsa Zdzisław zmarł bezpotomnie.

Po Janie-Narcyzie z Ludwiki Zaręmba h. własnego, syn Jan-Maksymiljan, dziedzic Stobiecka, żonaty z Marią-Stefanią Wielowieyską h. Półkozic z Lubczy w Jędrzejowskiem, ma syna Stefana-Jana, ur. 1932 r. 1 stycz. w Stobiecku Szlacheckim i córki: Teresę-Marję-Ludwikę, ur. w 1927 r., Marię-Pię-Ewę, ur. w 1929 r. i Zofję-Marję-Krystynę, ur. w 1930 r.

Mieczysław z Teresy-Anieli Ryczer ma syna Zbigniewa-Marjana, ur. w 1915 r.

Po Janie-Pawle i Stanisławie z Mikutowiczów h. Ostoja małżonkach Jaskłowskich dzieci: Halina, Wacław, Czesława, Jan-Stanisław i Janina, dziedzice dóbr Mnichowa w Jędrzejowskiem w 1884; z nich:

Jan-Stanisław, oficer 6 pułku dragonów wojsk francuskich w 1914 r. podczas wojny europejskiej, zmarł w bezżennym stanie w 1920 r. w Ossowej.

Wacław Jaskłowski, sędzia grodzki w Jędrzejowie, żonaty z Leonją-Aleksandrą Kurella h. własnego, ma z nią córki: Magdalenę-Bronisławę i Elżbietę-Teresę, urodzone i ochrzczone w Mnichowie w 1919 i 1922 r.

Linja Sebastjana. Linja ta posiadała Jaskłowo do połowy dziewiętnastego stulecia. Ostatnim dziedzicem tej wsi był Wojciech Jaskłowski, syn Ignacego, a ojciec Antoniego, urodzonego w Jaskłowie w 1838 r. Wnuk jego Mieczysław, żonaty z Teklą Gutowską h. Slepowron, wylegitymowany w 1908 r., ma dzieci: Tadeusza i Wandę. Jest on potomkiem w prostej linii Jakóba Jaskłowskiego, elektora z ziemi zakroczymskiej w 1697 r., jednocześnie z nim elektorem z tej ziemi był i jego stryjeczny brat Andrzej, a rodzony brat jego Józef podpisał z województwa mazowieckiego elekcję Stanisława Leszczyńskiego w 1733 r.

Jedna gałąź tej linii osiadła w XVII wieku w Woli Sienickiej w Ciechanowskim, gdy inna jej gałąź przeniosła się w następnym wieku w Pułtuskie do majątków odziedziczonych po Ewie z Łempickich Mieszkowskiej.

Z tej gałęzi Kazimierz, s. Jana i Franciszki z Dobrowolskich h. Pocisk, został zapisany w 1817 r. z Wojtów-Trojanów do ksiąg szlachty powiatu pułtuskiego na liście Nr. 515. Po nim z żony Franciszki Kułakowskiej h. Kościęsza synowie: Józef, Teofil i Mateusz wylegitymowani w Królestwie w 1846 r. Po Teofilu z Janiny Pajewskiej h. Jelita syn Teofil, po którym z Anny Wyszpolskiej h. własnego ks. Stefan Jaskłowski, katecheta w Warszawie.

Wnuk tegoż Jakóba, Piotr osiadł w ośmnastym wieku w dobrach Stoki w Grodzieńskim; z Katarzyny Kędzierzawskiej h. Nowina pozostawił on synów: Mateusza i Pawła. Synowie Pawła: Piotr i Antoni zostali zapisani do ksiąg szlachty guberni grodzieńskiej w 1839 r.

Po Piotrze synowie: Konstanty i Aleksander wylegitymowani tamże w 1851 r.

Po Antonim syn Karol, ur. w Stokach w 1837 r. i córka Stanisława za Edwardem-Antonim Wańkowiczem h. Lis, partyzantem z 1863 r. pod przywilejem „Leliwa”, po której córka Janina za Stanisławem Ciechanowskim, prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Karol Jaskłowski po ukończeniu studiów w Akademii chirurgicznej w Petersburgu osiadł w Stokach; skazany na śmierć za udział w powstaniu styczniowym, salwował się ucieczką zagranicę. Na emigracji ukończył studia na wydziale mechanicznym politechniki w Zurychu, poczem osiadł w Galicji, gdzie zajmował kolejno stanowiska administratora ordynacji Sieniawa, dyrektora banku dla handlu i przemysłu w Krakowie i dyrektora zakładu kredytowego we Lwowie. Na stanowisku administratora Sieniawy położył on pewne zasługi w sprawie przeniesienia muzeum ks. Czartoryskich do Krakowa; w późniejszym czasie przetłumaczył zapiski Berga, dotyczące walki o niepodległość w 1863 r. i zebrał obszerny księgozbiór Polski, składający się z dwóch tysięcy dzieł, który zapisał Towarzystwu szkoły ludowej. Zmarł on w 1897 r. we Lwowie.

Z innych członków tej rodziny upamiętnili się udziałem w powstaniu w 1863 r.:

1) Antoni Jaskłowski, właściciel Brodziatyna w pow. brzeskim, skazany na pozbawienie praw i zesłanie na Sybir, tudzież konfiskatę majątku za udział w tem powstaniu.

2) Wojciech Jaskłowski, żołnierz drugiego bataljonu strzelców podlaskich.

3) Major Radwan-Jaskłowski, występujący pod przydomkiem Radwana, jako naczelnik powiatu pułtuskiego w 1863 r.

K.

KARNIEWSKY na KARNIEWIE, HERBU DĄBROWA. Senator w rodzinie: Dadzibóg, wojewoda mazowiecki 1388 — 1422 r.

Rycerz Dąbrowa w nagrodę zasług wojennych otrzymał od jednego z X-żąt Mazowieckich znaczną włość zwaną Karniewo, z której następnie powstały dwie wsie: Karniewo Kościelne, a więc wieś parafjalna i Karniewo Małe w Ciechanowskim, i od tych dóbr jego potomkowie pisali się z Karniewa, a w połowie XVI wieku przybrali nazwisko Karniewski. Od nich poszły wszystkie znaczniejsze rody Dąbrowczyków jak Kostkowie, Mikoszewscy, Młodzianowscy, Smolechowscy i Rostkowscy. Rodzina ta przez niektórych heraldyków mylnie wprowadzana z Karniowa w Krakowskim h. Berszten II.

Pierwszym historycznie wiadomym przodkiem był Domarat z Karniewa, żyjący na początku XIII wieku; pozostawił on dwóch synów: Piotra-Strzeżenia (v. Strzeże) i Krystyna, który miał trzech synów: Jakóba-Jana na Młodzianowie i od niego idą Młodzianowscy, Swentostawa na Smolechowie, od niego pochodzą Smolechowscy, i Mikołaja na Mikoszynie — od niego Mikoszewscy. Swentostaw znów miał synów: Nadmira i Nawoja, po którym synowie: Jakób na Sztembergu i od niego Kostkowie z przydomkiem de Sztemberg, Jan na Rostkowie, od tego Rostkowscy i 3-go Nawoja, directorem doctorum duchownego. Piotr Strzeżeń, syn Domarata, pozostawił dwóch synów: Stanisława, podsejda ciechanowskiego, na Karniewie, i Boxę, marszałka Xiążąt Mazowieckich.

Boxa z Karniewa otrzymał w 1381 r. różne przywileje i zwolnienia dla siebie i potomstwa od ks. Jana Mazowieckiego. Tenże Xiąże obdarzył w 1384 prawem niemieckim Karniewo. Stanisław miał synów: Klemensa 1400, na Płodownicy, Dadziboga, wojewodę mazowieckiego, na Karniewie i Młodzianowie i Urbana, na Karniewie i Jeżewie, skarbnika ciechanowskiego 1422. Boxa i Urban z Karniewa oddają 1400 roku części swoje na Jeżewie braciom swoim stryjecznym Jeżewskim, a otrzymują w zamian od nich część ich na Karniewie i Płodownicy w ziemi ciechanowskiej. Dadzibóg z Karniewa, wojewoda mazowiecki, kupił wieś Młodzianów za przywilejem ks. Bolesława Mazowieckiego w 1422. Myślbor, syn Wojciecha na Karniewie, w 1434 na Uniwersytecie Krakowskim. Rafał, syn Rafała, w 1477 w ziemi ciechanowskiej.

Dadzibóg miał dwóch synów: Jana na Młodzianowie, Płodownicy i Złociennicy, podstolego ciechanowskiego, i Stanisława na Karniewie i Ośnicy. Bracia ci dopełnili w 1472 r. podziału swych dóbr. Jan wziął Młodzianowo, Złocien-

nice i pół Płodownicy, a Stanisław — Karniewo, Ośnicę i połowę Płodownicy. Jan pisał się następnie Młodzianowskim. Stanisław z Karniewa i Ośnicy miał syna Jana na Karniewie i Rembkowie, po którym idzie linja Karniewskich z Karniewa Kościelnego, i Mikołaja — protoplastę linji na Karniewie Małym.

Jan 1523, magister nauk wyzwolonych, przeor w Czernie i Pniewniku. Jan na Karniewie i Rembkowie miał syna Jana, chorążego ciechanowskiego 1578 r., dziedzica na Karniewie, Malechach, Żabinie i części Rembiszewku w Przasnyskiem, posiadacza części wsi Targowe w pow. warszawskim 1580 roku, ożenionego z Dorotą Laskowską, podczaszanką nurską, i Sebastjana na Małym Karniewie, po którym syn Tomasz na Malechach i Karniewie, podstarości surażski 1637 r., stolnik ciechanowski 1645, zeznał testament w 1631 r., a w 1647 zapisał wieś Malechy na wybudowanie kościoła Jezuitów w Pułtusk. Jan z żony Laskowskiej pozostawił córkę Annę za Adrjanem Belskim 1597 r. i syna Myślitora, sędziego ziemskiego rożańskiego i poborcę tejże ziemi 1578 r. Myślitor ożeniony z Zofją Święcicką, stolnikówną wyszogrodzką, miał syna Franciszka, córkę Annę za Janem Służewskim i Adama, sędziego ziem. rożańskiego, na Karniewie, Żabinie i t. d., który umarł w 1661 r. Zygmunt 1611, rewizor lasów gojżeńskich na Żmudzi. Mikołaj, poseł ziemi rożańskiej. Wojciech 1648, poseł ziemi rożańskiej i elektor Jana Kazimierza. Zofja z Karniewa zaślubiona 1625 Andrzejowi h. Ciołek Chądzyńskiemu na Komorowcach, Chlebowie i Pęcicach wojew. podlaskiego, a po śmierci tegoż za Stanisławem Rogala-Lewickim, podkomorzym bielskim, zmarłym 1658 r.; z tego małżeństwa syn Samuel, stolnik bielski 1683 r. Zygmunt, stronnik Augusta III, głosił za nim 1733. Jan i Franciszek mają sprawę w 1722 z Janem i Zofją z Żelęckich małż. Gorayskimi (Akta grodzkie Oświęcim). Stefan, żonaty z Dorotą Nieborską, miał córkę Jadwigę za Michałem Suskim, łowczym tomżyńskim 1721 r.

Z linji na Karniewie Małym. Po Mikołaju żonaty z N. Jastrzębiec-Czernicką 1530 — 1570, córką Pawła, chorążego gostyńskiego, pozostało 3-ch synów: Stanisław, Michał i Szczepan, oraz pięć córek: 1) za N. Jakóbem Pobóg-Strzeszowskim, stolnikiem plockim, 2) N. za Olszewskim h. Lis, 3) za N. Stanisławem Lubicz-Lysakowskim, 4) N. za Prawdzie-Nieborskim — i 5) N. za Kuklińskim Stanisławem, stolnikiem ciechanowskim, na Nurzewie i Babach. Z synów Mikołaja, Michał był kanonikiem i oficjałem pułuskim 1581 r. Szczepan dziedziczył na Rydzewie i Wólce Rydzewskiej i był posłem ziemi rożańskiej, trzeci — Stanisław na Karniewie i Ostaszewie z żony Agnieszki N. miał syna Stanisława, posła ziemi rożańskiej, po którym z Elżbiety Baworowskiej syn Mikołaj na Karniewie, rotmistrz pancerny chorągwi Kalińskiego 1664.—Agnieszka, wdowa po Stanisławie, zawarła w 1607 r. umowę z Przeclawskimi.

Mikołaj żonaty 1° v. z Teresą Zgierską, 2° v. z Wojciechową Zaborowską, protestował w grodzie lubelskim 1636 r. Z pierwszej żony podsejdzki zakroczymskiej, pozostawił syna Michała, v. Michała-Stanisława Kostkę, który wspólnie z matką cedował 1697 sumę Zgierskiemu i córkę Marję za Adrjanem Miecznikowskim h. Podkowa. Michał, miecznik 1711, podstoli rożański 1733,

rezygnował z urzędu 1740. Z Zofji de Prenn pozostawił 5-ciu synów i 2 córki: Ludwikę za Stanisławem Chrzczonowskim z Żelaznej i Salomeę za Bartłojem Smulskim. Z synów: Piotr był Jezuitą; Ignacy, wojski starszy ciechanowski 1775, poseł lubelski 1782, stolnik rożański 1785, kawaler orderu św. Stanisława 1786; w 1769 regent grodzki lwowski, otrzymał w roku następnym wójtostwo warckie, które odstąpił Rychłowskiemu; starosta wiechoryski w wojew. kijowskim 1789, został sędzią grodzkim nurskim w 1778. Ożeniony był z Kunegundą Pułaską h. Ślepowron; trzeci syn Michała, Wincenty-Stanisław Kostka (albo Wincenty-Błazej) urodzony w 1731 r., w imieniu swoim i rodu sprzedał 1758 r. poddanych w Olszewnicy Brühlowi, a w 1755 potwierdził intercyzę ślubną zawartą ze Smulskim. Czwarty syn Michała, miecznika, ale z drugiej żony Łaźniewskiej — Józef był kapitanem gwardji królewskiej 1775. Łaźniewska była córką Jana-Michała, cześnika gostyńskiego z Obór; córka tego cześnika była za Zygmuntem Kretkowskim, wojew. chełmińskim, i zmarła bezdzietnie, a spadek po niej otrzymał w 1780 Józef Karniewski i sprzedał go swemu bratu Ignacemu. Piąty syn Michała miecznika — Kazimierz na Karniewie i Jarlutach, z żony Marji Prawdzie-Dębskiej miał synów: Franciszka i Chryzantego, oraz córkę Józefę za Józefem Kleniewskim, łowczym plockim 1787, który w 1773 kupił majątek Ciołki w Plockiem. Z synów: Chryzanty na Jarlutach 1750 r., żonaty z Marją Młodzianowską pozostawił 3 synów: Władysława na Pajewie w Przasnyskiem, Wawrzyńca-Kazimierza na Jarlutach, sędziego pokoju okręgu pułtuskiego, i Andrzeja urodzonego 1802, który wszedł do służby w 1821 r. do 5 pułku strzelców i w 1825 r. został podporucznikiem.

Drugi syn Kazimierza, Franciszek, właściciel Karniewa, miał dwie żony: 1) N. Dziedzicką z Pawłowa, córkę Szymona, tajnego radcy i członka senatu i drugą Karolinę Bagniewską z Targoń ziemi ciechanowskiej, z którego to małżeństwa urodził się Dezyderjusz-Ignacy, żonaty z Pelagią-Zofją Dębską z Bolewa i miał syna Bolesława-Wojciecha, ur. 1852, właściciela Karniewa (zm. 1931 r.), żonatego 1 v. ze Stefanją Gumowską z Niedzbowa, 2 v. z Józefą Dębską z Krzywonosy w Mławskiem, po której syn Roman-Władysław, ur. w Karniewie 1902 r.

Z linji na Karniewie Kościelnym. Po Adamie 1661 (synu Myślitora) córka Elżbieta za Janem Arciechowskim h. Grabie z Arciechowa 1713 r., (z którego to małżeństwa córka Marja za Marcinem Czaplickim, wojskim zakroczymskim 1726 r.) i syn Felicjan, wojski rożański 1728, na Karniewie, Żabinie, Brodowie i t. d. Felicjan miał trzech synów: Rocha, Wiktoryna-Tadeusza i Jakóba. Roch sprzedał 1731 roku bratu swemu Wiktorynowi część Ośnicy, Brodowa, Chrzanowa i Gąsiorowa, a w 1745 za żoną Franciszką z Sagatowskich otrzymał Bucze od Sanguszki. Wiktoryn sprzedał 1731 r. bratu Jakóbowi Brodową część Gąsiorowa i Gnatowa. Jakób, wojski rożański 1734, żonaty z Katarzyną Karnkowską, kasztelaną wyszogrodzką (córka Adama na Sikorzu, Pogrzebówie i Karnkowie i Teofili z Żółtowskich), rezygnował z urzędu 1744. Z drugiej żony Apolonji z Matemberskich pozostawił dwóch synów: Ludwika i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa w 1782 r. w grodzie sandomierskim. Od wymienionych poszła małopolska linja Karniewskich, osiedlona po dziś dzień w Stanisławowskiem.

Wiktoryn, najmłodszy ze synów wojskiego Felicjana, chorąży rożański 1736, regent ziemski, pisarz ziemski i grodzki rożański i makowski 1764—1780, deputat do kwarty 1764, posłował z ziemi rożańskiej w latach 1764—1775; dziedzic Karniewa, Żabina, Brodowa, Ośnicy i innych, wyznaczony do traktowania z mocarstwami rozbierającymi Polskę, dostał prawem emfiteutyicznym na lat 50 starostwo mławskie. W r. 1771 otrzymał Ozomłę w ziemi przemyskiej w dożywocie, a w 1734 z dóbr pojezuickich Małechy w ziemi ciechanowskiej. Ożeniony w 1750 r. z Katarzyną de Moranty, 1 v. Mikołajową Chądzyńską, łowczynią płocką, córką Andrzeja, pisarza konsystorza warszawskiego, i Magdaleny z Włoszkowskich, miał z niej 5 synów: Adama, Jana, Aleksandra, Pankracego i Bernarda, z których pierwsi czterej podpisali wraz z ojcem z ziemią rożańską elekcję Stanisława Augusta, a wszyscy 5 zawarli w 1782 kompromis z Ignacym, podstolim rożańskim, wojskim starszym ciechanowskim. Wiktoryn umarł w 1780 r. Z synów jego: 1) Adam, wojski rożański 1769, właściciel Karniewa i Tłuśnic, umarł 1790 r., pozostawiając syna Wawrzyńca. Wawrzyniec, ostatni dziedzic Karniewa Kościelnego, zmarł w 1865 bezdzietny, zapisując Karniewo wychowawce swojej, która wyszła za mąż za Wernera. Z jego śmiercią Karniewo po 700-letnim nieprzerwanym posiadaniu w rodzinie przeszło w obce ręce. 2-gi syn Jan na Ośnicy, był skarbnikiem rożańskim i poseł ziemi rożańskiej. 3-ci Aleksander, pisarz ziem. rożański i poseł. 4-ty Bernard, dziedzic Brodowa, ożeniony z Teresą Bromirską, pozostawił syna Jana i córkę Magdalenę za Karolem de Fischer h. Taczała (synem Karola-Ludwika, generała-adjutanta Stanisława Augusta 1767 r.). Syn Jan ur. 1802 w Kowalewie w obwodzie mławskim, jako kadet wstąpił w 1820 r. do pułku grenadierów gwardji, w 1827 r. został podporucznikiem z przeznaczeniem do 11 pułku strzelców, a w 1831 r. odznaczony złotym krzyżem *Virtuti Militari*.

Pankracy, ostatni syn Wiktoryna, stolnik sierpski 1771, podstarosta i sędzia grodzki płocki 1788—1793, szambelan króla Stanisława Augusta, dziedzic dóbr Nowa-Wieś, Piączyn i Daniszewo, które kupił 1768 r., ożeniony z Marjanną Rościszewską h. Junosza, kasztelaną sierpską, pozostawił z niej syna Wincentego-Jana-Antoniego, dziedzica tych dóbr, wylegitymowanego w Królestwie 1846. Wincenty zaślubił w Łowiczku 1848 Anielę Gozdawa-Boczkowską i miał z niej syna Jana-Paulina, ur. 1850 r. w Łowiczku, zmarłego w 1927 r. w Kielcach. Jan-Paulin, ożeniony w 1881 r. z Marją de Gaszyn-Gaszyńską, h. Berszten II z odmianą, ur. 1864 r., (córka Walerego na Zdrowej pod Częstochową i Tekil z Kozaneckich h. Wąż ze Zbylczyc w Kaliskiem), pozostawił córkę Walerję-Marję ur. 1884 r., zaślubioną 1904 Modestowi Prus-Grzybowskiemu z Żarnowa w Ciechanowskiem, i syna Tytusa-Prota, ur. 1898 w Żąbkowicach, ziemi piotrkowskiej — inż. agronoma; członek Włkp. Klubu Jazdy, znany hodowca koni i autor licznych prac w czasopiśmie rolniczych.

Z linii Małopolskiej. Po Jakóbie, wojskim rożańskim, syn Antoni, dziedzic Zameczka, z żony Julji Radzikowskiej h. Ogończyk miał syna Wojciecha, ur. w 1811 r. w Zameczku (zm. 1898 r. w Zawidczu), ożenionego 1853 z Cecylją-Martą hr. Zamoyską, córką hr. Adama z linii Węgierskiej. Wojciech, po-

rucznik 5 pułku strzelców, brał udział w powstaniu w 1831 r. Prócz dóbr własnych Zawidcza i Brandysówki wziął za żonę dobrą Majdan i Potoki w powiecie Radziechów i pozostawił troje rodzeństwa: 1) Wandę, ur. 1854 w Zawidczu, (zmarłą w Majdanie w r. 1896, pochowaną we Lwowie), zaślubioną Bronisławowi Rozwadowskiemu h. Trąby z Tuchowa pow. Tarnów w r. 1877, 2) Tadeusz-Jacka, ur. w 1860 r. w Zawidczu, por. 8 p. ułanów (zmarł w 1906); ożeniony w 1889 z Kazimierą Doliwa-Gizowską z Szaszarowicz pow. Mościska, bezdzietni. 3) Adama, ur. 1864 w Zawidczu, ożenionego w 1888 z Marją Kozaryn-Okulicz h. Drja z Krup w Lubelskiem i ma z niej córki: 1) Teresę, ur. 1891 r. w Brandysówce, zaślubioną 1913 Marjanowi Brochwicz-Rogoyskiemu z Gruszowa, 2) Marję ur. 1890 w Brandysówce, zaślubioną 1910 inż. Alfonsowi Prus-Kobylińskiemu, 3) Różę, ur. 1898 w Brandysówce, 4) Zofję, ur. w Brandysówce w 1906 i syna Jana, ur. 1902 w Brandysówce, porucznika rez. wojsk polskich. Z innych: N. Karniewski zaślubił Joannę de Kantelli h. Poraj, córkę Jana i Barbary z Dłuskich. N. Karniewska za Franciszkiem Karwowskim h. Pniejnia z Tajenka. (Metr. Xząt Mazowieckich, Metr. Koronna, Ks. Kanclerskie, Sigillaty, Ks. Ziem. i Grodz. Makowskie i Ciechanowskie).

KARŚNICKI h. JASTRZĘBIEC przydomku FUNDAMENT. Tom. VI, str. 227. Karśnicy, odwieczny ród Jastrzębczyków w Wielkopolsce, wzięli nazwisko od gniazdowej swej wsi Karśnice w pow. sieradzkim (dawniej pow. szadkowski) i są jednego pochodzenia z Myszkwskimi, Sieniawskimi i in., i zapewne Karśniccy h. Leliwa, piszący się z Granowa, są również Jastrzębczykami, skoro Antoni przy otrzymaniu tytułu hrabiowskiego w Austrii 1821 r. umieścił w środku tarczy h. Jastrzębiec.

Pierwszym dziedzicem Karśnic, notowanym w księgach sieradzkich 1386, jest Mikołaj, który winien sądowni w Szadku karę 70 grzywien, i tegoż roku na zjeździe generalnym w Szewczowie wyprowadza świadków w sprawie przeciw dziedzicze z Przesiadłowa. W 1391 r. Tomisław z Karśnic pozwał Mikołaja z Karśnic o 4½ grzywny, a 1406 r. Jarosław z Karśnic w sprawie z Wojciechem i Mikołajem z Karśnic odroczył termin. Jakie były związki rodzinne między tymi dziedzicami Karśnic księgi sądowe nie dają nam odpowiedzi. Wawrzyniec, Stanisław i Piotr, synowie Macieja, wnukowie Olbrachta z Karśnic przeprowadzili dział dóbr Karśnice 1454 r.

Pierwszy z przydomkiem Fundament występuje Jakób, który w 1608 r., jako syn Jakóba, a potomek Olbrachta, bierze w posesję dobrą Karśnice, i z niewiadomej nam żony zostawił syna Wawrzyńca, po którym syn Wojciech osiadł w ziemi wieluńskiej.

Wojciech, elektor 1697 r. z woj. kaliskiego, zaślubił Zofję Górecką i z niej miał syna Andrzeja, przedstawiciela senatorskiej gałęzi tego rodu; Andrzej, łowczy wieluński, z Bogumiłą (Teofili) Ulejskiej pozostawił kilku synów, z których: Antoni, Konstanty i Zygmunt są protoplastami trzech linii tej gałęzi. Po Zygmuncie, podczaszym ziemi wieluńskiej 1720 r., następnie wojskim ostrzeszowskim, potomkowie: Nikodem, syn Gaspra i Jadwigi Walewskiej, 1839 r. i Wincenty, syn Piotra, 1838 r. wylegitymowani w Królestwie.

Linja Antoniego. Antoni, łowczy bielski 1729 r., z żony Marjanny Wierusz-Kowalskiej miał syna Jakóba, dziedzica dóbr Ostrołęka 1738 r., (którego syn Franciszek, miecznik szadkowski 1789 r., zm. 1794 r. żonaty z Anną Siewierską miał syna Antoniego, dziedzica Siemkowiec, zm. 1827 r., po którym z Marji z Głębockich córka Marja za bar. Klupman'em i synowie: Ksawery i Ignacy-Józef wylegitymowani w Królestwie 1837 r.; Ignacy-Józef zaślubił Zuzanne Wituską, i z niej pozostawił syna Karola, dziedzica Chlewa, którego z Józefy z Szeliskich syn Walenty, właściciel Grzymaczewa, z żony Pauliny Krąkowskiej miał syna Franciszka.

Do nich należą: Jan-Ignacy, właściciel Siemkowiec, ożeniony z Zofją Karzewską i synowie jego: Antoni i Ksawery ożeniony z Wandą Orzechowską, oraz Teodor, syn Kazimierza i Teodory Bronikowskiej, wnuk Antoniego i Teodory Bronikowskiej; Teodor ma przyrodnych braci: Antoniego ożenionego z Jadwigą Chełmińską i Józefa, synów Jadwigi z Kruszewskich, i siostra Zofja.

Franciszek, właściciel dóbr Biała, ożeniony z Władysławą z Szeliskich, zostawił syna Piotra, właściciela Majkowa pod Kaliszem, zm. 1918 r., po którym z Kunegundy z Rychłowskich, córki Walerjana, córki: Jadwiga za Kazimierzem Ponikiewskim h. Trzaska z Chraplewa, Marja za Bronikowskim w Szczyornie, Władysława za Psarskim, właścicielem Chrystowa w Kaliskiem, i syn Feliks, dziedzic Majkowa, z żony Jadwigi Radońskiej, córki Stanisława i Jadwigi z Łubińskich, ma córkę Ewę, ur. 1925 r. i syna Andrzeja ur. 1921 r.

Linja Konstantego — senatorska. Konstanty, syn łowczego Andrzeja, cześnik liwski 1726 r., wojski ostrzeszowski 1729 r., nabył królewsczyzny: Płaskowica, Turowice i Rudzisko; stolnik wieluński 1736 r., podkomorzy wieluński 1750 r.; Konstanty z żony Teresy Rozwadowskiej, stolnikówny łuckiej, zostawił synów: Hyacyntego i Ludwika, podkomorzego 1778 r., kasztelana wieluńskiego 1780 r., kawalera orderów św. Stanisława i Orła Białego, po którym z Anieli Świrskiej, podkomorzanki sanockiej, synowie: Antoni i Augustyn, dziedzic Chorzewa wylegitymowany w Królestwie 1837 r.; Augustyn używał tytułu hrabiowskiego.

Hyacynty, drugi syn podkomorzego Konstantego, starosta płaskowicki 1791 r., kawaler orderu św. Stanisława, z żony Delfiny Załuskiej, starościanki grójeckiej, miał synów: Antoniego, Franciszka i Ignacego, wylegitymowanego w Królestwie 1837 r. (Monografia rodu Fundament-Karśnickich).

KOBYLAŃSKI v. KOBYLEŃSKI rzadziej KOBYLIŃSKI tom VII str. 54—61; wywodzą się z Gułtowa ziemi poznańskiej.

Dalszą kolebką tego rozrodzonego rodu jest Małopolska i nazwę swą wzięli od dóbr Kobylany w ziemi Sanockiej, którą to wieś nadał Kazimierz Wielki, arcybiskupowi Gnieźnieńskiemu, przodkowi tego rodu za zasługi położone przy podboju Rusi Czerwonej.

Janusz, kanclerz koronny, stworzył pierwszą ordynację w Polsce dla swych bratanków; w skład jej wchodziły: Dukla, Kobylany i szereg wsi okolicznych prócz licznych wsi na Podlasiu. Rodzina ta w połowie XIV w., XV i w początkach XVI należała do najmniejszych senatorskich rodzin w Małopolsce (7 senatorów)

i w miarę rozradzania się, osiedlała się w różnych stronach Rzeczypospolitej — gdzie zakładała wieś od swojego nazwiska, zmieniając swój herb rodowy Grzymała na herby: Lubicz, Łódzia, Sas i inne. Ród ten wymaga specjalnych studjów i zainteresowania ze względu na częste zmiany pisowni nazwiska (nieraz na jednym akcie prawnym) i ze względu na częste zmiany osiedlania się w rozmaitych częściach Polski, bo od ziemi wieluńskiej, ziemi poznańskiej, Małopolski, na Podlasiu i dalekich Kresach.

Kobyłańscy herbu Lubicz tworzyli te same co Grzymalicy rodziny, pisali się jedni i drudzy Kobyłeńscy i Kobyłańscy; dziedziczyli i osiedlili się z końcem XVI w. na dobrach, czasowo do ordynacji należących na Podlasiu (Kobylany). Z tych notowani: Wojciech, pan na Giełczewie i podczasy krasnostawski, elektor Augusta Mocnego, syn jego Jakób-Wacław, dziedzic na Biernatach, podczasy ziemi dobrzyńskiej, — Jan-Antoni, z ziemi drohickej, dziedzic na Klanorach, Beidach i Biernatach, burgrabia i regent grodzki mielnicki, żonaty z Magdaleną Górską, wojszczanką wyszogrodzką, z Lasockiej urodzony; Stanisław, pułkownik wojsk koronnych, oboźny łucki; Franciszek, regent grodzki mielnicki i krasnostawski. Jan, rotmistrz chorągwi pancernej, ożeniony z Teresą Dujardin, wdową po oboźnym wielkim koronnym Witosławskim. Podkomorzy Szczęsny Kobyłański. Ostatnio wylegitymowali się w Królestwie Polskiem, Jan Kąnty, wnuk Antoniego Kobyłańskiego, włs. dóbr Ułaszów, stolnika owruckiego, prawnuk Jakóba, podstolego dobrzyńskiego, elektor Augusta II, wł. dóbr Ułaszów i Rudnik, 1849 r. Jan-Teodor, pułkownik byłych wojsk polskich i napoleońskich, szef artylerji, syn Michała, wylegitymował się w Królestwie 1853 r. Legitymowali się w gub. kijowskiej: Emanuel, Jan, Jakób i Teodor, synowie Onufrego, prawnukowie Grzegorza i praprawnukowie Adama. Również legitymowali się na Podolu 1845 r. potomkowie tychże.

Certyfikat krajowy Królestwa Galicji i Lodomerji wydany w r. 1897 Leonowi Kobyłańskiemu, właścicielowi dóbr Snowidów i Kośmierzyn, synowi Jana i R. Andziewicz, wnukowi Onufrego, dziedzica Kobylan, i Marji ze Strzeleckich (Oksza), prawnukowi Grzegorza na Kobylanach na Podlasiu, właściciela dóbr Borystaw, łowczego sanockiego (w r. 1730) i Konstancji z Laskowskich (h. Korab), prawnukowi Adama (Akta podziału dóbr Kobylany ks. Mielnickie r. 1745) i tegoż Leona stwierdza jego staropolskie szlachectwo i zarazem, że syn jego Aleksander, urodzony z Bronisławy z Olechnowiczów-Steckich zaliczeni zostali do metryk krajowych stanu rycerskiego.

Leon zostawił córkę Leonję poślubioną Mieczysławowi Fox-Potockiemu, herbu Lubicz, podkomorzemu austriackiemu, majorowi wojsk polskich, właścicielowi dóbr Rukomysz i syna Aleksandra komandora Orderu Zakonu rycerskiego grobu św., rotmistrza wojsk Polskich, właściciela dóbr Janowice n/Dunajcem i Snowidów, radcę Tow. Kred. Ziemskiego, który poślubił Antoninę hr. Miączyńską, herbu Suche Komnaty, córkę hr. Antoniego na Satyjiowie, i z nią ma dwoje dzieci: syna Janusza-Aleksandra i córkę Annę-Marję.

KONARSCY h. GRYP, przydomku JAXA. Jan, prawdopodobnie syn Kacpra, a urodzony z Wasowiczówny, arjanin, w 1630 r. wojski chełmski, miał z pierw-

szej żony Ostrowskiej, między innymi dziećmi, syna Jana, dziedzica Kani i Woli Kańskiej, arjanina, a potem kalwina, po którym z trzeciej jego żony Katarzyny z Geków, między innymi dziećmi, syn Gabryel-Hieronim, urodzony w Kaniem w 1641 r., arjanin, a potem kalwin, stolnik mozyrski i starosta serejski. Ten Gabryel, ożeniony w 1687 r. z Elżbietą Von de Cron, po której syn Jan-Teodor, tak jak i ojciec stolnik mozyrski i starosta serejski, ożeniony z Wiktorją z Estków, z której pozostawił synów i córki. Z kilku synów Jana-Teodora:

1. Jakób, urodzony w 1729 r., generał wojsk W. X. Lit., ożeniony z Heleną Świda, ojciec Jerzego, por. kawalerji narodowej, ojca braci: Stanisława i Szymona emisariusza, rozstrzelanego w Wilnie w 1839 r.

II. Jerzy, pułkownik wojsk W. X. Lit.

III. Rafał-Krzysztof, asesor Sądów Zadwornych Kor. 1785 r., szambelan, ożeniony z Elżbietą Russocką, pozostawił córki i synów, z których: Aleksander zginął w 1812 r., Andrzej, kapitan W. P., ożeniony z Kossecką i Adam, ur. 1783 r. dziedzic Malic, sędzia pow. opatowskiego, po którym z Ludwika von Hartitzsch, jedyny syn Konstanty, dziedzic Wic, Brzozowej i Wilczyc, z żony Aleksandry Jasińskiej pozostawił potomstwo.

(Ze zbioru dokumentów i notatek Szymona Konarskiego).

Szymon, syn Konstantego i Jasińskiej, zaślubił Joannę z Kosseckich i z niej pozostawił syna Kazimierza, ur. 1886 r., dyrektora Archiwum Akt Dawnych w Warszawie, żonatego z Emilją-Wandą z Jasińskich, z której synowie: Jerzy-Józef ur. 1920 r. i Stanisław-Szymon ur. 1923 r.

KONARSCY h. niewiadomego. Jakób, żołnierz wojsk rosyjskich, z bratem Janem wylegitymowani w Królestwie w 1857 r., synowie Wincentego i Anastazji, a wnukowie Stefana, którego Heroldja uznała mylnie za identycznego ze Stefanem, h. Gryf, miecznikiem chęcińskim.

(Ze zbioru dokumentów i notatek Szymona Konarskiego).

KRASICKI h. ROGALA — Linja **generalska**. Wymienieni na str. 24-tej tomu VIII „Rodziny” bracia: Witold, Edward, Michał i Jan-Kazimierz mają następujące potomstwo:

1) Po Witoldzie, właśc. dóbr Gozdowo w Poznańskim, z Józefy Błociszewskiej 2 córki: Marja ur. 1896 r., Sylwia ur. 1898 r. oraz syn Kazimierz.

2) Po Edwardzie, właśc. dóbr Czurlony w Wileńskim, z Michaliny Boczkowskiej córka Wanda, ur. w 1893 r., zaśl. Stępowskiemu i syn Edward ur. 1902 r.

3) Po Michale, pułkownikowi 13 p. ułanów austriackich, który poległ pod Rymanowem w 1915 r. i był ożeniony z Antoniną Ochocką, właśc. dóbr Słobódka-Humieniecka w gub. Podolskiej, córki: Jadwiga ur. 1904 r., Antonina ur. 1906 r. i syn Michał ur. 1910 r.

4) Po Janie-Kazimierzcu właśc. dóbr Nowaki na Polesiu, z Marji Kleczyńskiej córki: Anna, ur. 1903 r., zaśl. pułkownikowi W. P. Ujejskiemu, Marja ur. 1904 r., zaśl. von Kühnowi oraz synowie: Kazimierz, ur. 1906 r., magister praw, w Min. Spr. Zagr. Rzpłtej Polskiej, i Jan Kanty ur. 1908 r. inż. rolnictwa ożeniony z Alaksandrą Iwanicką z Młodzieszyna.

Wszyscy tu podani wywodzą się od wymienionego w t. VIII na str. 18-ej

Aleksego Krasickiego, w 1578 r. wojskiego przemyskiego i pana na Dubiecku, którego syn Marcin, wojewoda podolski, otrzymał w 1631 r. tytuł hrabiowski św. Państwa Rzymskiego, a linja ta od zasłużonego dla kraju Jakóba-Jana, generała W. P. w 1831 r. (wymienionego w t. VIII w randze pułkownika) nosi obecnie nazwę linii generalskiej obok linii wołyńskiej, linii na Dubiecku i linii na Hłuszy, rodu hrabiów Krasickich.

(Źródła: metryki chrztu i Akta b. Stanów Galicyjskich).

KUCZKOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Michał, w 1776 r. podporucznik wojsk kor., ożeniony z Zofją Kmita, córką Kazimierza de Wola i Marji z Mieroszowskich, dziedzicą Niegowoniczek z przyległościami, ma syna Marcjana, oficera wojsk pruskich, i córki: Teresę za Stanisławem Ciosnowskim, Agnieszkę za Mikołajem Jasińskim, kap. wojsk kor., i Elżbietę w 1776 r. pannę.

(Ze zbioru dokumentów i notatek Szymona Konarskiego).

M.

MEYSZTOWICZOWIE h. RAWICZ. W X t. Rodziny podaliśmy nieco danych o Mejsztowiczach vel Meysztołowiczach h. Rawicz. Nazwisko to w dawnych aktach pisano zawsze przez y. Krótkie wiadomości o tej rodzinie znajdujemy u Niesieckiego, Krasickiego, Borkowskiego i Żernickiego. Rodowód jej od początku XVII stulecia podają Zychliński i Wilczyński, opierając się na jej urzędowym wywodzie. Genealogję Meysztołowiczów od schyłku XVI stulecia wyprawdza monografia genealogiczno-historyczna „Meysztołowiczowie h. Rawicz”, wydana pod redakcją Jana Jakubowskiego i Stanisława Ptaszyckiego (Warszawa 1929).

Samo brzmienie nazwiska Meysztołowiczów świadczy o jego litewskim pochodzeniu. Słowo „Majsztas” v. „Mejsztas” znaczy po litewsku „bunt” a o temacie „mejszt” jest wiele miejscowości na Litwie: Mejszty, Meysztołowice, Mejsztyszki, Mejsztuliszki. Imię Mejszto spotykamy w Metryce Litewskiej.

Świadomość starożytnego pochodzenia Meysztołowiczów przechowała się w Kowieńszczyźnie jeszcze na schyłku XVIII w. Świadczy o tem urzędowe zaświadczenie wydane domowi Meysztołowiczów, podpisane dn. 11 stycznia 1776 r. przez Urzędników, Dygnitarzy i Obywateli powiatu kowieńskiego i stwierdzające, iż dom WW. Meysztołowiczów rodowistością szlachectwa zaszczyconą w czasie jeszcze Unji Xięstwa Litewskiego z Koroną Polską od panujących królów Polskich dla znakomych w Ojczyźnie zasług miał nadane dobra ziemskie prawem ziemskim wieczystym y teraz od ich imienia Meysztołowicza zwane w pow. kowieńskim w parafii dorsenińskiej położenie mające, a przez czyny cywilne y wojskowe coraz pomnażające ku Ojczyźnie y Monarchom zasługi w nagrodę ich otrzymał przywilejem Króla Polskiego nadana prawem lennem dziedzicznym majątność Kolniany i Uzuszle w pow. kowieńskim w par. kormiałowskiej położoną etc. (Odpis urzędowy z Archiwum Państwowego w Wilnie z ks. nr. 13727 44—45 z roku 1797 wydany dn. 6.II.1932).

Meysztołowice należą do nielicznych rodów szlachty litewskiej, które mogą

wyprowadzić się od swojego protoplasty — eponima, t. j. protoplasty, który przekazał imię swoje rodzinie (Jakubowski Mon. Meyszt. str. 26). Tym eponimem był bojar litewski Meyszt, żyjący w drugiej połowie XIV wieku, który posiadał dobra Meysztowicze (pow. stokliński) i miał trzech synów: Gertowta vel Getowta, Jatowta i Sargowta (Dekret sądu ziemskiego z 13 paźdź. 1600 r. w sprawie o dobra Meysztowicze, pomiędzy Bohdanem Ogińskim i Meysztowiczami, wymieniający Gertowta — imię, które według Profesora Ptaszyckiego nie spotyka się nigdzie w dawnych aktach, i ugoda potwierdzona przez króla Kazimierza w dniu 18 czerw. 1482 r., pomiędzy Sutkiem Mingajłowiczem, Chrzoznem i Juszkim Jatowtowiczami z jednej, a Michnem Dorgiewiczem z drugiej strony o majątek ojczysty p. Mońkowej, córki Getowtowicza, stwierdzający, że Jatowt miał brata Getowta).

Potomstwo Getowta. Imię Getowta znamy z aktów Krzyżackich i z aktu Horodelskiego w postaci Gettotha, Getowta, Gettowta i Ghetowtotha. Gettoth Kamerer von Birsten zajął r. 1409 wraz z innymi wodzami litewskimi na Krzyżaków Żmudź (Prochaska Kodeks epistolaris Vitoldi, str. 184 — 185 S. L. 16 czerwa (1409) i 21 czerwa tegoż roku). Gettoth z Birsten uczestniczył w orszaku Witolda, kiedy dn. 30 czerwa r. 1410 spotkał się z Jagiełłą pod Czerwińskiem (Korzon. Dzieje Wojen wydanie 1923 r. tom I str. 280). Przy aktach Horodelskich polskim i litewskim wisi pieczęć z herbem Kopacz i napisem S. Getawt (Profesor Semkowicz. Rocznik T-wa Heraldycznego we Lwowie t. VII r. 1924—1925 str. 218). Meysztowicowie obecnie pieczętują się herbem Rawicz. Możliwym jest, że należą do tych rodzin, które przejęły (czy zachowały) herb inny, niż otrzymał ich protoplasta w Horodle (St. Ptaszycki Mon., Meyszt. str. 7).

Gettowt miał syna Wiazia, a Wiaz miał dwóch synów: Pietkę (t. j. Piotra) i Jawmonta (Owmonta). Z nich Pietko miał syna Macieja, który 17 czerwa 1534 roku, 10 marca 1535 i 6 kwietnia 1539 r. wystawiał akta złożone sądowi Ziemiemu w dniu 5 października r. 1600, a Jawmont miał syna Matjasza, z którego poszli synowie: Bartłomiej i Szczepan. Córka tego Szczepana Barbara, wraz z matką swą Hanną Jurjewną, sprzedała Tomaszowi Butowtowiczowi majątność Stefanowszczyznę, stanowiącą 1/3 część dóbr Meysztowicze. (Dekret Sądu ziemskiego z 13 października 1600 r.).

Potomstwo Gettowta wygasło na Barbarze.

Potomstwo Jatowta. Potomstwo Jatowta, drugiego syna Meyszta, musiało również wygasnąć na początku XVII wieku. 19 czerwa 1449 r. Wołodko Jatowtowicz otrzymał od Kazimierza Jagiellończyka dwóch ludzi Lalusia i Naka (Ks. Met. Lit. III. k. 69 v. Ist. Bib. 27 kol. 117). 18 czerwa 1482 r. Chrzozn i Juszek Jatowicze o których wyżej.

Potomkiem Jatowta był Paweł Meysztowicz. Syn Pawła Stanisław 1 października 1591 r., będąc już w wieku sędziwym, rozdzielił swoją część majątności Meysztowicze pomiędzy dziećmi. Ożeniony z Dorotą Stanisławówną, miał syna Jana i córkę Gendrutę. Jan 1 października 1591 r. miał żonę Zofję Szczepanównę, a wyrok z 5 października 1600 r. wymienia go wraz z żoną Jadwigą

Ławryńówną Bobrowną, jako potomka Jatowta. Gendruta poszła za Adama, syna Michała, Butowtowicza, który majątność Stefanowszczyznę wziął w spadku po bracie Tomaszu Butowtowiczu, a 27 maja r. 1578 sprzedał ją Ogińskiemu.

Potomstwo Sargowta. Od trzeciego syna Meyszta Sargowta poszli — Olechno, Mikołaj i Ławryn, którzy musieli być jego wnukami.

Niewiadomo od którego z tych trzech Meysztowiczów pochodzi Hryhory, który syn Jakób 20 czerwa 1590 r. i 1 października 1591 podpisał, jako pieczętarsz, akta sporządzone przez Meysztowiczów. Jakób miał trzech synów: Marclna, Szczęsnego i Hryhorego (Hryćka). Z nich pierwszy Marcin Jakubowicz wymieniony w popisie Wojska Lit. z r. 1567 pomiędzy szlachtą Koła Stoklińskiego (Ist. Bib. 33, kol. 746), 5 października 1600 r. jako potomek Sargowta Meysztowicza wraz z braćmi Szczęsnym i Hryhorym był pozwany do Sądu przez Ogińskiego. Drugi syn Jakóba, Szczęsny, ożeniony z Magdaleną Michajłówną, 10 stycznia r. 1611 nabył od brata Hryhorego część majątności Meysztowicze. Tego Szczęsnego Meysztowicza Jan Andrejewicz pozwał do Sądu 1613 r. Trzeci syn Jakóba, Hryhory 1602 r. wraz z innymi Meysztowiczami skończył polubownie spór z Ogińskim. Ożeniony był z Urszulą z Saybuthów. Hryhory Meysztowicz 4 stycznia 1611 r. połowę majątności Meysztowicze oddał za życia synowi Marcinowi i córkom: Katarzynie i Jadwidze, a drugą połowę pozostawił sobie i żonie. Syn Hryhorego, Marcin, ożeniony z Dorotą Razumusówną Muśnicką 11 stycznia 1611 r. zapisał żonie swoją część majątności Meysztowicze. Syn Marcina z Muśnickiej, Stanisław Meysztowicz 12 stycznia 1640 r. sprzedał Meysztowicze Samuelowi Ogińskiemu, ciwnowi trockiemu.

Przechodzimy do pewnego potomstwa Olechny, Mikołaja i Ławryna Meysztowiczów.

Linja Ugolnicka. Synem Olechny był Stanko. Drugim synem Olechny mógł być Jerzy Olechowicz z Meysztowicz w pow. wołkowskim (Popis wojska lit. 1567). Synem Stanki był Jerzy, ożeniony ze Szczęsną Waclawówną Buniewiczówną, a synami Jerzego byli: Sebastian, Piotr i Aleksander, wszyscy wymienieni w akcie z dn. 5 października r. 1600. Z synów Jerzego:

Sebastian, ożeniony z Barbarą Lenartówną Nivińską, 21 czerwa 1602 r., wraz z innymi Meysztowiczami skończył polubownie spór z Ogińskim. 25 listopada 1514 r. od brata Piotra Meysztowicza i jego żony Maryny z Rykalskich nabył część majątności Meysztowicze; 1 września 1619 r. majątność Wierzbiliszki nad Wieksznją w pow. kowieńskim wziął po Nivińskich; 12 września tegoż roku sprzedał ją Mikołajowi i Krystynie z Szadurskich Piotrowiczom.

Drugi syn Jerzego, Piotr Meysztowicz 5 marca 1595 r. wraz z żoną Maruszą Rykańską (Rykalską) otrzymał od Zygmunta III potwierdzenie dożywotniego prawa na majątności Ugolniki, wchodzącą w skład dzierżawy koniawskiej; prawo to odstąpił mu Roman Wollowicz, starosta rochaczewski, koniawski i dubicki.

Linja Mińska. Mikołaja Meysztowicza 1 maja 1528 r. wymienia uchwała Wielkiego Sejmu Wileńskiego (Szlachta Żmudzka, włość Korklańska, str. 223). Od niego poszli: Rymko (Rynko), Bortko i Stecko, których dekret z 5 paździer-

nika 1600 r. wylicza pomiędzy przodkami domu. Znany tylko potomstwo pierwszego.

Rymko miał dwóch synów: Macieja i Stanisława.

Maciej miał córkę Łucję, która 20 czerwca r. 1590, jako żona Jerzego Steckowicza, ustąpiła dworzec w Meysztowiczach stryjowi swemu Stanisławowi Meysztowiczowi, oraz krewnym Stanisławowi i Mikołajowi Meysztowiczom, a 5 października 1600 r. była już żoną Jana Dominikowskiego.

Drugi syn Rymki, Stanisław, wymieniony w popisie wojska lit. z 12 listopada 1567 r. (Pow. Kow. Koło Stokliście, str. 746), 23 kwietnia 1591 r. przekazał Stanisławowi Janowiczowi Meysztowiczowi część Meysztowicz, zwaną Meysztzańskie Pole.

Synem Stanisława Rymkowicza Meysztowicza był Szymko, który miał trzech synów: Wojciecha, Stanisława i Jana pozwanym 1600 r. przez Ogińskiego do sądu. Synami tego Jana byli: Jan i Jakób, którzy 12 stycznia 1640 r. sprzedali swoją część majątności Meysztowicze Samuelowi Ogińskiemu, ciwnowi trockiemu.

Jakób 27 czerwca r. 1637 miał żonę Helenę Walentynównę Meysztowiczównę. Od Jakóba Janowicza wywiódł się w r. 1797 Karol Meysztowicz, w Mińszczyźnie.

Linja Kowieńska na Kołnianach i Użosolach. Od Ławryna Meysztowicza idą Meysztowiczowie, którzy w ciągu trzech wieków posiadali rozległe dobra na Litwie.

Ławryn Meysztowicz, prawnuk Meyszta i wnuk Sargowta miał syna Szymkę, który 17 czerwca 1534 r., 10 marca 1535 r. i 6 kwietnia 1539 r. nabył rozmaite części majątności Meysztowicze od Macieja Piotrowicza Meysztowicza. Szymko ożeniony był z Woytechowiczówną, siostrą bezdzietnego Macieja Woytechowicza, starosty pińskiego, rohaczewskiego i kobryńskiego, i miał syna Jana Meysztowicza.

Jan Meysztowicz, syn Szymki, 9 sierpnia 1565 r. wymieniony w popisie wojska lit. (Chorągiew Stokliśka, kol. 341), po bezpotomnym synie swoim starością Woytechowiczową wziął $\frac{1}{3}$ majątności Glińskie. Ożeniony był z Jadwigą Janówną Węclawowiczówną, 2-o voto Zacharjaszową Nowicką. Jadwiga, żona Jana Szymkowicza, w r. 1567 sługę Florjana Szczęsnowicza, konia, kałtan i rohatynę stawiała (Popis wojska lit. z r. 1567, Koło Stokliśkie). Jan miał sześciu synów: Piotra, Mikołaja, Stanisława, Marcina, Andrzeja i Sebastjana, oraz córkę Marynę.

Maryna Meysztowiczówna 1 października 1591 r. żona Kaspra Sowgowicza, a 5 października r. 1600 żona Stanisława Janowicza Lenkiewicza, 31 grudnia 1601 r. nabyła od swoich sióstr przyrodnich Nowickich tę część majątności Meysztowicze, którą Jan Meysztowicz zapisał żonie swojej Jadwidze Janowej z Węclawowiczów Meysztowiczowej. Akt polubowny z dnia 21 czerwca 1602 r. stwierdza, że Maryna z Meysztowiczów Lenkiewiczowa sprzedała Ogińskiemu swoją część maj. Meysztowicze; 8 stycznia 1504 r. przekazuje ona synowi swojemu Stanisławowi Lenkiewiczowi $\frac{1}{3}$ część majątności Glińskie w pow. pińskim, która to część spadła na jej ojca Jana Meysztowicza po bezpotomnym jego wuiu starości Macieju Woytechowiczu. 3 czerwca r. 1601 Stanisław Lenkiewicz

żonie swojej Marynie przekazał $\frac{1}{3}$ część majątku Peliszki w pow. wilkomierskim. 3 grudnia 1606 r. oddała Maryna maj. Peliszki synowi Aleksandrowi Sowgowiczowi (Akty Wilkomirskiego Grodzkiego Suda 1596—1607. Wydawnictwo Wil. Arch. Kom.).

Przechodzimy do synów Jana Meysztowicza i Węclawowiczówny.

Pierwszym z nich był Piotr Meysztowicz, za którego dług 20 czerwca 1582 r. Wojciech Piotrowicz pozwał do sądu jego brata Mikołaja.

Drugim synem Jana był Mikołaj Meysztowicz, 20 czerwca 1582 r. pozwany do sądu przez Wojciecha Piotrowicza, 19 czerwca 1590 r. wraz z bratem Stanisławem nabył dworzec i część majątności Meysztowicze od Łucji z Meysztowiczów Steckowiczowej, a 5 października 1600 r. w procesie Meysztowiczów z Ogińskim występuje wraz z braćmi Stanisławem i Marcinem, jako potomek Sargowta.

Synami tego, czy innego Mikołaja Meysztowicza byli Maciej i Hryhory Meysztowiczowie, dziedzice Łabunowa, którzy 6 kwietnia 1580 r. sprzedali Pawłowiczom pustosż Miliszki w polu Pogirzduckiem, we włości Korklańskiej, w Ziemi Żmudzkiej, a 17 czerwca 1585 r. pozwali Ambrosia Pawłowicza o zagarnięcie niwy i łąki w majątności ich Łabunowie (w Ziemi Żmudzkiej, we włości Korklańskiej). 29 czerwca r. 1582 Hryhory Meysztowicz był pozwany przez Walentego Szymkowicza o pobicie go i poranienie (Akty Ross. Ziem. Suda 1575—86. Wyd. Wil. Arch. Kom.). Tenże Hryhory 20 listopada 1599 r. w Łabunowie skończył ugodą spór ze Stanisławem Dowiatem o grunta majątności Smudrupie.

Trzecim synem Jana był Stanisław Meysztowicz, który 19 czerwca 1590 r. wraz z bratem Mikołajem nabył od Łucji z Meysztowiczów Steckowiczowej dworzec i część maj. Meysztowicze. Tenże Stanisław 23 kwietnia r. 1591 nabył od Stanisława Rymkowicza Meysztowicza część Meysztowicz, zwaną Meysztzańskie Pole, a w akcie 5 października r. 1600 występuje jako potomek Sargowta Meysztowicza. Syn Stanisława, Paweł Meysztowicz 6 kwietnia 1613 r. swoją część majątn. Meysztowicze sprzedał Ogińskiemu.

Czwartym synem Jana był Andrzej Meysztowicz, który 27 maja r. 1578 podpisał akt sprzedaży Stefanowszczyzny, jako pieczętarz Gendruty z Meysztowiczów Butowtowiczowej. Andrzej miał syna Walentego, który 5 października 1600 r. jako potomek Sargowta był pozwany do sądu przez Ogińskiego, a 21 czerwca 1602 r. wraz z innymi Meysztowiczami spór z Ogińskim skończył polubownie. Walenty ożeniony był z Polonją Stanisławówną Woyszkówną i miał córkę Helenę za Jakubem Janowiczem Meysztowiczem. 28 czerwca 1637 r. Polubownie. Helenę za Jakubem Janowiczem Meysztowiczowa, 2-o voto Piotrowa lonja Woyszkówna 1-o voto Walentowa Meysztowiczowa, z zięciem Jakubem Janowiczem Meysztowiczem i córką Monkiewiczową, wraz z zięciem Jakubem Janowiczem Meysztowiczem i córką Heleną Walentynówną kupiła od Samuela Ogińskiego majątność Monkiewiczze (w pow. kow., w okręgu Dorsuniskim, w polu Wojgowiskim, gdzie rzeka Strawa do Niemna wpada).

Piątym synem Jana był Sebastjan Meysztowicz. Akt z 21 czerwca 1602 r. stwierdza, że Sebastjan Meysztowicz sprzedał Ogińskiemu swoją część dóbr Meysztowicze.

Szóstym synem Jana Meysztowicza był Marcin Meysztowicz, ożeniony z Maryną Dowgiałłówną, córką Piotra Janowicza Dowgiałły, a siostrą Jana i Zygmunta Dowgiałłów i Rainy z Dowgiałłów Bohuszewiczowej. 30 sierpnia r. 1595 sprzedaje to stadło szwagrowi swojemu Kasprowi Bohuszewiczowi $\frac{1}{4}$ część majątności Pokroźcienca albo Dowgiałliszek i Apupian (Ziemia Żmudzka, włość Krozka), a Szymonowi Wojdatowi $\frac{1}{4}$ część tejże majątności Pokroźcienca-Dowgiałliszek. Marcin Meysztowicz, wraz z synami: Piotrem, Maciejem i Bartłomiejem, 5 października 1600 r., jako połomek Sargowta, był pozwany do sądu przez Ogińskiego. W archiwum Meysztowiczów w Pojościu przechowywał się akt polubowny z dn. 21 czerwca 1602 r., 12 kwietnia 1603 r. w Trybunale Lit. aktykowany, którego mocą Marcin Janowicz Meysztowicz wraz z kilku innymi Meysztowiczami spór z Ogińskim zakończył polubownie. Z wymienionych synów Marcina Maciej miał dwóch synów: Piotra i Bartłomieja. Z nich Bartłomiej 13 maja 1621 r. nabył od Piotra Maciejowicza Monkiewicza majątność Grezyszki w pow. kowieńskim nad rzeką Olą koło Rumszyszek.

Czwartym synem Marcina z Dowgiałłówny był Jan Meysztowicz, który r. 1633 podpisał elekcję Władysława IV (V. Leg.). 5-go listopada r. 1636 Jan i Anna z Piotrowiczów Meysztowiczowie nabyli prawo na lenność Kołniany w pow. kowieńskim od Rafała Lwowicza, chorążego wilkomierskiego, i Judyty z Montygajłłów, a 5 grudnia r. 1636 w Grodnie od Króla Władysława IV sioła i dworzec nazwany Kołniany-Użusole otrzymali prawem lennym (o czym wzmianka w niżej wymienionym akcie z 20 października r. 1641, oraz w akcie zręcznym Dominika Meysztowicza z dnia 15 stycznia 1674 r.). Majątność ta przez siedem pokoleń pozostawała w domu Meysztowiczów. 20 października r. 1641 Jan Meysztowicz uzyskał wyrok sądu ziemskiego na księżę całego Konwentu Kowieńskiego Benedyktynów, marszałkównę kowieńską Annę Skorulską, w sprawie wyrowadzenia z Kołnian poddanych Łapenów. Przyjaciel Jana Meysztowicza Daniel Tyszkiewicz w imieniu Meysztowicza stawał do sądu. Jan Meysztowicz miał tylko dwóch synów: Dominika i Walerjana. Z synów Jana i Piotrowiczówny:

I. Dominik Meysztowicz 15 stycznia r. 1674, wraz z żoną Ewą Kamieńską przelał prawa swoje do lenności Kołniany-Użusole na brata swego Walerjana i żonę jego Katarzynę Boniszkwównę.

II. Drugi syn Jana, Walerjan Meysztowicz „w młodym wieku swoim podczas wojny Moskiewskiej i Szwedzkiej zacząwszy, dobrą rezolucją krew w okazjach wojennych tocząc, pokazał Rzeczypospolitej cnoty, wiary i dzielności swojej dowód”. Słowa te znajdujemy w konfirmacji przywileju na lenność Kołniany, podpisanej 30 marca r. 1670 przez Króla Michała. Walerjan Meysztowicz był łowczym trockim (Rodzina). Żona jego Katarzyna Boniszkwówna, była córką Pawła Boniszki, dziedzica dóbr Boniszki, Mikajnie i Nartowty w Kowieńskim, i Elżbiety z Bynartów (1663—1680, 1707—09). Walerjan Meysztowicz miał córkę Helenę za Józefem Winburem (1688) i sześciu synów. Z nich Michał zginął bez wieści. Ks. Mateusz Soc. Jesu (1713), Samuel i Kazimierz zesłi bezpotomni. Jan Meysztowicz, piąty syn Walerjana, dziedzic Kołnian alias Użusol, r. 1724 nabył część tenuty Ogrodniki w p-cie brańskim (Rodzina), ożeniony

z Ewą Budrewiczówną (1772) miał syna Szymona (1751) i córki: Annę za Jerzym Dackiewiczem (1769), Różę za Michałem Ginwiłło-Kulwieciem (1771), Agatę (1751) i Barbarę zakonnice.

Szóstym synem Walerjana był Piotr Meysztowicz, r. 1702 poborca pogłównego w powiecie kowieńskim, r. 1716 podczaszy pomorski, 12 marca 1716 otrzymał podziękowanie od szlachty za wystawienie w Kownie na królewskim dworze, blisko zamku, szopy dla sejmikowania; był mostowniczym, a w końcu cześnikiem kowieńskim (Rodzina). 21 lipca 1712 r. podzielił z braćmi dobra Kołniany alias Użusole, Boniszki, Mikańce i Nartowty. R. 1698 poślubił Johannę z Towtilla Blinstrubównę, córkę Karola, wojskiego witebskiego, dziedzica dóbr Pojoście w pow. upickim—oraz dóbr Kulwa, Djakiszki i Podlewszczyzna w pow. kowieńskim, i Heleny Budrewiczówny, I-o voto Samuelowej Dziewałowskiej-Gintowtowej, miecznej wilkomirskiej (1690), wnuczkę Samuela z Towtilla Blinstruba, wojskiego witebskiego, i Halszki Wzgirdówny, I-o voto małżonki Stanisława Beynarta, sekretarza J. Kr. Mości. Johanna Meysztowiczowa 30 października 1742 r. napisała testament. Piotr Meysztowicz miał córki: Petronellę za Andrzejem Łabanowskim (1743) i Barbarę zakonnice, oraz dwóch synów: Józefa i zgasłego bezżennie Macieja.

Józef Meysztowicz, starszy syn Piotra, 1747-8 r. towarzysz petyhorski, pilnował przechodu wojsk rosyjskich z Datnowa do Kowna. 9-go lutego 1745 r. mostowniczy kowieński po ojcu; 12 czerwca 1748 r. złożył na roczkach grodzkich kowieńskich protestację Meysztowiczów o pogorzeniu dokumentów; 5 lipca r. 1769 cześnik kowieński, 15 lutego 1755 r. i 18 lutego r. 1766 sędzia ziemski kowieński. Przechowały się do niego listy Augusta III z dn. 15 czerwca r. 1758 i Stanisława Augusta z dn. 15 czerwca 1766 i z dn. 3 lipca r. 1768. W ostatnim pisze Król: „Bogu Najwyższemu jest wiadomo, jak mocnymi ścieśnieni jesteśmy więzami, które lubo wskrós przenikają ojcowskie nasze serce, miłość jednak Ojczyzny i Ludu, rządowi naszym od Boga powierzzonego, wszystkie te uciski przewyższa i dodaje otuchy do ratowania Ojczyzny, w tak przykrym razie będącej”. Józef Meysztowicz odziedziczył lenność Użusole alias Kołniany, które po zgasłym Szymonie Meysztowiczu nań spadła, oraz dobra Boniszki, Mikańce i Nartowty (1745), Kulwa, Djakiszki i Podlewszczyzna w Kowieńskim i Pojoście w Upickim (1760). Ożeniony był z Elżbietą Kończanką, córką Michała, skarbnika kowieńskiego, asesora sądów zadwornych asesorskich W-go Ks. Lit., i Szorcówny. Elżbieta z Kończów Meysztowiczowa wraz z synami wygrała proces z Janem Karnickim, podstolim inflanckim, o naturę lenną dóbr Kołniany alias Użusole (1790). Józef Meysztowicz z Kończanki miał dwie córki: Annę (1767) i Teresę, żonę Ignaccgo Purzyckiego, rotmistrza p-tu kowieńskiego, a potem pułkownika (1796-7), oraz synów: Adama, Mateusza, Michała i ks. Dawida, kanonika inflanckiego (1789). Z nich:

1) Michał Meysztowicz 12 stycznia 1777 r. otrzymał urzędowe świadectwo od sąsiadów i urzędników ziemskich p-tu kowieńskiego, że: „szukając stanowi rycerskiemu prerogatyw i dalszych zaszczytów przyzwoitych, umyślił w państwach sąsiedzkich tentować szczęścia, który jako z urodzenia, klejnotu szla-

checkiego i wysokiej familji, z pierwszemi w kraju naszym domami związkami krwi skoligacony, tak wszelką szacownością, statkiem i nieposzlakowany w niczem, każdemu swoją dystynkcją okazywał". R. 1731 chorąży, 1788 r. porucznik jazdy narodowej wojska W. X. Lit. Brygady Husarskiej, zgasł bezpotomnie w pojedynku.

2) Adam Meysztowicz, najstarszy syn Józefa, ur. 30 lutego 1753 r., 7 stycznia r. 1775 koniuszy kowieński, jako koniuszego r. 1778 wymienia go biskup Krasicki, 10 lutego 1779 r. deputat na Trybunał Główny Litewski, w tymże roku sędzia koła duchownego, 9 lutego 1790 r. komisarz do Komisji porządkowej cywilno-wojskowej, 16 lutego 1792 r., 28 stycznia 1795 r. i 20 kwietnia 1797 r. sędzia ziemski kowieński. R. 1794 członek Komisji Powiatowej Kowieńskiej, r. 1802 prezydent Sądów Ziemskich Kowieńskich, dziedzic lenności Uzusole alias Kolniany, 7 września 1800 r. kupił kamienicę Hofmanowską naprzeciwko ratusza w Kownie od szambelana Jerzego Zabielly; 29 maja r. 1802 — dobra Niewiarowszczyznę w pow. kowieńskim od majora Jerzego Gallera, a 3 października 1807 r. — dobra Rudmiany, w tymże powiecie od Tomasza i Klary z Pusłowskich Kulwieciów. Ożeniony z Eleonorą Szyszłówną miał Adam Meysztowicz syna Hipolita, zgasłego przedwcześnie r. 1802 bezdzietnym wdowcem. Od roku 1781 do 1828 istniał przy szkole parafjalnej fundusz Adama Meysztowicza i ks. Rapszewicza dla 15 chłopców i 3 dziewczynek (Biskupstwo Wileńskie, przez Ks. Kurczewskiego, Wilno 1912, str. 297). W roku 1804 Bp. Massalski erygował w Uzuśolach kaplicę u Meysztowiczowej, sędziny kowieńskiej (Ibidem str. 493).

3) Mateusz Meysztowicz, trzeci syn Józefa z Kończanki, urodzony 21 września 1760 r., 8 lutego 1790 r. z towarzysza porucznik, a 20 kwietnia 1792 r. chorąży Kawalerji Narodowej Brygady Usarskiej W. Ks. Lit. (po rozbiorach tytułowany, jako pułkownik b. W. P.); szambelan J. Kr. M. (akta z 4-go października 1796 r. i 20 listopada 1797 r.), marszałek upicki (akta z 4 października 1802, 15 marca 1805 r. i 28 kwietnia 1809 r.), jako taki 30 marca 1816 r. wymieniony w Aktach Upińskiego Grodzkiego Suda 1784—1816; 3 czerwca 1811 sędzia graniczny, zgasł 27 marca 1833 r. Dziedzic Pojościa, lenność Kołniany alias Uzusole wziął po bracie Adamie; 15 grudnia 1805 r. majątność Ludyn vel Mikniuny w pow. upickim nabył od Dowoynów-Łukiańskich. Ożeniony z Rachelą Truskowską, córką Jana, starosty rumszyckiego, kaw. orderu św. Stanisława i generałówny Barbary Piórownej, I-voto baronowej Jakubowej Brunnow, miał dwóch synów: przedwcześnie zgasłego Kazimierza i Michała.

Michał Meysztowicz, ur. 8 października 1797 r., 8 maja 1815 r. ukończył Uniwersytet Wileński; był sędzią granicznym i prezydentem Sądów Granicznych Upickich (Wywód z 8 sierpnia 1832 r.), vice-marszałkiem upickim (Świadectwo z 26 lutego 1832 r.), marszałkiem kowieńskim w r. 1835 (Żychliński, Wilczyński i Słownik Geograficzny, art. Kowno), 21 lutego 1840 r. ponownie obrany na marszałka kowieńskiego, nie został zatwierdzony przez rząd w tej godności. R. 1830 wypowiedział się za uwłaszczenie włościan (Mościcki — Sprawa Włościańska na Litwie). O jego udziale w powstaniu 1831 r. wspomina Leon Potocki

w pracy swej o Truskowskim p. t. „Ostatni Powstaniec na Litwie“ i Mościcki w powstaniu 1831 r. na Litwie (str. 67). O archeologicznych jego pracach wspomina Baliński w Starożytnej Polsce (Tom III, str. 447). Zgasł 30 stycznia 1848 r. Dziedzic lenności Uzusole alias Kołniany, oraz Pojościa i Ludyna; 20 stycznia 1818 r. poślubił Paulinę ze Skrzetuszowa Wawrzecką, córkę Józefa, general-inspektora W. P., i Barbary baronówny Szretter (prawnuczki Jana Szrettera, kasztelana inflanckiego), wnuczkę Aleksandra ze Skrzetuszowa Wawrzeckiego, stolnika i wojskiego brasławskiego, i Barbary Tyzenhauzównę. Tomasz Wawrzecki, naczelnik W. P. po Kościuszcze, potem minister Spraw. Kr. Pol. synowicy swojej i jej mężowi Michałowi Meysztowiczowi zapisał dobra Meyszty, Podrawiszki i Góry w pow. brasławskim. Paulina Meysztowiczowa zgasła 3 maja 1861 r. Michał Meysztowicz miał z niej trzy córki: Rachelę za Teofilem Komarem, dziedzicem Hanuszyszek i Poniemunia, w b. pow. nowo-aleksandrowskim; Zofję za Michałem Kierbedziem, dziedzicem Nowego-Dworu w pow. poniewieskim, zgasłą 24 września 1893 r. i Marję za Janem Gąssowskim, dziedzicem Chotyni w b. gub. siedleckiej, zgasłą 8 stycznia 1900 r., oraz dwóch synów: Edwarda i Szymona, od których poszły gałąź na Pojościu i gałąź na Meysztach. ✓

Gałąź na Pojościu. Edward Meysztowicz, starszy syn Michała, ur. 13 marca 1821 r., 15 października 1837 r. ukończył studia w Instytucie Szlacheckim w Wilnie; 29 sierpnia 1846 r. rotmistrz wojsk rosyjskich, 4 maja r. 1849 wziął dymisję. 1849 — 52 r. był marszałkiem poniewieskim, 9 czerwca 1852 r. szlachta Poniewieska wniosła mu podziękowanie do ksiąg urzędu marszałkowskiego, 1875 — 78 piastuje ponownie godność marszałka poniewieskiego i prezesa Zjazdu Sędziów Pokoju. Przy odejściu z urzędu pamiątkowy puhar ofiarowała mu szlachta. Zgasł 25 maja 1889 r. Dziedzic Pojościa i Ludyna oraz lenności Uzusole alias Kołniany, które po roku 1863 zostały wcielone do dóbr Państwa pod nazwą Nowo-Aleksandrowskaja Słoboda; 13-go lutego 1860 r. poślubił Marję Szrynowną, córkę Aleksandra, marszałka dziśnieńskiego i Konstancji z Szrynow, wnuczkę Justyna Szryna, podkomorzego dziśnieńskiego, i Konstancji z Benisławskich, ur. 22 października 1841 r., zgasłą 15 lipca 1912 r. Edward Meysztowicz zostawił trzech synów: Władysława, Aleksandra i Józefa-Szymona i córkę Izę ur. 15-go grudnia 1863 r., od 27 października 1892 r. małżonkę Franciszka Kończy, dziedzica Łukini w pow. wilkomierskim, zgasłą przedwcześnie w dniu 15 czerwca 1906 r. Syn jej Edward Kończy zginął na polu chwały w 1 pułku strzelców konnych pod Bylicą w Małopolsce w maju r. 1918.

Synowie Edwarda i Marji z Szrynow:

1) Władysław Meysztowicz, ur. 5 listopada 1861 r., honorowy sędzia pokoju pow. Poniewieskiego, prezes szacunkowej Komisji Wileńskiego Banku Ziemskiego, 5 września 1891 r. zaślubił Paulinę Karpiównę, dziedziczkę dóbr Sujety w pow. poniewieskim, rozparcelowanych dzisiaj na rzecz litewskiej reformy rolnej, córkę Franciszka Karpia, adjutanta gen. Dembińskiego, i Scho-lastyki z Antonowiczów, wnuczkę Eustachego Karpia, marszałka gub. Wileń-

skiej, i Pauliny z hr. Platerów. Zmarł 26 lipca 1920 r. w Rogówku, pozostawiając trzy córki: Marję, Irenę i Wandę.

2) Aleksander Meysztowicz, ur. 8 grudnia 1864 roku. Od 9 października 1900 r. do 27 lutego 1904 r. pierwszy vice-prezes Kowieńskiego T-wa Rolniczego, 10 maja 1904 r. honorowy członek tegoż Towarzystwa. Od roku 1908 członek Zarządu, a od r. 1917 prezes Zarządu Wileńskiego Banku Ziemskiego. Członek rosyjskiej Rady Państwa z gub. kowieńskiej, obierany 25 września 1909 r., 2 października 1910 r. i 12 października 1913 r., pozostawał na tem stanowisku do upadku Caratu. Był członkiem Komisji Prawodawczej i Finansowej Rady Państwa i członkiem narady żywnościowej. Jako prezes Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej, od 1 grudnia 1921 roku do 21 lutego 1922 roku sprawował zwierzchnią władzę nad tym krajem, aż do orzeczenia Sejmu Wileńskiego o zlaniu się z Polską. Od 2 paź. 1926 roku do 22 grudnia 1928 roku Minister Sprawiedliwości. 18-go sierpnia 1892 r. poślubił hr. Zofję Korwin-Kossakowską, ur. 23 września 1868 r., córkę Stanisława i Aleksandry z hr. Chodkiewiczów, wnuczkę Stanisława i Aleksandry z hr. de Laval. Ma cztery córki: Marję za Tadeuszem Bystramem z Bystrampola w pow. poniewieskim, Aleksandrę za Michałem Steciewiczem z Bykowszczyzny w pow. lidzkim, Iżę i Helenę za Stefanem Szostakowskim (Sokółki, pow. rzezycki).

Synowie Aleksandra i Zofji z Kossakowskich:

a) Ks. Walerjan Meysztowicz, ur. 10 czerwca 1893 roku, w r. 1913 ukończył Liceum Aleksandryjskie. Naczelnik przedniego oddziału sanitarnego w czasie wojny, wrócił do Polski z korpusem gen. Dowbora. Na początku 1919 r. zebrał mały oddział, który, nie dotarłszy do zdanego już Wilna, złączył się z bohaterskim oddziałem majora Dąbrowskiego. Odbył kampanję przeciwko bolszewikom w 13 pułku ułanów Wileńskich. W r. 1920 osiadł w Pojościu. W tymże roku, uwięziony przez Litwinów, zmylił strażę i przedarł się na Łotwę. Kawaler Krzyża Walecznych i Virtuti Militari, w 30-ym roku życia poświęcił się służbie Bożej. 15 lipca 1924 r. wyswięcony na księdza, doktoryzował się w Rzymie.

b) Zygmunt Meysztowicz, ur. 14 lutego 1895 r., naczelnik oddziału sanitarnego w czasie wojny, wrócił do Polski z korpusem gen. Dowbora i odbył wraz z bratem kampanję Dąbrowskiego. Ożeniony z Werą-Ireną Griaznow, córką Sergjusza, generał-lejtenanta cesarskich wojsk rosyjskich, i Nadziei Liulin, ma syna Włodzimierza (XVII pok.). Herb i monografię Griaznowów od 1575 r. podaje ks. Piotr Dołgorukow (Rossijskija rodosłownaja kniga).

3) Józef-Szymon Meysztowicz, ur. 28 maja 1863 r., dziedzic Lutyna, zagarniętego obecnie przez rząd litewski, znany rolnik, zaślubił 13 listopada 1913 r. Marję z Gólkowskich i-o voto Zygmuntonią Mieczkowską, dziedziczkę Piecewa w woj. Pomorskiem, pow. brodnickim, córkę Florjana Gólkowskiego i Antoniny z Mellinów, wnuczkę Teodora Gólkowskiego, kawalera Virtuti Militari w r. 1831, i Katarzyny z Działowskich; z niej syn Mateusz, zgasły przedwcześnie 21 sierpnia 1916 r. w Sztokholmie.

Gałąż na Meysztach. Szymon Meysztowicz, drugi syn Michała z Warzeckiej, urodz. 28 października 1830 r., 1884 radca stanu i honorowy sędzia

pokoju powiatu Nowo-Aleksandrowskiego, dziedzic Meyszt, Podrawiszek i Gór, 20 września 1867 roku zaślubił Marję Korwin-Milewską, córkę Oskara i Weroniki z Wołk-Łaniewskich, wnuczkę Hipolita i Józefy z Szwajskich. Zgasł 28 lutego 1888 r., pozostawiając córkę Helenę, od 5 września 1895 roku żonę Henryka Lipowskiego, dziedzica Honorówki na Podolu, oraz czterech synów.

1) Michał Meysztowicz, ur. 30 października 1868 r., dziedzic Meyszt, Podrawiszek i Gór, 3 czerwca 1914 r. poślubił Marję hr. Potocką, córkę Tomasza i Ludwika z hr. Bnińskich, wnuczkę Antoniego i Izabeli z hr. Borchów. Zgasł w Wilnie 19 kwietnia 1919 r. zarażony tyfusem w więzieniu bolszewickim, pozostawiając córkę Elżbietę i syna Szymona. Wdowa po nim wyszła 2-o voto za Mieczysława Szemiotha.

2) Oskar Meysztowicz, ur. 20 lutego 1874 r., nabył w r. 1906 Rohożnicę, w r. 1910 Borowszczyznę i r. 1911 Bebetów w pow. wołkowyskim. Szambelan papieski 1911 r. 16 kwietnia 1906 r. zaślubił Florę Kęszycką, córkę Stefana i Małgorzaty Murphi, wnuczkę Nepomucena i Florentyny z Chłapowskich. Ma synów: Jana, Pawła i Oskara i trzy córki: Marję, Krystynę i Barbarę.

3) Szymon Meysztowicz, ur. 4 września 1876 r., od r. 1907 dziedzic Ciecina w pow. oszmiańskim, po zupełnym zniszczeniu Ciecina nabył w r. 1925 od wuja swojego hr. Milewskiego Gieranony w pow. oszmiańskim; deputat szlachty oszmiańskiej, 13-go października 1920 otrzymał pod Mejszagołą Krzyż Walecznych; 2-o lutego 1904 r. zaślubił Antoninę Morawską, córkę Wojciecha i Marji z Łempickich, wnuczkę Józefa, członka Pruskiej Izby Panów, i Eugenji z Morawskich.

4) Edward Meysztowicz, ur. 4 września 1876 r., nabył w r. 1908 majątność Wizuny w pow. wilkomierskim od Weroniki z hr. Czapskich hrabiny Zyberg-Platerowej. 1 kwietnia 1910 r. poślubił Teresę hr. Czacką, córkę Tadeusza i Honoryny z Micewskich, wnuczkę Wiktora i Pelagji z ks. Sapiehow. Zgasł 5 lutego 1915 r. w Wilnie, pozostawiając dwie córki: Marję i Elżbietę.

MIENICKI h. LEW z MURU. Herb: Na tarczy w polu błękitnem lew obrócony w stronę prawą, wypadający z czerwonego muru i trzymający w łapach złote koło; w koronie nad hełmem takiż lew. Różni się herb ten od Prawdzica tem, że ma pole błękitne i lwa ku prawej stronie obróconego, chociaż i w Prawdzicu tak go niekiedy umieszczają, może być więc uważany za odmianę Prawdzica. Herb ten zatwierdzony przez Zygmunta Augusta 1551 r.

Mieniccy zamożna i rycerska rodzina w b. wojew. połockiem. Za protoplastę rodu uważany jest Piotr, syn Charyna, żyjącego w końcu XIV i na pocz. XV wieku. Piotr żył w XV wieku, wymieniony w r. 1444, nabył znaczne dobra nad rz. Sarją, zmarł przed r. 1493, wdowa po nim Oryna (Irena) Piotrowa Charyniczowa występowała jeszcze w r. 1501. Piotr miał synów: Mikołaja, późniejszego lantwójta połockiego, i Hrehora, ożenionego z Katarzyną Skornianką, wdową po Iwanie Budźce, z której syn Wasyl pod wodzą wwdy kijow. A. Niemirowicza i wwdy połock. Dowojny walczył „w wielu i częstych potrzebach z nieprzyjaciół... w bitwach z Tatarami i Moskwą, to czyniąc, co na prawych,

dobrych rycerskich mężów przystało*; z majątności swej Mienicy¹⁾ stawił 2 konie „ku służbie ziemskiej”, jak świadczy „Rewizya wojew. połockiego” z r. 1552; w r. 1557 — 61 nabył od Jacka Budzki majątności: Sielihory (1557 r.), Suszyn, Budzkowszczyznę, Ostrowno, Czeresowo, położone w temże województwie połockiem; posiadał też dworzec w Połocku koło wieży św. Zofji. Wasyl był żonaty z Maryną Paszkiewiczówną z Pniewicy (z pow. brasławskiego), zmarł pomiędzy 1561 — 1563 r., pozostawiając dwóch synów: Jerzego i Fiedora zmarłego bezpotomnie, oraz dwie córki: Zofję za Piotrem Osockim i Apolonję za Wasylem Newelskim.

Jerzy, wzamian za utracone dobra Ostrowno i Czeresowo między Leplem, a Suszą, ciągnące się na mil 3, a zajęte przez Moskwę, otrzymał od Zygmunta Augusta w powiecie mozyrskim część Suchowicz, służąc zaś rycersko w armji Stefana Batorego, poległ przy zdobywaniu Połocka w sierpniu 1579 r. Na wyprawę tę stawił „koni 3 po kozacku konno, zbrojno”. Żonaty był z Lezycją Suszyńską, z którą miał dwóch synów: Fiedora i Eustrata-Hieronima, przedstawicieli dwóch gałęzi tego rodu.

W tym też czasie żył Mikołaj Mienicki, ziemianin w pow. pińskim, którego pokrewieństwa z wymienionymi nie znamy; w r. 1609 wziął on prawem zastawu za 4.000 kop gr. lit. miasteczko Pleszczenice ze wsią Słoboda od Mikołaja Lwa Solomereckiego, podkomorzego pińskiego.

Gałąź Fiedora: Fiedor Jurjewicz Mienicki poległ w walkach z Moskwą w r. 1613, pozostawiając dwóch synów: Janusza, żonatego z Heleną Korsakówną (córka Michała, sędziego gr. połock., i księżniczki Rainy Drukiej-Sokołińskiej Korsaków) i Hrehora, oraz córki: Krystynę, 1-mo za Bohuszewiczem, 2-do za Ludwikiem Łośmińskim, Hannę za Krzysztofem Korsakiem, Reginę za Maciejem Skorniem i Fiedorę za Aleksandrem Skorniem.

Hrehory, do którego należała Budzkowszczyzna i Suszyn, żon. z Aleksandra Korsakówną, został przez swego szwagra Bohdana Korsaka zamordowany w 1648 r. Potomstwo jego: syn — Aleksander, zmarł nieletni, córki: Marja za Zacharjaszem Korsakiem, Anna za Stanisławem Kamińskim, Felicja za Samuelem Surynem i Krystyna; na nich wygasła gałąź Fiedora Mienickiego jeszcze w XVII w. w linii męskiej.

Gałąź Eustrata-Hieronima. Eustrat-Hieronim, drugi syn Jerzego i Suszyńskiej, żonaty z Krystyną Korsakówną, w 1622 r. nabył połowę Mienicy po swym bracie Fiedorze; poza Mienicą posiadał Sielihory, Suszyn, Budzkowszczyznę, Czeresowo, Ostrowno i Bliźnicę; zmarł około 1634 r., pozostawiając czterech synów: Dymitra-Kazimierza, Jana-Stefana, Michała-Karola i Pawła, oraz dwie córki: Marję — 1-mo v. za Eljaszem Golimontem, 2-do v. za Michałem Hercykiem i Zofję. Z nich Jan-Stefan, Michał-Karol i Paweł prowadzą dalej trzy linje tej gałęzi, a Dymitr-Kazimierz, wielki przyjaciel Dominikanów w Połocku, umierając bezpotomnie w r. 1696, oparł na Mienicy znaczny zapis na ich rzecz,

¹⁾ Mienica v. Mlnica, pow. lepelski, wieś posiadająca w 1885 r. 179 włóscian uwłaszczonej 1 3099 dzies. ziemi; gniazdo rodzinne Mienickich (Słow. Geogr.).

wskutek czego wywiązał się 90-letni proces pomiędzy Mienickimi z jednej strony, a Dominikanami, potem Rządźewskimi i Sielawami — z drugiej (od 1692—1781 r.) o Mienicę, zakończony wygraną Mienickich w Trybunale litewskim.

Linja Jana-Stefana. Jan-Stefan, żonaty z Anną Sawicką, zmarły w r. 1693 lub 1694 w Sielihorach, miał dwóch synów: Stanisława i Kazimierza, zmarłego bezpotomnie, i trzy córki: Joannę, Zofję i Konstancję.

Stanisław (zmarł przed r. 1745), żonaty z Teresą Pylifską, pozostawił dwóch synów: Leona i Józefa, oraz córki: Dorotę za Janem Błażewiczem, Helenę za Wincentym Siwochą, Annę za Józefem Siwochą. Krystynę za Marcinem Stołyhwą, Różę za Piotrem Jacyną, Marję za Maciejem Onoszką, Zofję i Teklę za Burzyńskim. Leon i Józef są przedstawicielami dwóch odnóg tej linii.

Odnoga I. Leon, mostowniczy lidzki, żonaty z Ewą Sokołowską, strażnikówną połocką, pozostawił pięciu synów: Antoniego, Dominika, Adama, Franciszka, Tomasza i dwie córki: Anielę za Stefanem Jakowickim i Barbarę.

Antoni, ur. 1756 r., rotmistrz połocki, od r. 1784 regent gr. połocki, od 1791 r. szambelan Dworu Polskiego, dziedzic Mienicy z folw. Komarowem, Starosielem, Szlachcinem, Raszewszczyzną i Koziankami, tudzież Sledziewszczyzny i Żurawna, a od r. 1809 Sannik (w pow. dzisieńskim). W r. 1808 ziemianie powiatu lepelskiego obrali szambelana na deputata likwidacyjnego; Antoni um. po r. 1830, pozostawiając z żony Ludwiki Szostakówny syna Witalisa.

Witalis, podsądek ziemski lepelski, w r. 1805 poślubił Paulinę Przysiecką; zmarł młodo w r. 1813, pozostawiając syna Justyna i córkę Antoninę (ur. 1806 r.) za Józefem Kukowiczem, ziemianinem pow. lepelskiego.

Justyn, ur. 1808 r., żonaty z Wiktoryą Obrapańską, właściciel Antoniszek i Sannik, deputat pow. lepelskiego, miał dwie córki: Teklę, 1-mo Kozieli-Poklewską, 2-do Milkiewiczową i Marję za Zygmuntem Słuszko-Ciapińskim, tudzież dwóch synów: Józefa, żonatego z księżną Ludmiłą Szachowską, i Antoniego.

Dominik z Rasna, drugi syn Leona i Sokołowskiej, ur. 1763 r., żonaty z Balbiną Korsakówną, pozostawił dzieci: Mikołaja, Benedyktę, Wincentynę, Józefę i Honoratę.

Adam z Rasna, ur. 1765 r., rotmistrz brasławski, żon. z Katarzyną ze Zmirowskich Niedźwiedzka, miał syna Ferdynanda, ur. 1797 r.

Franciszek, ur. 1767 r., regent graniczny orszański, potem sędzia gran. dzisieński, dziedzic Zautcia, Słabek i Klimiat w pow. dzisieńskim, zaślubił Józefę Bielikowiczówną, koniuszankę inflancką, i z niej pozostawił trzech synów: Wincentego, ur. 1802 r., Edwarda, sędziego gran. dzisieńskiego, ożenionego z Antoniną Rypińską (ich syn Ludwik, ksiądz, pleban kobylnicki, potem kapelan w Przeworsku, za udział w powstaniu pozbawiony przez rząd ros. majątku i zesłany do gub. tomskiej), właściciela Horowa, Ćwiczina i Mazuryna, w pow. dzisieńskim, i Aleksandra, ur. 1815 r., tudzież córki: Julję, Anielę i Eleonorę.

Tomasz, ostatni syn Leona i Sokołowskiej, ur. 1774 r., ożeniony z Anną Wąlkowską, miał dwóch synów: Donata i Kajetana. Synowie Donata (zmarłego 1863 r.), regenta z lepelskiego: Stanisław-Tomasz, tajny radca (zm. 1917 r.), Nikodem i Czesław; córki: Anna, Ludgarda Rohaczewska i Adela Lipska. Po-

tomstwo Nikodema, żonatego z Heleną Śmigielską: Stanisław, porucznik (ur. 1889, zm. 1918), Piotr, ur. 1893 r., major wojsk pol. (żon. z Elżbietą Piotrowską, ich synowie: Józef ur. 1929 i Jerzy 1930 r.), Jadwiga, ur. 1805 r., Irena, ur. 1901 r., Halina, ur. 1904 r.

Odnoga II. Józef, drugi syn Stanisława i Pylńskiej, cześnik mozyrski, właściciel Sielihor, Katuszonek, części Sobolewa i Kozina w wojew. połockim, żonaty z Różą Huszczanką, podczaszanką połocką, zmarł 1790 r. w Sielihorach. Potomstwo cześnika: Michał, Jan, Andrzej, Ignacy (zm. 1843 r.), oraz córki: Anna za Nowickim, rotmistrzem brasławskim, Elżbieta za Józefem Brynkiem, vice-rejentem z połockim (ich dziećmi byli Brynkowie: Jerzy, towarzysz Szymona Konarskiego i Ludwik-Bartłomiej, biskup amateński, sufragan łucko-żytomierski), oraz Julja.

Michał, ur. 1763 r., „za zdolności męstwa ad militaria i chwalebne przy- mioty, (jako) zacny wojew. połockiego patriota“, mianowany w r. 1786 rotmistrzem tegoż województwa; żonaty z Ludwiką Drozdowiczówną pozostawił synów: Antoniego, Piotra, Wincentego, ks. proboszcza uszackiego i dziekana lepelskiego, Maksymiljana, oraz córki: Maryę, Annę i Ewę za Stanisławem Fiedorowiczem, rejentem lepelskim.

1. Antoni, ur. 1789 r., rejent graniczny dzisieński, po którym synowie: August, Joachim i córki: Paulina za Józefem Drozdowiczem, i Aniela. August pozostawił syna Zygmunta, radcę stanu, ożenionego z Marją Wodzianicką.

2. Piotr, ur. 1798 r., deputat pow. lepelskiego, dziedzic Sielihor, Katuszonek i Kozina, żon. z Anną-Anielą z Suszyna Suszyńska, chorążanką połocką pozostawił córki: Ewę (ur. 1849, zm. 1879 r.) i Paulinę (ur. 1853, zm. 1924 r.), obie panny i syna Wincentego (ur. 1850 r., zm. 1916 r.), właściciela Sielihor z Katuszonkami, Sielihorami-Rakusinem i Wysokiem-Kołodziesiem w pow. lepelskim, po którym z Zofji Słuszek-Ciapińskiej córka Anna-Aniela ur. 1894 r. i synowie: Ryszard, Marjan i Piotr.

1) Ryszard, ur. 1886 r., dr. filozofji, major 85 p. p. wojsk polskich, kawaler Krzyża Walecznych, docent Uniwersytetu Wileńskiego (w 1923 r.) i kustosz Archiwum Państwowego w Wilnie, żonaty z Ireną Kırkorówną (ur. 1897 r.), ich syn Harald, ur. 1926 r.

2) Marjan, ur. 1890 r., dr. medycyny, kapitan-lekarz wojsk polskich, kawaler Krzyża Walecznych, adjunkt i docent w Uniwersytecie Wil., żonaty z Bronisławą Cybulską, ich córka Zofja, ur. 1921 r.

3) Piotr, ur. 1892 r., kapitan wojsk polskich, dowódca I bataljonu lidzkiego p. strzelców, kawaler orderu Virtuti Militari i Krzyża Walecznych, poległ w czasie ofensywy na Mińsk, zdobywając mtko Kamień w dn. 22 VII. 1919 r.

Linja Michała-Karola. Michał-Karol (zmarły w 1695 r.), w dziale po ojcu wespół z bratem Janem- Stefanem otrzymał Sielihory z przyległościami, żonaty z Marją Kublicką, pozostawił dwóch synów: Felicjana i Bazylego.

Felicjan, ur., 1681 r., ożeniony z Konstancją Reuttówną, miał synów: Jana-Antoniego, i Piotra-Michała; Jan-Antoni, komornik połocki, z Różą ze Starosiela Starosielską, bezpotomny.

Piotr-Michał, strażnik smoleński (zm. w 1754 r.), z żony Konstancji Sokołowskiej pozostawił dwóch synów: Franciszka, żonatego z Korsakówną i Stanadał w woj. połockim dobra Turzec, składające się z 18 wsi i 300 włók ziemi.

Bazyli, drugi syn Michała-Karola i Kublickiej, żonaty z Teklą Maximowiczówną, miał syna Jana, który w r. 1774 wstąpił do zakonu Dominikanów.

Linja Pawła. Paweł, dziedzic Bliźnicy, Starosiela, Korolowa, — potomkowie którego stanowią t. zw. linję bliźniańską domu Mienickich. Żonaty był trzynaścioraz: nazwiska pierwszej żony nie znamy, drugą — była Katarzyna Reut-Aleksandra (bezpotomnego), Jerzego, Franciszka i Hieronima.

1. Jan, żonaty z Reginą z Koszków (zmarł w 1710 czy 1711 r.), pozostawił synów: Jerzego, Mikołaja, Stanisława.

2. Jerzy zaślubił Teresę Śnieżewską, z niej synowie: Leon, Jan, Wincenty, Józef. Z nich Leon, żonaty z N. Żukówną, strażnikówną połocką, zmarł bezpotomnie; Jan, stolnik starodubowski (zm. przed r. 1788), z żony Benedykty Żukówny miał synów: Andrzeja, Jakóba, Ignacego, Dominika; Wincenty żonaty z Walkowską i Józef ożeniony z Sokołowską, Dominika; Wincenty żonaty konfeder. wojew. poł., komisarz z połocki.

3. Franciszek zaślubił N. Świrszczewską, ich synowie: Antoni, Józef i Xawery; po Xawerym z Ewy Kamińskiej syn Józef (ur. 1771 r., zm. 1826 r.), właściciel Bliźnicy, był dziekanem lepelskim i plebanem w Zahaciu.

4. Hieronim z żony N. Daniszewskiej pozostawił czterech sznów: Antoniego, Pawła, Symona i Jana; po Antonim syn Marcin (ur. 1754 r.), żonaty z Marją Sokołowską, pozostawił synów: Feliksa, Ignacego i Adolfa; Feliks, żonaty z Łaską, miał synów: Eljasza i Mateusza (ur. 1839, zm. 1888 r.); po Mateuszu z żony Teofilii Żylińskiej córka Stanisława za Mieczysławem Pławskim i synowie: Symon i Michał, radca dworu (ur. 1869 r.), po którym z Dominiki Żylińskiej dzieci: Hieronim (ur. 1903 r.), ułan 23 p. uł. wojsk polskich i Katarzyna (ur. 1906 r.)¹⁾.

MIRSCY KSIĄŻĘTA. Linja na Mirze w woj. nowogródzkim. Wy- mieniony w tomie . . . „Rodziny“ na str. 122 książce Mikołaj Światopółk-Mirski (ur. 1833, zm. 1898), syn ks. Tomasza-Bogumita, regimentarza powstańców wojsk polskich w woj. augustowskim w 1831 r., i Marcjanny z Nostitz-Jaczkowskich, generał-adjutant i generał kawalerji cesarsko-rosyjskiej, ataman wojsk kozackich Dońskich, członek Rady Państwa Rosyjskiego, dziedzic dóbr Mir w pow. nowogródzkim, ożeniony z Kleopatą Chanykow, pozostawił z niej pięciu synów:

¹⁾ „Akty“ w il. K-sji Archeograf. „Akta Z. i gr. Archiw. Bernardyńsk. we Lwowie“ t. V „Archeograficz. Sbornik w il.“ „Atencum Wil.“ t. VII. „Istor. juridcz. materijaly“ wyd. Centraln. Archiw. w Witebsku. Kalendarzyki polityczne. Lubawskij: „Lit.-russkij sejm“. Lappo: „Połockaja rewizja“ 1552 r. Metyyka Lit. Szujski: „Rewizja wojew. połock. z 1552 r.“ „Scriptores rerum polon.“ t. V, tudzież źródła piśmienne, przedewszystkiem Archiwum Państw. w Wilnie, Archiwum familijne Mienickich z Sielihor i archiwum famil. Łopacińskich z Sarji.

I. Ks. Michała, ur. 1870 r., b. szambelana ces. ros. i chargé d'affaires w Sofji, dziedzica dóbr Mir.

II. Ks. Jana, ur. 1862, zm. 1922 r., b. rotmistrza gwardji ces.-ros., dziedzica dóbr Zająz, który poślubił 1-o Barbarę Rutow w 1895 r., a po jej śmierci 2-o Nadieżdę von Engelhardt w 1898 r., pozostawiając z tych małżeństw: z 1-go ks. Kirę ur. 1896 r., która poślubiła 1-o Włodzimierza hr. Bem de Cosban, rotmistrza wojsk polskich, a po rozwodzie z nim w 1926 r. 2-o Tomasza Odrowąż-Wilkońskiego, b. wiceministra R. Polski, prezesa Centr. Związku Kółek Rolnych i właściciela, d. Poniatowa w woj. lubelskim; z 2-go: ks. Nadieżdę ur. 1903 r., ks. Bazylego (Wasył) ur. 1905 r. i ks. Taljanę ur. 1907 r.

III. ks. Dymitra, ur. 1874 r., b. członka Dumy Państwowej, który zaślubił 1-o Marję de Bellegarde, zmarłą 1920 r. i 2-o Krystynę Radziejowską. Dzieci z tych małżeństw:

z 1-go: ks. Aleksander ur. 1899 r., ks. Mikołaj ur. 1904 r. i ks. Włodzimierz ur. 1907 r.

z 2-go: ks. Katarzyna ur. 1922 r. i ks. Piotr ur. 1923 r.

IV. ks. Włodzimierza (ur. 1875, zm. 1906), marszałka szlachty, który zaślubił Marję Fudim-Lewkowicz, pozostawił z niej: ks. Mikołaja ur. 1899, który zaślubił Zofję von Straudtmann, i ks. Andrzeja ur. 1902 r.

V. ks. Semena (Siemion) ur. 1885 r., zm. 1917 r., dziedzica d. Lubotin, który zaślubił Ludmiłę Lewalską, pozostawiając z niej ks. Mikołaja ur. 1908 r. i ks. Semena ur. 1910 r.

N.

NARZYMSKI h. DOŁĘGA tom. XII str. 43.

Protoplastą rodu jest Stanisław ze Strzegowa, prokurator sądowy, ceniony prawnik i od ks. Mazowieckich hojnie nagradzany, dziedzic na Prusocinie, sędzia zawkrzeński 1413 r., a płocki 1429 r., który z żony Małgorzaty miał synów: Mikołaja, kuchmistrza nadw. ks. Władysława I, dziedzica Ławska 1438 r., Wojciecha i Zawiszę, dziedzica Strzegowa i Prusocina.

Wojciech, właściciel wójtostwa w Bartnikach 1444 r., sędzia 1457 r., a kasztelan ciechanowski 1466 r., ostatnio kasztelan zakroczyński 1470 r., dziedzic Miszewa, pozostawił synów: Jakóba, Mikołaja, administratora biskupstwa płockiego 1497 r., kustosa płockiego i warszawskiego 1502 r., i Tomasza.

Tomasz, dziedzic Bartnik, Narzyma i Międzyborza (Niedzborza), dworzanin Jana ks. Mazowieckiego 1477 r., starosta ciechanowski 1491 r., chorąży 1497 r., a kasztelan płocki 1504 r., z żony Katarzyny Kryskiej, wojewodzianki płockiej, miał córkę Annę za Janem Lasockim, podkomorzym dobrzyńskim, i synów: Jakóba i Mikołaja, stolnika ciechanowskiego 1533 r., cześnika wyszogrodzkiego 1535 r.

Jakób, pierwszy zaczął się pisać Narzyski, kasztelan dobrzyński 1536 r., a płocki 1539 r., zaślubił Katarzynę Radzikowską i z niej pozostawił córkę Mał-

gorzatę za Anzelmem Gostomskim, wojewodą rawskim, i synów: Mikołaja i Tomasza, przedstawicieli dwóch linii tego rodu.

Linja I. Mikołaj, stolnik płocki 1561 r., kasztalan sierpski 1564 r., z żony Małgorzaty Kobylnickiej miał synów: Jana i Stanisława; po Janie, łowczym płockim 1594 r., z Barbary Lubieńskiej syn Adam, przeor klasztoru św. Augustyna w Warszawie 1604 r., a w 1612 r. w Ciechanowie.

Stanisław, syn Mikołaja i Kobylnickiej, pozostawił syna Krzyszłofa, chorążego ciechanowskiego 1644 r., a od 1645 r. podkomorzego ciechanowskiego, po którym z Marjanny z Młodzianowskich córka Marjanna za Stanisławem Zielińskim, kasztelanem sierpskim, i syn Jakób, stolnik zakroczyński 1661 r., którego z żony Anny Miaskowskiej córka Anna za Mikołajem Zielińskim, stolnikiem ciechanowskim, i syn Stanisław.

Stanisław, cześnik 1687 r., a chorąży ciechanowski 1693 r., kasztelan warszawski 1693 r., starosta ciechanowski 1709 r., um. 1720 r. i z żony Elżbiety Falencianki pozostawił córki: Elżbietę, żonę Pawła Bogolańskiego, podsędkę płockiego, Marjanę za Janem Żórawskim, podkomorzym płockim, i dwóch synów: Jakóba-Florjana i Józefa, archidjakona pomorskiego, kanonika płockiego 1715 r., inflanckiego 1717 r., a wrocławskiego 1720 r.

Jakób-Florjan, chorąży ciechanowski 1714 r., starosta bobrownicki 1717 r., starosta ciechanowski 1718 r., podkomorzy nurski 1722 r., wojewoda czernichowski 1734 r., kawaler orderu Orła Białego 1740 r., po którym z żony Anny z Czapskich córka Anna 1 v. za Kazimierzem Kuczyńskim, podkomorzym bielskim, 2 v. za Piotrem Zaleskim, podkomorzym nurskim, i synowie: Stanisław i Antoni, proboszcz i kanonik pułtuski, infulat łaski, biskup ewaryski, sufragan pułtuski 1781 r., koadjutor opactwa w Sulejowie 1768 r., kawaler orderu św. Stanisława 1781 r.

Stanisław, syn wojewody Jakóba, podkomorzy ciechanowski 1748 r., kawaler orderu św. Stanisława 1775 r., z żony Róży Sartowskiej pozostawił córkę Łucję, żonę Jana Zielińskiego, generał-majora wojsk kor. 1794 r., i synów: Jana, szambelana Stanisława Augusta 1797 r. i Mateusza, proboszcza w Gołębju, i Stanisława, dziedzica dóbr Bogate, wylegitymowanego w Królestwie 1838 r.

Linja II. Tomasz, cześnik płocki, a od 1511 r. kasztelan płocki, z żony Zofji Mdzewskiej miał synów: Jakóba i Tomasza; po Jakóbie z Małgorzaty z Radzanowskich syn Jakób, chorąży 1642 r., a podkomorzy płocki 1650 r., kasztelan raciański 1655 r., zaślubił Izabelę Żalińską i z niej miał synów: Mikołaja-Jakóba i Tomasza; po Mikołaju-Jakóbie, podkomorzym płockim 1678 r., staroście bobrownickim 1686 r., z żony Barbary Wesslówny córki: Elżbieta Nosarzewska, Izabela za Jakóbem Zielińskim, chorążym dobrzyńskim, i syn Józef, starosta bobrownicki 1688 r.

Tomasz, syn kasztelana Jakóba, chorąży chełmiński 1670 r., z żony Elżbiety Prażmowskiej pozostawił syna Tomasza, skarbnika, następnie miecznika czerskiego 1739 r., łowczego 1745 r., a od 1754 r. podstolego czerskiego, po którym z Marjanny Walickiej synowie: Dezydery, major wojsk pruskich 1761 r.,

i Kajetan-Józef, proboszcz i superior X.X. Misjonarzy w Siemiatyczach 1761 r., a następnie w Łowiczu.

Tomasz, syn kasztelana Tomasza i Mdzewskiej, z żony Heleny Młockiej miał syna Stanisława, po którym z Teofili z Laboradzkich synowie: Jan i Kazimierz; po Kazimierzu z Marjanny z Kuczbońskich synowie: Konstanty, porucznik wojsk król., Jakób, Franciszek i Wojciech żonaty z Marjaną Młyńską.

Jan, syn Stanisława i Luboradzkiej, podstoli ciechanowski 1668 r., kasztelan warszawski 1680 r., miał cztery żony: Marjanę Cieciszewską, Annę Ciemniewską, Zofję Karwacką, Zofję Karpiównę i Annę Golczównę i z 1-ej żony zostawił synów: Adama, a z Karpiówny synów: Michała, zakonnika klasztoru św. Augustyna, Stanisława i Władysława.

Adam, sędzia ziem. zawkrzeński 1714 r., zaślubił Joannę Podlodowską, 1 v. Kochowską, i z niej córka Anna za Janem Bogdańskim, cześnikiem łaty-czowskim, i synowie: Atanazy, chorąży art. kor., Franciszek, Jan i Józef, cześnik winnicki, a następnie mielnicki, żonaty 1 v. z Franciszką Ilhenówną, 2 v. z Felicjaną Simonetti.

Jan, skarbnik zawkrzeński, z żony Julianny de Bromsen, pozostawił synów: Andrzeja i Wojciecha, skarbnika wiskiego, a następnie zawkrzeńskiego, po którym z Barbary z Karskich synowie: Anzelm, Jan i Adam, porucznik kaw. narodowej 1713 r.

Anzelm, skarbnik wiski, a następnie zawkrzeński, komisarz cywilno-wojskowy ziemi wiskiej, z żony Barbary Łączyńskiej miał córkę Izabelę za Downarowiczem i synów: Józefa i Konstantego; po Józefie, dziedzicu Janczewa, z Józefy Mleczkówny córki: Antonija, Helena, Karolina i synowie: Aleksander, Cyprjan i Mikołaj-Tadeusz.

Mikołaj-Tadeusz, ur. 1837 r., zaślubił Annę Karczewską i z niej pozostawił córki: Zofję, Józefę, Florentynę, Marję i synów: Tadeusza-Septyma, Wacława i Stanisława, po którym córka Anna i syn Tadeusz-Bartłomiej, porucznik art. kon. wojsk polskich.

Tadeusz-Septym, ur. 1863 r., żonaty z Seweryną Breańską, z niej córki: Janina, ur. 1896 r., za inż. Stefanem Heniszem, Marja-Bożenna, ur. 1898 r., za Józefem Czołczyńskim i syn Jan-Jerzy, ur. 1894 r., major dypl. 6 pułku ułanów (Z notat archiwalnych Z. Wdowiszewskiego).

NIWICKI. Tom XII, str. 161. Rodzina Niwickich pochodzi z ziemi warszawskiej i nazwisko swoje wzięła od wsi Niwiska, która w 1690 r. została zamieniona na miasto (księgi grodz. Liwskie), obecnie pow. siedlecki nad rz. Liwem.

Niwiccy pierwotnie używali herbu Zadora, jak Gotard, sędzia ziemski liwski 1513 r. i syn jego Jan, dziedzic Niwisk, i dopiero po przeniesieniu się do ziemi warszawskiej, a stąd na Podlasie i do Litwy, zmieniali herb rodowy; czemu to jednak przypisać, dla braku źródeł w tej materji, trudno nam odpowiedzieć.

Do wybitniejszych członków tej rodziny w ziemi liwskiej i pieczętującej się herbem Zadora należą: Wszebor z Laskowa pasiekę jako ojcowiznę swoją w Niwiskach i Bojem (Boini) sprzedał 1435 r. za 20 kop gr. Bartłomiejowi z Za-

wady, i ów Bartłomiej odstąpił część tej pasieki 1453 r. Piotrowi z Niwisk oraz Krystynowi i Zawiszy z Bojem za 8 kop. gr.

Jan, syn Marcina, dziedzic Biernaszowki, poborca ziemi liwskiej, pozwany 1610 r. przez Stanisława Roguskiego o niewniesienie do skarbu pobranej kontrybucji; ten Jan już jako podczaszy liwski wymieniony na zjeździe generalnym wojew. mazowieckiego w czasie obioru sędziów do Trybunału Koronnego; jego syn Hieronim, elektor 1632 r. z ziemi liwskiej, nabył 1642 r. od Anny Kamińskiej części wsi Dembe, Budziska i Kołaczki. Stanisław, łożniczy królewski, za konsensem króla z 1638 r. otrzymał urząd dysponowania gospód na dworze królewskim. W 1677 r. egzekutorem testamentu Doroty Rudzkiej obrany Świętosław, kanonik warszawski, pleban zbkowski,

Do linii litewskiej należą: Agnieszka z Zaborowskich Niwicka, wdowa po Michale Niwickim h. Rogala, podczaszym trockim, za konsensem król. ustąpiła 1726 r. uroczyścza Skoplopolo Sudawskie, Olszanek i Szuły, leżące w wojew. trockim, Antoniemu Zaborowskiemu, ciwonowi bierzniańskiemu, a 1729 r. zeznaje dług 3500 flor. Janowi Zaborowskiemu, podczaszem braclawskiemu, bratu swemu rodzonemu. Antoni Zaborowski, ciwon bierzniański, zapisał 1727 r. dług 100 tymfów Michałowi Rogala Niwickiemu, podczaszem trockiemu.

W początkach XVIII w. występuje Paweł z Ramnic Niwicki, cześnik rawski, dziedzic dóbr Pawłowice 1715 r., który z żony Justyny Rybieńskiej pozostawił syna Marcina, żonatego z Zofją z Michrowskich, który z tej żony miał syna Cyprjana v. Cyprjana-Jana.

Cyprjan w 1751 r. otrzymał zapis 1500 flor. od Adama Błażejewskiego, burgrabiego grodz. warszawskiego, męża Zofji Michrowskiej i tę sumę zabezpieczył na dobrach swoich Brzumino, Pawłowice i in., jako swemu pasierbowi, a 1758 r. Zofja z Michrowskich 1 v. Niwicka, 2 v. Błażejewska, ustąpiła dożycie zapisane jej na dobrach Brzumino, Pawłowice, Kanie i Kawęczyn synowi swemu Cyprjanowi-Janowi z Ramnic, urodzonemu z 1-go jej męża Marcina Niwickiego; Adam Błażejewski, burgrabia warszawski, plenipotent Cyprjana, pokwitował 1770 r. przed aktami przemyskimi z 20000 flor. Antoniego ks. Lubomirskiego, wojewodę lubelskiego.

W 1773 r. Cyprjan z Ramnic Niwicki, cześnik rawski, nabył dobra Zawada, w pow. sandomierskim, od Zofji z Dłuskich, żony Karola Głębocznego, wojskowicza brzesko-kujawskiego, za sumę 26000 flor. i dobra te pozostają w rękach Niwickich do obecnej chwili; Cyprjan, wylegitymowany w Galicji 1782 r. z h. Korczak, zaślubił Joannę z Cantellich, h. Poraj, i z niej zostawił syna Piotra.

Piotr, właściciel dóbr Zawada i Królikówka, żonaty z Marjaną Lubicz-Wojciechowską, miał syna Karola, właściciela dóbr Zawada, po którym z Heleny z Danieckich syn Bolesław, dziedzic na Zawadzie, zaślubił Wandę z bar. Gostkowskich i z niej ma synów: Władysława i Zygmunta współwłaścicieli dóbr Zawada; Zygmunt i Władysław wpisani do XXVII księgi szlachty krajowej stanu rycerskiego Królestwa Galicji i Lodomerji (Certyfikat szlachectwa). Zygmunt, urzędnik państwowy we Lwowie, ma syna Stanisława.

O

ORŁOWSKI h. LUBICZ. Hrabiowie i Szlachta. W XIII tomie str. 8 herbarza „Rodzina” w obszernej monografii Orłowskich, źródłowo opracowanej, wyszczególnieni są: Stanisław, Karol, Jan, Dominik i Marcin, jako synowie Andrzeja, dziedzica dóbr Konotopie i Lubinka, i Urszuli z Ruszkowskich, skarbniczki płockiej, wnukowie Pawła, dziedzica Kikoła i Agnieszki z Niszczewskich, z których: Karol został księdzem i był prałatem kijowskim i proboszczem konińskim, Jan i Dominik są przedstawicielami dwóch linii tego rodu w Królestwie, Marcin żonaty z Marjanną Rutkowską, właściciel dóbr Niecki, w ziemi warszawskiej, umarł bezpotomnie i dobra otrzymali synowcowie: Józef i Jan, a Stanisław najstarszy z braci, prowadzi linię emigracyjną we Francji.

Stanisław występuje tylko kilka razy w grodzie bobrownickim: 1698 r. kwituje z długu i pretensji Bogumiłą Orłowską, w 1705 r. w imieniu swem i nieletnich braci: Jana i Dominika sprzedaje dobra Konotopie i 1706 r. części wsi Lubinek, jakie otrzymali po bezpotomnie zmarłym stryju Łukaszu Orłowskim, skarbniku ziemi dobrzyńskiej, a 1716 r. bracia: Karol, Stanisław, Jan i Dominik nabyli za 2000 flor. dobra Siecin.

Dalszych czynności Stanisława w aktach ziemi dobrzyńskiej nie spotykamy i dopiero w 1839 r., kiedy Leon-Erazm, syn Kazimierza Orłowskiego, wystąpił do Heroldji Królestwa o zatwierdzenie siebie z potomstwem w starożytnym szlachectwie polskim, i złożył dowody pochodzenia swego od owego Stanisława, a po dłuższym poszukiwaniu składa dodatkowo szereg danych, stwierdzających pochodzenie swoje od tegoż Stanisława, syna Andrzeja i Urszuli Ruszkowskich, wnuka Pawła i Agnieszki Niszczewskiej z 1662 r.

Heroldja na posiedzeniu swem w dniu 31 grudnia 1850 r. uznała powyższe dokumenty za dostateczne, przyznała Leonowi-Erazmowi dziedziczne szlachectwo od 1662 r., to jest roku nabycia dóbr Lubinko¹⁾ wydała dyplom 1852 r. i poleciła petenta wpisać do ksiąg szlachty gub. kaliskiej, zawiadamiając go o tem dnia 31 lipca 1852 r.

Stanisław zaślubił Jadwigę z Prackich, szlachty z ziemi warszawskiej, i miał z niej synów: Józefa i Jana, i Józef w imieniu swem i brata swego Jana sprzedał 1726 r. w grodzie warszawskim części dóbr Niecki (pow. warszawski), jakie otrzymali po stryju Marcinie.

Józef zaślubił Marjannę z Siennickich h. Kolumna, córkę Szymona i Agnieszki z Głuskich, 2 v. za Michałem Rakowskim,²⁾ z której pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Szymona; po Szymonie syn Ignacy, którego z żony Marjanny

¹⁾ Dalsze dowody były zbyleczne, dokument z 1662 r. zawiera wszystkie dane, jakich wymagała Heroldja.

²⁾ Agnieszka Głuska, wnuczka Piotra i Eulrozyny z Ossolińskich h. Topór, kuzynka Franciszka-Maksymilliana ks. Ossolińskiego, hr. na Tęczynie, podskarbiego wielkiego koronnego, zm. 1737 r. w zamku de Malgrange koło Nancy.

z Przeradzkich synowie: Leon i Józef wylegitymowani w Królestwie 1853 r., na mocy tych samych dokumentów, które złożył Leon-Erazm.

Kazimierz, syn Józefa i Siennickiej, występujący 1782 r. w grodzie stężyckim, dziedzic dóbr Tomislawice, żonaty 1 v. z Barbarą Kamieniecką, 2 v. z Marjanną z Korabiewskich, wdową po Tomaszu Rodakiewicz, zmarły 1818 r. w Tomislawicach, miał z 2-iej żony synów: Rafała i Leona-Erazma, ur. 1802 r. w par. Bystrzycy (wieś Pliszczyn), wylegitymowanego 1852 r. w Królestwie, oficera korpusu inżynierów komunikacji lądowej i wodnej, zm. 1872 r. w Gorzkowicach, który z żony Julji z Dobrzelewskich miał córkę Ewelinę za Gołembowski i syna Edwarda.

Rafał, ur. 1803 r. w Żółkiewskiej Wólce, podporucznik kawalerji narodowej, emigrant 1831 r. we Francji, zm. w Rouen 5 lutego 1851 r., zaślubił 1843 r. Emilję-Palmirę Prevel, i z tego małżeństwa pozostawił dzieci: Leona-Rafała, ur. 1844 r., zm. 1849 r. w Rouen, Leona-Henryka-Emila, ur. 1846 r. zm. dzieckiem, Sabine-Ludwikę, ur. i zm. 1849 r. i Rafała-Leona-Felixa.

Rafał-Leon-Felix, ur. 17 kwietnia 1850 r., zaślubił 1874 r. dn. 8 kwietnia Izabelę-Marję Malibrán, córkę Narcyza - Aleksandra¹⁾ i z niej pozostawił córkę Adelę-Marję-Ludwikę-Emilję, ur. 16 kwietnia 1875 r. w Paryżu, która poślubiła w Nanterre 1898-V-2 (małżeństwo rozwiedzione w Paryżu dn. 11 lipca 1900 r.) Jana-Franciszka-Wacława Gasztołtta herbu Abdank²⁾, ur. 1874 r. w Paryżu, zm. 1904 r. w Tunisie, z tego małżeństwa syn hr. Rafał-Aleksander-Marja Gasztołtt, ur. 15 marca 1900 r. w Nanterre, ostatni potomek w linii Orłowskich — emigrantów (narodowości francuskiej), na prośbę Rafaela-Leona-Felixa Orłowskiego-Lubicz, najstarszego w linii, otrzymał od Rady Stanu pozwolenie, zatwierdzone przez Prezydenta Republiki Francuskiej, na noszenie też nazwiska Orłowski, jako wygasającego w linii Orłowskich osiadłych we Francji.

Excerpty z dokumentów złożonych do legitymacji.

In castro Bobrovnicensi sobbatho ante festum Sanct. et Individuae Trinitatis proximo anno Dni 1662.

Gen. Adamus Orłowski olim Gen. Pauli, iudicis terrae Dobrinensis filius, Generoso Paulo Orłowski olim G. Stanislai, notarii terrae Dobrinensis filio, bona paterna Lubinko resignavit.

In castro Bobrovnicensi feria 2 in vigilia Nativitatis s. Joannis an. 1690.

Generosi Stanislaus, Carolus, Ioannes Orłowskie, filii olim Andreae, filii-stri Casimiri et Stephani Orłowskich de summa 4130 flor. super bonis Konotopie inscripta quietant.

In castro Bobrovnicensi fer. 3 ante Assumptionis Mariae an. 1697. Gen. Casimirus et Stephanus olim Pauli Orłowski i Agnetis Niszczewska filii,

¹⁾ Starożytna hiszpańska rodzina, przeniosła się do Niższych Pirenejów.

²⁾ Gasztołttowie, wywodząc się od znakomitego rodu Gasztołdów, obdarowanego 1529 r. tytułem hrabiów Państwa Rzymskiego, używają tytułu hrabiowskiego.

successores olim Lucae Orłowski, tesaurarii terrae Dobrinensis, nomine suo et minorennium: Stanislai, Caroli, Joannis et Dominici, olim Andreae et Ursulae Ruszkowska filiorum, filiastrorum suorum, villam Lubinko Gen. Chrisostomo Orłowski resignant.

Actum in curia Regia Varsaviensi sabbato ante dominicam ss. Trinitatis an. 1726.

Nobiles Bartholomaeus et Josephus Orłowski, filii Stephani, atque Josephus Orłowski suo et nobilis Ioannis fratris sui germani olim Stanislai et Hedvigis Pracka filii, nobili Feliciano Perzanowski sortem suam in bonis Niecki resignant.

In curia Stęzycensi feria 3 post dominicam Conductus Paschae an 1782. Gen. Michael Treter vice-palatinus terrae Stęzycensis ad instantiam Iosephi et Marciannae de Siennickie Orłowskie parentium, Casimiri et Simonis Orłowskie filiorum, ratione summarum 833 et 755 flor. citatur.

Lublina feria 2 post dominicam Rogationum an. 1782.

Gen. Josephus et Martianne de Siennickie, olim Simonis Kolumna et Agnetis de Gluskie filia consortes Orłowskie gen. Michaelem Treter de summa certa quietant.

Akta b. Heroldji Królestwa — dział legitymacji.

Akta stanu cywilnego urodzeń, ślubów i zejść merów we Francji.

Akta rodzinne hr. Rafała-Alexandra-Marji Gastowt-Orłowskiego: listy Leona-Erazma Orłowskiego do brata swego Rafała w Paryżu; świadectwa notariusza z Bielska i inne.

P

PIEKARSKI h. ROLA. Tom XIII, str. 326. Ród Piekarskich h. Rola wywodzi się od zapiastowskiego rodu Roliczów, którego protoplastą według Okolskiego był zasłużony rycerz h. Kroje, ożeniony z jedynaczką znacznego kawalera z domu Porajczyk. Rycerz h. Kroje otrzymał na pamiątkę tej ligi od księcia będącego opiekunem jedynej córki wspomnianego Porajczyka do swego herbu Kroje białą różę damy i w ten sposób uformował się herb Rola, którym zaczęły się pieczętować następne pokolenia, nosząc miano Roliczów lub rycerzy Rola. Pierwsze wzmianki o rycerzu Rola vel Roliczu spotykamy 1230 r., o comesie Benedyckie Rola, a następnie u Niesieckiego Mikołaj Rola, podkomorzy inowrocławski 1451.

W początkach XV wieku dziedzicami na Piekarach byli: Jan, Pełka i Tomasz; z nich Jan, podłowczy łączycy 1460 r., miał córkę Grzymkę, żonę Wincentego de Stopka; Pełka był 1468 r. burgrabią grodz. łączycykim, a Tomasz w zatargach sąsiedzkich został zabitym przez Mikołaja Grabskiego, podstolego sieradzkiego, i o to zabójstwo syn Tomasa, Jan prowadził od 1469 r. długi proces; zabójca został surowo ukarany, zapłacił wysoką karę zwaną główoszczyną i odbył ciężką pokutę kościelną.

Jan, dziedzic Czepowa, Małkowa i Woli Piekarskiej, ręczył 1479 r. Win-

centemu z Wielkiej Chartłupi, oraz Sędziwojowi i Janowi de Grądy za 270 grzywien długu, którzy poręczyli ojcu Jana za niegdy Jana z Koniccpola, starostę sieradzkiego, iż ci poręczyciele będą wolni od tego długu i gdyby zład wynikły jakie straty, to dotyczyć one będą Jana z Piekar. Widać jednak iż Jan nie dopełnił zobowiązania, gdyż Wincenty z Chartłupi występuje 1484 r. ze skargą o odszkodowanie. Po Janie występują: Feliks i Krzysztof i w 1530 r. przeprowadzają dział dobr Wola Piekarska.

Pełka, burgrabia grodzki łączycy 1474 r., miał syna Stefana, który należał do majątnych ziemian swego powiatu i jak widzimy z przeprowadzenia regulacji granic dóbr Piekary z dobrami Łąka w 1479 r. i Rogaszyno w 1492 r. starał się zabezpieczyć od niezgody z swymi sąsiadami, ponosząc poważne wydatki na sprowadzanie komornika granicznego i sypanie kopców. Stefan umarł ok. 1499 r., pozostawiwszy czterech synów: Jana, Mikołaja, Stanisława i Andrzeja, którzy 1500 r. zaprosili Jana z Szamowa, kasztelana konarskiego, i Jana Puczkę z Nędzerzewa jako arbitrów, aby ci przeprowadzili dział znacznej fortuny pozostajej po ojcu.

Jan najstarszy z braci, otrzymał wieś Leszczno (Leszno) Małe i części wsi Leszczna Wielkiego, oraz całe wsie Zawadę i Zawadzką Wolę w ziemi kujawskiej z lasami i młynami. Stanisław dostał całą wieś Piekary. Mikołajowi przypadło siedlisko (area) w Wielkim Lesznie, gdzie mieszkał ich ojciec, i połowę wsi Kokorczyk, a Andrzej zatrzymał siedlisko w Wielkim Lesznie i połowę Kokorczyk. Wszyscy bracia mieli podzielić się w równych częściach gotówką, jaka pozostała u dłużników.

Nadto ponieważ dzielnicy (divisores) uważali, że wieś Piekary co do zysków i dochodów jest lepsza, niż nadziały Mikołaja i Andrzeja, postanowiono, aby Stanisław wypłacił braciom 100 grzywien t. j. 65 grzywien Mikołajowi i 35 grzywien Andrzejowi. Przytem zadecydowano, żeby bracia wyposażyli siostrę swą Barbarę, kiedy wyjdzie zamaż, dali jej wyprawę, jaką otrzymała starsza siostra, żona Jana de Borki, i aby do zamażpójścia siostry wypłacali jej po jednej kopie groszy rocznie na św. Marcina, a brat Stanisław utrzymywał ją w swoim domu.

Stanisław, dziedzic dóbr Piekary, zaledwie kilkakrotnie występował w grodzie łączycykim i to tylko w sprawach rodzinnych, żył krótko i umarł bezpotomnie przed 1512 r., w którym to czasie pozostali bracia dzielą Piekary na trzy równe części.

Mikołaj, dziedzic na Lesznie Wielkim, prowadził długi proces (1510 — 1530) z bratem Andrzejem o różne pretensje wynikłe przy podziale nieruchomości; dalsze dzieje jego życia niewiadome.

Jan, najstarszy z synów Stefana, dziedzic na Wielkim i Małym Lesznie, Zawadzie i Zawadzkiej Woli, w pow. kowalskim, Kokorczykach i części Wielkiego Łąznina, należał do zamożniejszych ziemian w swoim powiecie. W 1508 r. Jan zastawił 2 łany gruntu osiadłego i 1½ łana pustkowie w Wielkim Lesznie w sumie 40 grzywien bratu Mikołajowi; w 1511 i 1518 r. wspólnie z braćmi: Mikołajem i Andrzejem wypłacali posag siostrze swej Barbarze, która wyszła za-

maż za Niewstampa z Niegłosowa. Jan w 1521 r. jako dziedzic na Wielkiem i Małem Lesznie zastawił grunt w Wielkiem Lesznie w 6 grzywnach plebanowi w Wituni.

Jan z miewiadomej nam żony pozostawił córki: Katarzynę, żonę Jana Niewstampa z Żelaznej, Annę za Mikołajem Kłobskim i dwóch synów: Wojciecha i Stanisława, którzy w 1535 r. przeprowadzili przy pomocy arbitrow: Feliksa Borzewickiego z Wroczyzny, cześnika ziemi łęczyckiej, Mikołaja Borzewickiego i Jana Niewstampa z Żelaznej następujący dział majątku.

Wojciech, brat starszy, otrzymał owe wsie: Leszno Wielkie i Małe w pow. łęczyckim; Stanisław, brat młodszy, dostał wsie: Piekary, Zawadę i Wołę Zawadzką w pow. kowalskim, Kókorczyce i część w Łązinie Wielkim; nadto Wojciech dodał 200 flor. bratu Stanisławowi na remont budynków i zobowiązał się wypłacić resztę posagów siostrom, oraz spłacić długi pozostałe po śmierci ojca.

Wojciech w 1540 r. po śmierci Bartoszewskiego został skarbnikiem ziemi łęczyckiej, a 1544 r. jako dziedzic Leszczna Wielkiego, dożywcio zastawione sobie przez Dorotę z Wesołowskich Powierską, odstąpił tejże Powierskiej; skarbnik Wojciech w 1555 r. nabył za 20,000 zł. dobra: Powiercie, Leźnicę i Zawady od Jana i Macieja Komorowskich, synów Felicjana, skarbnika brzeskiego, a w 1566 r. kupił m. Stryków i wsie: Wołę, Rokitnicę, Wawrzyszewice, Spiernię, Cezarkę i Dobrą w pow. brzezińskim za sumę 50,000 zł. od Mikołaja Łaskiego, krajczego nadwornego, starosty malborskiego i krasnostawskiego. Dobra te zastawił Mikołajowi Małachowskiemu, kasztelanowi spycimirskiemu za sumę 15,300 flor. Skarbnik umarł bezpotomnie ok. 1570 r., a cały ogromny majątek przeszedł na jego brata Stanisława z obowiązkiem spłacenia 3,000 flor.

Stanisław z Piekar, młodszy syn Jana, a brat Wojciecha, skarbnika ziemi łęczyckiej, dziedzic dóbr Zawada i Woli Zawadzkiej, Kókorczyce i części Wielkiego Łązina 1535 r., został 1546 r. podkomorzym brzesko-kujawskim po śmierci Jana Smoleckiego; w 1555 r. podkomorzym został pożany przez ks. Piotra Piotrowskiego, kanonika włocławskiego, o niesłuszne przeprowadzenie granic między dobrami kapituły — Smoleńskiem, a dobrami mieszczan brzeskich — Pilchotkowem, jak również o nieprzyjęcie do akt podkomorskich protestów, obrony, kontrowersji i t. p., składanych przeciw niemu, jako niemającemu prawa do sądenia, ponieważ był ekskomunikowany i poddany cenzurze kościelnej; podkomorzym miał w zastawie wieś Goślub, na której 1560 r. zabezpieczył 3,000 flor. Stanisławowi Sempolborskiemu, cześnikowi łęczyckiemu,

Podkomorzemu Stanisław miał dwóch synów: Jana i Krzysztofa; po Krzysztofie, dziedzicu na Zawadach, Lesznie Małym i Wielkiem, Strzegocinie, Powierciu, Leźnicy i t. p., który 1589 r. zastawił Zawadę w sumie 1,500 flor. Domiceli Bystrzyckiej, pozostało trzech synów: Stanisław, Jakób i Marcin; z nich Stanisław Rolicz-Piekarski, dobrze zasłużony ojczyźnie, w 1616 r. otrzymał wspólnie z żoną Anną Reyówną w dożywocie wieś Kudujowce, w starostwie barskiem, a 1622 r. w nagrodę zasług, a szczególnie w walce z Turkami na Wołoszczyźnie, został nominowany, z czterech przedstawionych przez szlachtę kandydatów, podsejdmą brzesko-kujawskim, i 1623 r. otrzymał wszystkie dobra i sumy pieniężne

po Stanisławie Małachowskim, skonfiskowane za niestawienie się w ekspedycji wojennej przeciw Turkom. W 1625 r. Sabina Piekarska, żona Stanisława Bieleńskiego, pokwitowała z posagu braci swoich: Stanisława, podsejdmą brzesko-kujawskiego, Jakóba i Marcina.

Jan, dziedzic na Zawadzie, Strykowie i t. d., które otrzymał z działu 1575 r., podkomorzyc brzesko-kujawski, sprzedał 1578 r. część dóbr Piekary za sumę 9,350 flor. Mikołajowi Maskowskiemu; zaślubił Annę Niszczyczką, wojewodzianką płocką, i z niej miał córkę Elżbietę za Janem Droszewskim i synów: Andrzeja, Mikołaja i Piotra, żonatego z Anną Wituską 1 v. Zdrowską, której w 1600 r. małż zapisał dożywocie.

Andrzej wspólnie z bratem Mikołajem przeprowadzili 1598 r. dział dóbr Jaruntowa, Godziantkowa i Rzekty, a 1600 r. pokwitował z 500 flor. dodatku dla Jaruntowa podziału dóbr brata Mikołaja, i 1602 r. z sumy 1,500 flor. tegoż brata. W 1608 r. Małgorzata Potworowska podarowała ruchomości będące we wsi Cielce Małgorzacie Rogozińskiej, żonie Andrzeja Piekarskiego; w 1619 r. Krzysztof Rysiński, podkomorzyc brzeski, pokwitował Andrzeja, podkomorzycą z 800 flor. Andrzej Rolicz-Piekarski w 1631 r. zwrócił 6,900 flor. Zygmuntowi Koniecpolskiemu, sędziemu sieradzkiemu, a 1635 r. obrał plenipotentów do prowadzenia spraw.

Andrzej z powyższej żony Małgorzaty Rogozińskiej miał córki: Jadwigę, Annę za Baltazarem Jaraczowskim, Helenę, Marjanę i synów: Aleksandra, Krzysztofa i Jana, którzy 1632 r. zeznali pewne sumy przyszłemu mężowi siostry swej Anny; w 1634 r. Katarzyna Czarnačka, wdowa po Janie Piekarskim, zobowiązała się wypłacić 500 flor. powyższemu synom Andrzeja; po Aleksandrze pozostało dwóch synów: Aleksander i Jan, których kwiłował 1667 r. z pretensji Andrzeja Rykalski.

Mikołaj, drugi syn podkomorzycy Jana, dziedzic na Jaruntowie, łożniczy król. 1581 r., żonaty z Heleną Modlibowską, został pokwitowany 1602 r. z sumy 300 flor. przez Elżbietę z Chwalczewskich Skarszewską, a 1604 r. sumę 200 flor. zapisaną sobie przez Marcina Piekarskiego przekazał na rzecz brata swego Andrzeja i tegoż roku zeznaje 200 flor. długu Janowi Droszewskiemu; w 1607 r. bierze w arendę od Mikołaja Śmielowskiego części wsi Jaruntowa; 1616 r. Mikołaj, jako dziedzic na Jaruntowie, zastawił kmieci swoich w sumie 9,000 flor. Mikołajowi Szyszowskiemu. Mikołaj, piszący się z Sienna, w 1618 r. zawarł pewną umowę z Andrzejem Lisieckim, i z 1-ej żony miał syna Jana, a z 2-ej żony Barbary Chojnickiej syna Andrzeja, który 1635 r. zawarł pewien kontrakt z Dobrogostem Gembickim, starostą stawiszynskim, swoim ojczymem.

Jan z Sienna, dziedzic Jankowa, 1623 r. zwrócił 500 flor. wdowie Reginie Dzierżbińskiej, a 1627 r. sumę 750 flor. Janowi Bielawskiemu. W 1625 r. Jan z Sienna zapisał dożywocie żonie swej Katarzynie de Czarna Czarnačekiej 1 v. Jakóbowej Masłowskiej; 1628 r. Łukasz Wyleziński sumę 100 flor. zapisaną przez Elżbietę, wdowę po Janie Droszewskim, przekazuje Janowi z Sienna Piekarskiemu. Jan umarł młodo w 1629 r., a wdowa wysłała zamąż za Olbrachta Gembartha, i pozostawił tylko jednego syna Krzysztofa.

Krzysztof z Sienna, dziedzic Zawady, otrzymał 200 flor. długu od Macieja Korytowskiego w 1634 r. i tegoż roku wspólnie z matką swą zobowiązał się wypłacić 500 flor. Aleksandrowi, Krzysztofowi i Janowi Piekarskim, a 1642 r. Korytowskiemu, który zapisał 12,000 flor. posagu i wiana, i z tej żony pozostawił dwóch synów: Stefana i Jana, dziedziców Jankowa Goliszewskiego, którzy w 1676 r. zostali pokwitowani z sumy 2,000 flor. przez braci Jana i Kazimierza Białkowskich, braci swych przyrodnych, a z drugiej żony Doroty Mazowieckiej synów: Antoniego, Franciszka i Stanisława, którzy w 1718 r. zapisali sumę 1,300 flor. na dobrach Zawady Marcinowi Czepowskiemu.

Jan, dziedzic dóbr Brzozy, otrzymanych za żoną, zaślubił Zofję Kierzyńską, córkę Wojciecha i Barbary ze Złotnickich, której 1681 r. zapisał dożywocie; następnie poślubił Konstancję, córkę Krzysztofa Orłowskiego, dziedziczkę dóbr Brzoza i Mieszeszewy, którą to wieś w 1717 r. sprzedała Michałowi Kalksteinowi i tegoż roku Jan z żoną wypuścili w trzyletniąarendę wieś Brzozę Adamowi Machowskiemu. Konstancja z Orłowskich, 1 v. Piotrowa Zagórowska, wdowa po Janie Piekarskim z Sienna, jako dziedziczka Brzozy, zastawiła tę wieś w 7,000 flor. Antoniemu Domańskiemu. Jan z pierwszej żony Kierzyńskiej pozostawił jedynego syna Wojciecha.

Wojciech, dziedzic Brzozy, żył krótko i 1719 r. został zabity przez Michała Rudnickiego. Ojciec zabitego Jan, wspólnie z pozostałą wdową procesowali o to zabójstwo zabójcę. Wojciech był żonaty z Zofją Wołską i z tej żony miał syna Andrzeja nieletniego w czasie zabójstwa swego ojca.

Stefan z Sienna, syn Krzysztofa i Gembartówny, żonaty z Kaziemią Miedzianowską miał syna Józefa i córkę Konstancję, którzy 1719 r. pokwitowali z sumy 200 flor. Adama i Wojciecha Głuchowskich, wujów swoich, i tegoż roku ciż Głuchowscy zobowiązali się płacić 100 flor. procentu od 1000 flor. długu.

Franciszek, syn Krzysztofa i Mazowieckiej, dziedzic na Zawadzie 1718 r., towarzysz wojsk koronnych 1720 r., dziedzic dóbr Czerniewice, regent gr. kowalski 1728 r., wicepisarz gr. kowalski, zabezpieczył 1730 r. sufraganowi włocławskiemu ks. Franciszkowi Kobielskiemu 3,000 flor. na dobrach swoich Czerniewice; Franciszek żonaty z Katarzyną Sadłowską miał synów: Wojciecha i Jana, przedstawicieli dwóch linii tego rodu.

Linja Wojciecha. Wojciech 1705 r. wydzierżawił w sumie 4,000 flor. dobra Szczkowo w pow. kolskim od Józefa Kretkowskiego, kasztelana kowalskiego, a 1718 r. bierze w zastaw w sumie 5,500 tyńfów dobra Obalki w pow. przedeckim od Franciszka Obalkowskiego i 1721 r. na tych dobrach zapisuje drugiej swej żonie Katarzynie Łabędzkiej, 1 v. wdowie po Janie Roźnieckim, 1,200 tyńfów posagu i tyleż wiana; w 1726 r. Wojciech Piekarski jako syn Franciszek sprzedał za 2,800 tyńfów części Szczkówka Franciszkowi Polichnowskiemu i 1727 r. Katarzyna z Łabędzkich zapisała Józefowi Kretkowskiemu 1,000 tyńfów. Wojciech w 1733 r. nabył części Szczkówka za 3,000 flor. od Wojciecha Kar-

Wojciech, żonaty 1 v. z Marjaną Rozwadowską, pozostawił z tej żony córki: Katarzynę za Franciszkiem Łążyńskim, Konstancję, pozostawił z tej żony Obalkowskiego, 2 v. Walentego Grzybowskiego, którą 1753 r. ma zabezpieczoną sumę 1013 flor., i syna Aleksandra, któremu w 1736 r. ojciec Wojciech, jako syn Franciszka i Katarzyny Sadłowskiej, cedeował sumę 1000 tyńfów.

Aleksander otrzymał 1736 r. od ojca wszystkie sumy, jakie miał u Józefa Kretkowskiego, a 1739 r. nabywa wójtostwo we wsi Dziwie i w 1745 r. bierze w zastaw w sumie 750 flor. części wsi Kania w pow. bydgoskim od dowódcy artylerji pieszej koronnej; Aleksander, elektor 1733 r. z woj. kaliskiego, pozostawił córki: Marjanę, Zofję i trzech synów: Józefa, Stanisława i Michała, w imieniu których babka Katarzyna Łabędzka kasztelana Kretkowskiego po ustąpieniu w 1773 r. proces o 1000 tyńfów, jakie pozostały u sukcesorów kasztelana Kretkowskiego po ustąpieniu z dzierżawy Szczkowa.

Józef, syn Aleksandra, we wczesnej młodości traci ojca; w młodym wieku razem z braćmi swymi wstępuje do wojska polskiego i bierze udział w wojnach napoleońskich, dosługując się stopnia oficerskiego. Jako inwalida wojenny około 1805 r. osiada w pow. konińskim, gdzie posiadał nieduży folwark Zielona Górka około wsi Łądek i jednocześnie dochodzi swych praw do majątku rodzinnego. W 1806 r. Józef zaślubił Petronelę Szczepanowską i z tego małżeństwa pozostawił syna Stanisława; Józef umarł 1812 r., osierocając młodą żonę i jedynego syna Stanisława.

Stanisław, ur. we wsi Łądek 1809 r., bierze udział w powstaniu 1830—1831 r. w oddziałach kawalerji; po upadku powstania prześladowany przez władzę rosyjskie i więziony, w 1835 r. żeni się z Zuzanną-Teklą, córką Franciszka i Moniki Kazińskich, poczem osiada na stałe we Włocławku. Stanisław umarł w Warszawie w 1900 r., pozostawiając córki: Teklę i Monikę, oraz synów: Aleksandra, Wincentego - Szymona, Teofila - Jana, Andrzeja i Franciszka.

Aleksander, syn Stanisława, urodzony w 1838 r. w Szemplonie, wikary we Włocławku, a później w Brześciu Kujawskim; ks. Aleksander jako gorący patriota był jednym z czynnych działaczy narodowych przygotowujących powstanie styczniowe 1863 r.; za wygłaszane kazania patriotyczne osadzony w cytadeli warszawskiej, zmarł 26 sierpnia 1862 r. we Włocławku.

Wincenty - Szymon, syn Stanisława, ur. w 1846 r. we Włocławku, pracował, na stanowiskach kierowniczych w różnych przedsiębiorstwach przemysłowych. W 1873 r. zaślubił Józefę Dryjacką h. Drja, i z tego małżeństwa zostawił synów: Stanisława, Feliksa, Bronisława i córkę Jadwigę.

Stanisław, syn Wincentego, ur. 1873 r. w Szandrówce, (gub. ekaterinosławska), urzędnik cukrowni. Żonaty z Anielą Herichtówną ma córki: Halinę, Jadwigę i dwóch synów: Jana i Kazimierza.

Jan, syn Stanisława, ur. w Piotrkowie, z chwilą wkroczenia Legionów Polskich Józefa Piłsudskiego do Piotrkowa w 1914 r. wstąpił w szeregi strzelców i następnie brał czynny udział w bojach Legionów; w stopniu kapitana piechoty W. P. służy w 82 pułku piechoty W. P. w Brześciu n. Bugiem; żonaty z N. Rajską h. Kietlicz.

Feliks - Cezarjusz, syn Wincentego, ur. 1877 r. we Włocławku, pracuje jako urzędnik w przemyśle metalowym.

Teofil - Jan, syn Stanisława i Kazińskiej, urodzony 1852 r. we Włocławku; po ukończeniu uniwersytetu w Moskwie, wstąpił na służbę urzędniczą w kolejnictwie na Kaukazie, w którym zajmował szereg wysokich stanowisk; zmarł w 1911 r. w Moskwie; pochowany w Warszawie. W 1867 r. poślubił w Warszawie Marię Siwoń, córkę Jana i Franciszki z Całkowskich; z małżeństwa tego pozostała córka Marja.

Andrzej, syn Stanisława, ur. 1859 r. we Włocławku, jako właściciel nieruchomości i przemysłowiec poza pracą zawodową bierze czynny udział w pracach wielu organizacji gospodarczych, społecznych oraz w instytucjach humanitarnych. Żonaty z Emilją - Antoniną, córką Stanisława i Antoniny Bryknerów, zaślubiona w 1888 r., z tego małżeństwa ma córki: Lucynę - Zofję ur. 1889 r. w Warszawie i Marię - Cecylję ur. 1899 r. w Warszawie, oraz synów: Wacława - Piotra, Ludwika - Franciszka i Tadeusza - Ewarysta.

Wacław - Piotr, ur. w Warszawie 1891 r. Po ukończeniu wiedeńskiej akademii handlowej, oddał się pracy handlowo-przemysłowej. W początkach wojny światowej, t. j. 1914 — 1915 r. był ochotnikiem 7 lotnego oddziału sanitarnego polskiego Białego Krzyża. Od 1915 do 1919 r. był w Moskwie, gdzie pracował społecznie w Polskim Komitecie. W roku 1920 wstąpił jako ochotnik do 201 pułku artylerji polowej i brał czynny udział w obronie Warszawy i w dalszych bojach przy odparciu nawały bolszewickiej. Ostatnio jako dyrektor przedsiębiorstwa przemysłowo - handlowego poza pracą zawodową bierze czynny udział w zarządach różnych organizacji społecznych i gospodarczych. W roku 1919 poślubił Izabelę - Marię - Kamilę, córkę Tadeusza i Gertrudy Około - Kułaków h. Kułak i z tego małżeństwa ma dzieci: Krystynę ur. 1922 r., Irenę ur. 1923 r. i Andrzeja - Konstantego ur. 1926 r.

Ludwik - Franciszek, syn Andrzeja, ur. w Warszawie 1901 r., w 1918 r. wstąpił w szeregi ochotników Wojska Polskiego do 4 p. ułanów; brał udział w obronie Lwowa. Mianowany podporucznikiem w 1920 r., ciężko ranny i kontuzjowany jako dowódca 3 kompanji karabinów maszynowych 62 p. p., jako niezadowolony do służby linijowej był referentem w Sztabie Generalnym. W 1924 r. ukończył Uniwersytet w Poznaniu ze stopniem magistra nauk ekonomiczno-politycznych, poczem studja w Paryżu. Od 1926 r. pracuje jako ekonomista w Samorządzie Gospodarczym Rzemiosła.

Tadeusz - Ewaryst, syn Andrzeja, ur. w Warszawie 1906 r., po ukończeniu w 1926 r. gimnazjum w 1930 r. ukończył uniwersytet warszawski w stopniu magistra praw. W okresie studjów uniwersyteckich brał udział w życiu akademickim.

Franciszek, syn Stanisława i Kazińskiej, ur. 1859 r. we Włocławku, pracował w charakterze urzędnika w przemyśle metalowym w Polsce, a następnie w Rosji; na kierowniczych stanowiskach, poza pracą zawodową oddaje się pracy społecznej, i t. p. W r. 1887 zaślubił w Rydze Lucynę, córkę Antoniego i Karoliny ze Stodolnickich Medekszów h. Łabędź, z tej żony ma córki: Halinę, Teklę i synów: Andrzeja i Juljana.

Halina, ur. w 1892 r. w Rydze, po ukończeniu gimnazjum św. Katarzyny w Petersburgu, studjując chemję, uzyskała w 1916 r. dyplom wydz. matematyczno-przyrodniczego na uniwersytecie petersburskim, na mocy którego otrzymała w 1930 r. stopień magistra chemji w uniwersytecie warszawskim. Jako chemik pracowała w laboratorjach przemysłu naftowego w Petersburgu, a po powrocie do kraju od r. 1924 pracuje w charakterze chemika w przemyśle chemicznym w Warszawie.

Tekla, ur. w 1894 r. w Rydze, po ukończeniu gimnazjum św. Katarzyny w Petersburgu, studjowała farmację w żeńskiej szkole farmaceutycznej w Petersburgu, a po otrzymaniu w 1914 r. dyplomu na uniwersytecie w Kijowie, po wybuchu wojny pracowała jako aptekarka w szpitalu dla rannych żołnierzy Polaków w Petersburgu, a następnie w żeńskiej aptece w Petersburgu; w r. 1918 poślubiła w Petersburgu, Wojciecha Jastrzębiec-Buyko, prezesa okręgowego urzędu ziem. w Brześciu.

Andrzej, syn Franciszka i Medekszówny, ur. w 1897 r., po ukończeniu gimnazjum w Petersburgu, wstępuje na wydział prawny uniwersytetu petersburskiego, skąd zostaje powołany do służby w wojsku rosyjskim w stopniu oficera, poczem przechodzi do oddziałów polskich gen. Dowbor-Muśnickiego i bierze czynny udział w walkach z bolszewikami; od 1918 r. w stopniu podporucznika a następnie porucznika i dowódcy baterji; bierze udział we wszystkich bitwach 8 pułku artylerji polowej w obronie Lwowa, oraz na froncie bolszewickim, wielokrotnie odznaczając się w bojach jako dzielny oficer, w 1921 r. powraca do uniwersytetu, jednocześnie pracuje w charakterze wyższego urzędnika w biurach kopalń nafty. Zmarł w r. 1927 w Leysin w Szwajcjarji.

Linja Jana. Jan, syn Franciszka i Magdaleny, ochrzczony w par. św. Krzyża w Warszawie 1737 r., tego z żony Franciszki syn Mikołaj - Tomasz.

Mikołaj - Tomasz, ur. 1764 r. w Warszawie i ochrzczony w par. św. Krzyża, właściciel posiadłości pod Warszawą, zaślubił Katarzynę z Tychmańskich i pozostawił dwóch synów: Konstantego - Adalberta i Kazimierza - Romana.

Konstanty - Adalbert, ochrzczony 1785 r. w par. Lubochnia, posesor wsi Studzianki, sędzia pokoju m. Warszawy 1833 r., zaślubił 1817 r. w Warszawie w par. św. Aleksandra, Mariannę Jarzębowską i z niej miał syna Józefa - Adalberta, ochrzczonego 1821 r. w par. Czerniewice; Konstanty - Adalbert wraz z synem Józefem - Adalbertem wylegitymowani w Królestwie.

Kazimierz - Roman, ochrzczony 1800 r. w par. Nieporent, kasjer magistratu m. Łowicza, żonaty z Fryderyką Arendt, pozostawił dwóch synów: Władysława - Mikołaja i Walerjana - Franciszka, wylegitymowanych w Królestwie 1846 r.

Oprócz powyższych dwóch linii legitymowali się w Królestwie w latach 1845—49 z herbem Rola. Walenty ur. 1820 r., Jan ur. 1821 r., oraz Rafał ur. 1827 r., ochrzczeni w Kolnie, synowie Stanisława i Juljanny z Kulagowskich, wnukowie Polikarpa, syna Stanisława, wyprowadzając się od Krzysztofa Piekarskiego, dziedzica na Zawadzie w 1699 r. Również legitymował się Jan Chrzyciel, ochrzczony 1828 r., w par. Bedlno, syn Franciszka Piekarskiego, dziedzica części Szewców Górnych, i Anastazji z Górskich, wnuk Stanisława i Barbary.

syna Wojciecha, dziedzica Szczekowa w 1725 r., i Marjanny Rozwadowskiej, a potomka Tobiasza, dziedzica na Pikartach w ziemi czerskiej, od której to wsi wielu członków tej rodziny brali nazwisko Pikarskich, choć w nominacjach na urzędy ziemskie pisano ich Pikarski, i sędzia Konstanty, legitymując się przed Heroldją, złożył cały szereg dokumentów — ekscerptów z aktów ziem rawnkiej; jednak jest rodzina, pisząca się Pikarski, która wylegitymowała się w Królestwie 1839 r. z herbem Półkociz i która stała zaznaczała odrębność od rodziny Pikarskich.

Teodor, ur. w Witebsku, prezes Izby Obrachunkowej w Warszawie 1880 r., miał dwie żony: Emmę von Blanckenhorn i N. Roszkowską i z 1-ej żony synów: Witolda i Władysława.

Witold, malarz i dziennikarz, zm. 1909 r. w Bukareszcie, z żony Klotyldy z Wróblewskich pozostawił córki: Marię Romanowką, Helenę Chelmońską i syna Kazimierza, ur. 1893 r., bibliotekarza Biblioteki Narodowej w Warszawie, po którym z Marią z Horodyskich córka Anna i synowie: Witold, Olgierd i Zbysław.

POGONOWSKI h. OGONCZYK. Gniazdem rodziny jest wieś Pogonów na Podlasiu pod Zbuczynem. Alb. Stud. Uniw. Krak. podaje, że w r. 1503 był studentem Stanisław, syn Mikołaja z Pogonowa. W r. 1531 zanotowano Hełjasza Pogonowskiego na Ługach (Akt. Arch. Skarb. dział I. Księga poborowa Nr. 33, Regestrum exactionum. Nr. 1531 — Ludy Helie Pogonowski a medio laneo solvit grossos 3 — Pogonow. Nobilitum omnium simul a laneo solvant grossos 6). — Konstanty-Kazimierz, żonaty z hr. Emilią Dąbską, dziedzic dóbr Szczebłotowa na Kujawach (p. nieszawski, woj. warsz.), był synem znanego herbarzom Józefa-Aleksandra, podstarosty i sędziego brzesko kuj., i Marjanny z Oksza Kłobukowskich, a temsamem praprawnikiem emigranta z Pogonowa Jana, syna Mikołaja i Małgorzaty z Kartowskich, który to Jan testamentem z dn. 8 kwietnia 1675 r. rozdzielił swe mienie między synów swoich: pułk. Andrzeja, Wojciecha i Łukasza (ówś testament, będący w „Relations Gnesnenses” z lat 1665—75, Nr. 144 fol. 769, znajduje się w Arch. Państw. w Poznaniu; tamże testament jego syna pułk. Andrzeja, pradiada wymienionego Konstantego-Kazimierza, uczyniony w Pile dn. 2.IX.1739, a oblatowany w grodzie waleckim w r. 1743, „Relations Valcenses” z lat 1739—43, karty 481—2, pod sygn. „Walc. Nr. 62.”). Od trzech synów testatora z r. 1675 Jana pochodzą 3 linie tej rodziny Pogonowskich, a mianowicie:

A) Szczebłotowska (dzieci Konstantego-Kazimierza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Heroldji Król. Pol., świd. Nr. 2427, Dzień. Gl. Nr. 4861, Ks. Lit. P. Nr. kol. 128, podp. 4.XI.1838 r.—Wacław Konstanty Pijus z imion, ur. 5.V.1849 r. — metr. chrztu Nr. 14 z 27.V.1849, † 25.VI.1920 r. — metr. śm. Nr. 44/20 par. byczyński pow. nieszaw., Marjan, ur. 8.X.1852 † 7.XI.1924 r.), Eugenia, ur. 25.VI.1855 † 21.XII.1914 r.—Marja Adamina 2 im. ur. 19.IV.1854 r., obecna dziedziczka Szczebłotowa. Po najmłodszym jej bracie Kazimierzu-Eugenjuszu, ur. 29.III.1858, † 18.VI.1900 r., ożenionym z Marią Jaxa-Kwiatkowską, córką Emilii-Zofji, ur. 17.III.1898 r., 3.II.1921 r. poślubiona Józefowi Janiszewskiemu w Szczebłotowie).

B) Krośniewicka (potomkowie Wojciecha, dzieci Ryszarda i Heleny z Moreckich, zamiesz. w Łodzi, metr. par. krośniew. i Łódzka, córka Marja ur. 1899, kpt. Stefan, ur. 1899, poległy bohatersko pod Radzyminem 15.VIII.1920 r., kaw. Virtuti Militari, Stanisław również kaw. Virtuti Militari, Janina ur. 8.II.1902 r. i Anna ur. 1909 r., od 29.XI.1930 za Stanisławem Szulcizem).

C) Poznańska (potomkowie Łukasza, dzieci Antoniego i Michaliny z Rogalewskich: Marjan-Antoni ur. 1910, Leon-Stanisław ur. 1912, Wacław ur. 1914, Helena ur. 1915, Janina ur. 1916, i Barbara ur. 1922 r.

Potomkowie linii **burgabięgo Tomasza**: Józef ur. 1821, Jan ur. 1827 i Stanisław oraz Franciszek ur. 1823, synowie Jakuba i Anny z Chromińskich, wylegitymowani ze szlachectwa: Józef świd. Nr. 16150 Dz. Gł. Nr. 1540 Ks. Lit. P. Nr. kol. 1150 z r. 1859, Jan, św. 16066 Dz. Gł. 4505, Nr. kol. 1136 z r. 1859, mają potomstwo: Stanisław z 2. z Pawłowską syna Michała, z. z Ottówną, których dzieci: chor. W. P. Stanisław, † Jan, Katarzyna i Marja,—Józef z 1) Krasuską, którego Edwarda, ojca dzisiejszych: Tymoteusza (którego syn Leon ur. 1921), Stanisława (którego syn Eugenjusz-Napoleon ur. 1921) i poległego w r. 1920, Leona oraz 2) Edwarda (którego syn Edward ur. 1921, Leon 1923, córka Halina 1925) w Łukowie, 2) z Tarkowskiej: dyr. Józefa-Narcyza w Łodzi, d-ra Alfreda w Lubartowie, córki: Pelagję i Annę. Dzieci Józefa-Narcyza: Leszek ur. 1913, Krystyna 1916, Hanna 1922 i Barbara 1925 r.

Jan (ur. 1827) z Bibianny miał ks. Michała i Piotra-Pawła, ten ostatni zaś: d-ra Bolesława (z. z Różą ze Szwarzenberg Czernych, ojca Andrzeja ur. 1920 i Janusza ur. 1922 w Krakowie) oraz ks. Władysława w Dęblinie, Stanisława w Siedlcach (z. z Jastrzębską — ich dzieci: Józef 1918, Marja 1920 i Halina 1921), Jana, Tadeusza i Jerzego w Płewkach, oraz córki: Bronisławę, Wandę, Irenę i Zofję.

Linja Michała i Rozalji rozgałęzia się na Józefa-Kazimierza (ur. 5.III.1721 r. z. z M. Zdanowską i Stanisława (oż. z Eufemją), ojca Tomasza, ur. 1753 i ks. Stanisława ur. 1776. Józef-Kazimierz miał Szymona i podobno Józefa (od tego niestwierdzonego Józefa pochodziła pono dyr. Joanna, odznaczona orderem Odrodzenia Polski, † 1928 r.). Szymon ur. 1756 † 7.II.1811 r. w Pogonowie, (leg. 1803 r. Quat. Maies. Nr. 150 K. 51), ojciec Józefa z żony Ludwiki z Ostrowskich i Jana-Łukasza z żony M. Grochowskiej (św. szl. Nr. 23.5, 1849 Dz. Gł. Nr. 67388 Nr. kol. 624 Ks. Lit. P.) Józef, żonaty dwakroć, z Wysocką sterilis, z Emilią Polchowską miał Miletona-Władysława ur. 20.IX.1824, † 25.III.1891, ten zaś z Eleonory Drozdowskiej Gwidona ur. 4.IV.1856, żon. 25.IV.1882 z Heleną-Marją-Pauliną Prus Jabłonowską † 2.XI.1928 r., ojca dyr. Marji ur. 10.VII.1885, kpt. d-ra Adama, ur. 4.VI.1887 r., poległego 9.VIII.1920, prof. Ireny ur. 18.IV.1889 † 9.VII.1930 r., Tadeusza ur. i. † 1900 r., oraz d-ra fil. i d-ra praw Jerzego, ur. 30.I.1897 r., żon. 18.VI.1919 r. z Wandą Żygułką, z której synowie: Iwo-Cyprian ur. 3.IX.1921 r. i Krzysztof-Stefan-Adam ur. 25.XII.1927 r.). Gwidon zmarł 3.V.1921 r. Po synu Jana-Łukasza—Szczepanie żyją w Warszawie córki: Marjanna ur. 1308 r. i Roma ur. 1910 r.

Od Tomasza, ur. 1753, pochodzi dzisiejszy dziedzic Łopuszki Małej Kazi-

mierz ur. 1892 r. i brat jego Mr. Jan-Ludwik ur. 1902 oraz siostra ich Anna za A. Łastowieckim, jak i stryjczyna siostra Janina za d-r'em Dżulyńskim w Mi- za A. Łastowieckim, jak i stryjczyna siostra Janina za d-r'em Dżulyńskim w Mi- kulowiej (ur. 1902 r.). Ojciec Tomasz, Stanisław, leg. w Gal. Zach. 1803 r. Część linii Michała i burgr. Tomasz z r. 1700 — wróciła do Pogonowa — szceg. wywód w pracy d-ra Jerzego Pogonowskiego „Pogonowscy z Pogonowa” Lwów, nakł. Związku Rodz. Pogonowskich 1928 r. — tamże na str. 29—30 obszerniej o linii **tomżyńskiej**. Protoplasta jej Piotr z Pogonowa osiadł w Nowogrodzie tomż. w w. XVIII. Przedstawicielami jej są dzisiaj: w Nowogrodzie i Ameryce—Juljan, Bronisław, Innocenty, Mieczysław, Zygmunt; w Warszawie Wiktor z córką Ireną ur. 1914 r., nadto dzieci Romana: Waclaw ur. 1901, Bronisława i Józef, oraz potomkowie Franciszka z. z Elżbietą; inż. Mieczysław w Łomżyńcu — szceg. synowie: Witold i Zbigniew), inż. Franciszek ur. 1891, żon. z J. Krajewską, z której syn Andrzej ur. 1924, potem z Lucyną z Garbaczów w r. 1931, inż. Zdzisław ur. 1892, kpt. Bolesław ur. 1893, z. z Anną Sobieszczańską (dzieci: Stanisław ur. 1920 i Ewa ur. 1923) oraz siostry ich Irmina Kodziowa, Bożysława Tuzińska i Elżbieta Leszczyńska. Rodzono-stryjeczniemi ich ciotkami są żyjące w Warszawie Helena i Czesława.

Linję **Gołowieską** reprezentuje Stanisława ur. 1910 (w Warszawie), linję **Dziwulską** Wojciech w Grodnie (dzieci: Wanda i Mieczysław). Potomkami linii **Wołyńskiej** są: Marjan-Juljan, z. z K. Rakowską, ojciec Andrzeja ur. 1924 r. i Józefa ur. 1928 r., syn Józefa, leg. w Her. Kr. Pol. 26.I.1851 r. i jego siostra Anna zam. Adamska-Babska oraz jener. Wiktorja Rylke (córka d-ra Mikołaja Pogonowskiego, leg. w Her. Kr. Pol. 26.I.1851 r.). Potomkami linii **Kieleckiej** są: dyr. Ignacy w Grodzisku Mazow., żon. z Władysławą Majewską — z siostrą Leontyną zam. Winnicką—dział ich Ignacy, ojciec Aleksandra legitymował się w Her. Król. Pol. 20.I.1838 r. (Nr. 35184).

PUZYNOWIE h. OGINIEC. Książęta, Tom XV str. 91. Książęca rodzina pochodząca od Iwana Semenowicza Putiaty Druckiego, syna Semena Dymitrowicza Druckiego, a wnuka Dymitra Olgerdowicza Starszego, zm. 1399 r. w bitwie nad Worskłą.

Syn ks. Iwana Semenowicza Putiaty ks. Wasil, występujący w 1440 r. jako Putiaty, nosił przydomek Hłasyna. Miał nadanie pod Grodnem, w dzisiejszym pow. sokólskim, nad rzeką Sidrą (dzisiejszy majątek Sidra). Po nim synów dwóch: Olechno Hłasyna, okoliczny smoleński, żonaty z Sapieżanką, po nim córka Fedia za Alexandrem Soltanowiczem, marsz. hospod. oraz Iwan Puzyrna, noszący także przydomek Hluszonok, zbiegły do Moskwy przed 1485 r., po którym synów 5: Dymitr, Iwan, Andrzej, Lew i Michał.

Ks. Michał Hluszonok Hłasynicz wzięty do niewoli moskiewskiej 1500 r. nad Wiedrossą — więcej o nim nie słychać. Losy ks. Andrzeja i Lwa niewiadome. Po ks. Dymitrze idą ks. Ogińscy.

Ks. Iwan Iwanowicz, który w aktach występuje stale bez nazwiska, był okolicznym smoleńskim 1508 r.; jako taki podpisał nadanie metropolity Jossifa Soltana na monaster w Supraślu. Po upadku Smoleńska otrzymał dwór Nosowo w pow. mielnickim na Podlasiu po królowej Helenie; na tę majątność otrzymuje 1516 r. potwierdzenie syn jego Wasil.

Ks. Wasil Iwanowicz Puzyrna, ożeniony z Hanną Soltanówną zmarł przed 1520 r.; wdowa po nim wyszła powtórnie zamąż za Juchnę Wańkowicza, z którym otrzymali oboje dożywocie na Nosowie.

Drugi syn ks. Iwana Iwanowicza ks. Tymofiej Iwanowicz władał w Grodzieńskim maj. Nowy Dwór, Balicze i Rakowicze, wydzielonemi z król. dworu Mostowskiego; żonaty z ks. Heleną Jarosławicówną, córką ks. Iwana Wasilewica Jarosławicza i ks. Marji Worotyńskiej, dzielił się 1514 r. Kleckiem z jej bratem ks. Fedorem Iwanowiczem, przyczem wziął 1/3 część Kłaczyny; miał synów trzech: Bohdana, Piotra i Ostafile, oraz kilka córek; tych ostatnich losy nieznanne.

Ks. Bohdan Tymofiejewicz z Fedi Jurnianki, która mu wniósła Swojatyce pod Kleckiem, miał synów trzech: Jana, Jurja i Jaśka (Jaszka — Jarosza?).
Zbiory ks. Józefa Puzyrna.

R

RADOŃSKI h. JASIEŃCZYK. Tom XV str. 124. Pochodzący po Piotrze, dziedzicu dóbr Magnuszewice, w woj. kaliskiem w 1746 r., Piotr, żyjący w końcu XVIII wieku, dziedzic dóbr Prochy, pow. kościański, zaślubił Joannę Kierską i z niej miał 8 synów.

Tadeusz, czwarty z synów Piotra, dziedzic Kocialkowej Górki, oficer W. P. z 1831 r., um. w Poznaniu 1873 r., i z żony Emilji Lipskiej pozostawił córki: Antoninę za Stanisławem, Wandę za Hipolitem Bronikowskimi, Władysławę za dr. Józefem Koszutskim i syna Seweryna.

Seweryn, ur. 24.6.1833 r. w Tulcach, dziedzic Kocialkowej Górki, poseł na sejm pruski, zm. 1910 r. w Poznaniu, żonaty z Jadwigą, córką Karola Kalksteina i Antoniny z Szczanieckich, ur. 1847 r. w Pluskowcach (Pomorze), zm. 1925 r. w Poznaniu, pozostawił synów: Tadeusza, ur. 1874 r., zm. 1893 r., Antoniego i Karola.

Antoni-Karol-Piotr, ur. 9.2.1876 r., dziedzic Kocialkowej Górki, zaślubił 1907 r. Zofję z Brodowskich i z niej ma dzieci: Jerzego-Antoniego-Seweryna, ur. 5.4.1908 r., magistra praw, Jadwigę-Marję-Wandę ur. 30.9.1909 r. i Antoniego-Aleksandra-Karola, ur. 25.5.1911 r.

Karol-Mieczysław-Marja-Wojciech, ur. 7.10.1883 r. w Kocialkowej Górcie (Poznańskie), otrzymał maturę w gimn. św. Marji Magdaleny w Poznaniu w r. 1903; słuchacz historii na uniwersytetach w Heidelbergu, Berlinie i Monachjum, teologij w seminarjum duch. w Poznaniu i Gnieźnie, wyswięcony na kapłana w Gnieźnie 14.2.1909; wikariusz w Czerniejewie i Poznaniu (par. św. Jana), prebendarz przy kościele po-dominikańskim w Poznaniu, penitencjarz i kaznodzieja archidiecezji poznańskiej, administrator parafii archidiecezjalnej, radca Kurji Arcybiskupiej, proboszcz parafii N. Serca Jezusowego i św. Florjana w Poznaniu, prekonizowany 8.4.27 na biskupa tyt. Berissy i sufragana pozn., konsekrowany w katedrze poznańskiej 29.5.28; — mianowany biskupem włocławskim 5.4.29, intronizowany w bazylice włocławskiej 20.5.29.

RADZIWIŁ. Wymieniony w tomie XV na str. 147 Aleksander ks. Radziwiłł, prawnuk Hieronima i Teofila z Morawskich, b. właściciel dóbr Zagrobela pow. tarnopolskiego, ostatni męski potomek gałęzi dawnych ordynatów na Nieświeżu i Olyce, zmarł w 1929 r., pozostawiając z żony swej Wilhelminy z Ordody d'Ordod, właścicielki dóbr Grojec pow. oświęcimskiego, jedyną córkę, ks. Marię-Maksymilianę-Olgę, ur. 1908 roku.

ROMISZOWSCY h. JELITA. Piotr, syn Ignacego i Barbary z Kownackich, dziedzic Ślaskowa, z drugiej żony Julji Siemońskiej, córki Augustyna i Zofji Benoë, miał synów: Adama, który zginął w 1863 r. w oddziale Wierzbickiego, i Michała, urodzonego w Ślaskowie w 1849 r., dziedzica Szczecna, po którym z Marji Nowosielskiej, córki Sabina i Antoniny z Mieroszewskich, córki: Jadwiga z Edwardem Kurschem, Zofja za Antonim Budnym, i syn Adam urodzony w Szczecnie w 1872 r., dziedzic Bobina, zaślubił w 1901 r. Marię hr. Łoś córkę Alfreda i Konstancji z hr. Lubienieckich. Tego Adama dzieci: Alfred, Konstancja, Marja, Adam i Stanisław.

(Ze zbioru dokumentów i notatek Szymona Konarskiego).

RUSSOCCY h. ZADORA vel PŁOMIĘNCZYK. Piszą się „z Brzezia“. Krzysztof, w 1650 r. ożeniony z Zofją Korzeńską, córką Adama, arjanina, i Zuzanny ze Stadnickich, ma w 1652 r. sprawy w grodzie krakowskim. W 1699 r. kupuje do spółki z żoną dobrą Rzeszutki i Fałki od Piotra Gawrońskiego. W 1712 r. już nie żyje, gdyż wdowa po nim ma w tym czasie sprawy w ogrodzie nowokorczyńskim. Pozostawił trzech synów, z których Andrzej zgaśł bezpotomnie przed 1735 r., a po Marcjanie-Macieju i Jerzym pozostaje potomstwo.

Marcjan-Maciej, dziedzic Rzeszutek i Fałek, ożeniony z Dorotą Żeleńską, za którą otrzymał w posagu Żegocin. Umarł w 1735 r., pozostawiwszy jedenaścioro dzieci: Andrzeja, ur. w 1700 r., Zofję, Krystynę za Janem Cikowskim, Zofję-Dorotę, Zuzannę, Helenę urodz. w 1707 r., a w 1726 r. żonę Władysława Wołk-Łaniewskiego, Teofilę, Zofję-Aleksandrę, Krzysztofa, Aleksandra urodz. w 1712 r., dziedzica Żegocina, porucznika gwardji, zmarłego bezpotomnie, i Samuela urodz. w 1713 r. dziedz. Lubczy i Żegocina, 1767 r. skarbnika łomżyńskiego, ożenionego z Salomeą Oraczowską, który zmarł bezpotomnie. Z powyższego potomstwa Zofja-Dorota, Zuzanna, Teofila, Zofja-Aleksandra i Krzysztof zmarli dziećmi jedynie Andrzej najstarszy prowadzi dalej linię.

Andrzej, ur. w 1700 r., chorąży gwardji, dz. Rzeszutek i Fałek, w 1726 r. ożeniony z Zofją Wielowiejską. W 1766 r. oboje już nie żyją. Ich dzieci: Aleksander, w 1761 r. porucznik, zmarły przed 1766 r., Konstancja zmarła w bardzo podeszłym wieku i Krzysztof, kapitan W. Kor., ożeniony z Teofilą Różycką, dziedzic Żegocina, Rzeszutek i Fałek, o które to dobra wygrał w 1766 r. proces z rodziną. Krzysztof umarł w 1797 r., pozostawiając dzieci: Ludwikę-Karolinę, ur. w 1762 r., a 1797 r. żonę Samuela Kępińskiego, Maksymiljana, ur. 1763 r., Stanisława, ur. w 1768 r. i Karola, ur. w 1772 r.

Z powyższych:

I. Maksymiljan, ur. 1763 r., w 1792 r. sztabkapitan w 10 regimencie szefostwa Ignacego Działyńskiego, następnie major, dziedzic Żegocina, zaślubił Annę

z Brzezia Chrzastowską, córkę Aleksandra i Ludwika z Ożarówskich, umarł w 1823 r., pozostawiając dzieci: Ludwikę, Krzysztofa, Annę za Karczewskim i Józefę ur. w 1805 r., zmarłą w panieństwie w 1806 r.

Z tych synów Maksymiljana: 1) Ludwik ur. 1800 r., ożeniony w 1827 r. z Elżbietą-Anielą Russocką, swoją stryjeczną siostrą, dziedzic Żernik, umarł w 1852 r., pozostawiając córkę Florentynę, ur. 1828 r., w 1847 r. żonę Septyma Świdy, zmarłą w 1911 r. 2) Krzysztof, ur. w 1803 r., dziedzic Suliszowa i Faliszowic, sędzia pokoju pow. staszowskiego, w 1839 r. ożeniony z Leontyną Russocką swoją stryjeczną siostrą, umarł w 1857 r., pozostawiając dzieci: Juljana, ur. w 1840 r., ożenionego z Karoliną Dütreppech, zmarłego w 1868 r., (po którym Wanda za Maksymiljanem Skotnickim, dziedzicem Skotnik, prezesem Dyr. Szczegółowej T. K. Z. w Radomiu), Anielę ur. 1843 r., w 1866 r. żonę Józefa Colonna-Walewskiego, i Maksymiljana, ur. w 1845 r., dziedzica Suliszowa i Faliszowic, magistra praw Szkoły Głównej, ożenionego z Władysławą Cichowską, zmarłego w Suliszowie 1928 r. Po nim dzieci: Kazimiera za Franciszkiem Świeżyńskim z Zórawicy, Leontyna, szarytka, Krzysztof, ur. 1889 r., inżynier, kawaler w Paryżu, Władysława za Władysławem Mierzwińskim w Suliszowie, Zofja, panna, Marja zmarła panną i Antonina w zakonie.

II. Stanisław, syn Krzysztofa, ur. w 1768 r., rotmistrz kawalerji narodowej na Litwie pod Wielowiejskim, dwukrotnie żonaty: poraz pierwszy z Ludwiką Nieszkowską, kapitanówną, a poraz drugi z Marcjaną Kępińską, córką Stefana. Umarł w 1848 r., miał dzieci z pierwszej żony: Aleksandra, ur. 1799 r., ożenionego z Teklą z Jasięskich, dziedziczką Jasic, Konstantego, ur. 1801 r., oż. w 1828 r. z Karoliną Stryjeńską, córką Teodora i Chrzastowskiej, zmarłego w 1884 r., Elżbietę - Anielę za Ludwikiem Russockim, Zuzannę za Michałem Russockim, a z drugiej żony: Karola ur. w 1813 r., zmarłego kawalerem w 1855 r., i Leontynę ur. w 1822 r., żonę Krzysztofa Russockiego.

Z powyższych: Aleksander z Tekli Jasięńskiej miał dzieci: Józefę zmarłą młodą panną w Jasicach, Karolinę za Leszczyńskim i Jana ur. w 1845 r., dziedzica Jasic, ożenionego w 1870 r. z Konstancją Świdą, córką Septyma i Russockiej, zmarłego w Jasicach w 1890 r. i pozostawiającego córkę Karolinę za Władysławem Świeżyńskim i syna Aleksandra ur. w 1871 r., dziedzica Jasic, sędziego pokoju, ożenionego z Marią Świdą, córką Florjana — tego dzieci: Zofja ur. w 1903 r. za Stefanem Czarnowskim i Jan ur. w 1895 r., który z żony Róży Białeckiej ma syna Aleksandra-Stefana ur. w 1921 r.

Konstanty z Karoliny Stryjeńskiej miał dzieci: Kazimierz ur. w 1828 r. za Pawłem Skierskim, Helenę w 1856 r., żonę Antoniego Jawornickiego, Stanisława ur. w 1840 r., a zmarłego kawalerem w 1913 r., Zygmunta ur. w 1841 r., dziedzica Dobrej pod Staszowem, ożenionego z Marią Leszczyńską — wdową po Janie Malinowskim, zmarłego w Warszawie w 1923 r. (po nim pozostała córka Marja niezamężna i syn Kazimierz, który w 1924 r. był studentem Politechniki w Warszawie), Wirginję ur. 1842 r., zmarłą w panieństwie w bardzo podeszłym wieku i Konstantego ur. 1845 r., po którym z pierwszej żony Krzęciewskiej po-

zostały dzieci: Wanda za Ksawerym Boguszem, Jadwiga za Komalskim i Konstancja za Stanisławem Boguszem, a z drugiej żony Wandy Bogusz, Henryk z Zofji Morawskiej ma dwóch synów, Zygmunt z Marii Morawskiej ma dwie córki i syna, Stanisław za Łukaszewiczówny ma dwoje dzieci i Alina rozwiedziona z Wacławem Szuyskim.

III. Karol, syn Krzysztofa, ur. w 1772 r., kurator Ewan.-Reformowanej Jednoty Małopolskiej, radca i sędzia, dziedzic Rzeszutek, które sprzedał, biorąc za żonę Anną von Hartitzsch, córką Jerzego-Ludwika i Marii z Wielowiejskich, dobra Gołuchów. Pozostawił dzieci: Karolinę za Aleksandrem Hubą, Marię ur. w 1807 r., zmarłą w paniństwie w Suwałkaim, Elżbietę ur. 1809 r., a zmarłą panną w Suwałkach w 1874 r., Ludwikę za pastorem Dawidem Bergemanem i Władysława, ur. w Gołuchowie w 1817 r., sędziego w Marjampolu, a potem rejenta w Suwałkach, po którym z dwóch żon dzieci:

Z pierwszej żony Katarzyny z Grabowskich: Bolesław ur. w Kalwarji w 1846 r., (po nim z Aldony Grabowskiej Kazimierz, ur. w 1872 r., sędzia sądu okręgowego, zmarł w Radomiu w 1924 r. i Karol ur. w 1875 r.), Aleksandra za Aleksandrem Karpowiczem i Alina za Wacławem Szacińskim.

A z drugiej żony Anieli z Szylerów: Aniela za Stanisławem Grabowskim, a następnie za Adolfem Świdą postelm, Izabella ur. w Kalwarji w 1851 r., Łucja za Aleksandrem Monikowskim i Józef ur. w 1860 r. w Suwałkach.

Jerzy, syn Krzysztofa i Zofji z Korzeńskich, w 1678 r. zapisuje w grodzie chęcińskim sumy żonie Elżbiecie z Rakoszyzna, z której pozostawia dzieci: Joannę ur. w 1687 r., a w 1703 r. zaślubioną Aleksandrowi Wielowiejskiemu, i Aleksandra, ppłukownika i wojskiego nowomiejskiego, który w latach 1715 do 1755 ma różne sprawy w grodach: sandomierskim, nowomiejskim, chęcińskim, lubelskim i krakowskim. Ten Aleksander z dwóch żon miał siedmioro dzieci:

Z pierwszej żony Ludwiki Ożarówskiej, zmarłej w 1724 r., dwie córki: Annę ur. w 1716 r. I-voto Pawłową Orzechowską, a II-voto Ernestową Gołczową-szambelanową, i Krystynę zmarłą dzieckiem.

Z drugiej żony, Elżbiety Bobrownickiej miał córki: Teodorę, ur. w 1729 r., Ewę Samuclową Koscecką, pułkownikową i Wiktorję Marcyanową Żeleńską pułkownikową, oraz synów: Stefana ur. 1740 r., zmarłego bezpotomnie i Adama, który w 1761 r. w grodzie krakowskim odbiera sumy z Łubczy wzamian zrzeczenia się swoich praw do tego majątku. Adam umiera w 1777 r., pozostawiając z synu Ludwiki z Broniewskich córki: Elżbietę-Annę ur. 1760 r., a w 1779 r. żonę Rafała Konarskiego, szambelana, Karolinę ur. w 1763 r. i Ewę ur. w 1764 r., oraz syna Aleksandra urodzonego w 1763 r. lub w 1762 r., a zmarłego w 1845 r., chorążego, a następnie szambelana, dziedzica Przeuszyna, po którym z żony Anny Kępińskiej syn Józef ur. 1786 r., a z żony Julji Błaszyńskiej syn Konstanty ur. w 1791 r. dziedzic Ciepeliowa.

(Ze zbioru dokumentów i notatek Szymona Konarskiego).

RUSZKOWSKI h. POBÓG. Tom XV str. 318. Senatorowie w rodzinie: N., kasztelan szremski 1547 r. Jan, kasztelan przemęcki 1577 r. Stanisław, kasztelan sandocki 1601 r., um. 1602 r. Andrzej, kasztelan inowrocławski 1648 r.

(Niesiecki, Mycielski). Pisali się z Ruszkowa i Ruszkowic; w końcu XIV w. dziedziczyli: Stanisław i Wojciech 1394 r., Bogusław 1396 r. (Księgi Ziem Łęczyckie). Dorota z Ruszkowa za Maciejem Lipskim h. Łada z Lipia i Krzemienicy 1480 r., prądziadem prymasa Korony Polskiej (Niesiecki, Paprocki), Elżbieta z Ruszkowic 1508 r. Jan, Władysław i Krzysztof, dziedzice Ruszkowic i Rudna 1550 r.

Bartłomiej na Wrzący 1500 r., żonaty z Zuzanną Lubieniecką, córką Wojciecha, miecznika brzesko-kujawskiego, i Katarzyny z Kościola, miał synów: Jakóba, Wojciecha i Stanisława, z których Wojciech, dziedzic na Wrzący, był żonaty z Dorotą Siedlską z Grzymiszewa, ich synowie: Bartosz żonaty z Anną Charbićką i Łukasz żonaty z Anną Sułkowską 1640 r.

Stanisław, ur. 1520 r., dziedzic Ruszkowa, rotmistrz J. K. Mci, sławny z wypraw wojennych za Stefana Batorego, burgrabia krakowski, osobliwi dobrodziej O. O. Bernardynów w Kole, w którym znajduje się okazały grobowiec marmurowy; um. 1597 r., z żony Urszuli z Modliszewic pozostawił syna Andrzeja (Ks. Gr. Łęczyckie i Przedzieckie Recognitionum).

Andrzej, ur. w 1570 r., dziedzic Złoczewa i Ruszkowa, Nowej wsi, Budziszława i Drzewce, rotmistrz, kasztelan inowrocławski 1648 r., zm. 1675 r.; zaślubił Agatę Żernicką i z niej miał córkę Annę za Janem Sokolowskim h. Pomian i synów: Stanisława i Zygmunta.

Zygmunt, dziedzic Ruszkowa i Goliszewa 1660 r., żonaty z Katarzyną Zakrzewską, z niej córki: Katarzyna za Andrzejem Wierusz-Niemoejskim i Marjanna za Przykuckim (Ks. Gr. Radziejowska Recognitionum I str. 19 i 20).

Stanisław, dziedzic na Ruszkowie 1660 r., zaślubił Katarzynę, córkę Tomasa IV z Dąbia Dąbskiego i Ewy Krowickiej, i z niej miał syna Eustachego, dziedzica na Ruszkowie 1680 r., po którym z Katarzyną Dąbrowickiej córki: Anna za Maciejem Morzyckim, Jadwiga za Stanisławem Ruckim i syn Wojciech.

Wojciech, podstoli brzesko-kujawski 1676 r., dziedzic Błędna i Wyszczelicy, którego z Salomei z Trzebuchowskich synowie: Aleksander, Michał, podstoli brzeski, żonaty z Marjanną Woźnicką i ks. Zygmunt, kanonik płocki, deputat na Trybunał koronny 1729 r. (Ks. Gr. Przedzieckie i Radziejowskie Recogn. 73 f. 407; 78 f. 224; 81 f. 402; 1 f. 379).

Aleksander, dziedzic Błędnej i Wyszczelicy, podstoli brzesko-kujawski 1707 r., zaślubił Wiktorję Grochowicką, z której syn Wojciech miał dwie żony: Marjannę, z niej syn Mateusz-Wojciech, i Barbarę, córkę Michała Niwskiego i Marjanny Korotkowskiej, z której syn Romuald.

Mateusz-Wojciech, ur. 1747 r. w par. Bedno pow. gostyński, dziedzic Błędna i Wyszczelicy, żonaty z Franciszką Stodulską, pozostawił syna Antoniego-Tymoteusza, ur. 1804 r. w par. Zychlin, dziedzica Goszczynna i Poletkowa, po którym z Marjanny Markowskiej synowie: Józef, ur. 1831 r., ks. rektor, uczestnik powstania 1863 r., zesłany na Sybir na lat 16, Feliks, ur. 1831 r., dziedzic Goszczynna, generał artylerji wojsk ros., Aleksy, ur. 1839 r. w par. Sobota, uczestnik powstania 1863 r., zesłany na Sybir, gdzie umarł. Konstanty, dziedzic Zagrębek, ur. 1835 r., żona Kamila Komorowska h. Korczak, uczestnik po-

wstania 1863 r., zesłany na Sybir na lat 12, dzieci: Walentyna za Aleksandrem Komorowskim, Józef, Kazimierz, Stanisław i Klemens.

Klemens, dziedzic Dziankowa i Solca, uczestnik powstania 1863 r., żonaty z Józefą z Kwiatkowskich h. Gryf, z niej córki: Jadwiga za Janem Bocheńskim z Pędzewa, Marja, ur. 1904 r. i synowie: Klemens, ur. 1873 r., ze Solca, prezes związku ziemian pow. gostyńskiego, kawaler Złotego Krzyża zasługi, żonaty z Leontyną Wyssogota-Zakrzewska córką Napoleona z Poddebic, Feliks, ur. 1875 r., z Dziankowa, Antoni, ur. 1874 r., z Piotrowa, ożeniony z Hanną Higersbergerówną, Marjan, urodz. 1888 r. z Pluskowęs, Stefan, ur. 1890 r., z Goszbergerówną, Marjan, urodz. 1888 r. z Pluskowęs, Klemens, Feliks, Antoni, Marjan czynna i Konrad, ur. 1892 r. z Zaniewiszcz; Klemens, Feliks, Antoni, Marjan Stefan i Konrad wylegitymowani 1904 r. w Departamencie Heroldji i zapisani do ksiąg szlachty dziedzicznej gub. warszawskiej.

Romułd, syn podstolego Wojciecha, właściciel Szadka i części Korzeniowa i Przędzina, miał syna Michała, właściciela dóbr Poświętna Góra, z żony Karoliny z Bielskich pozostawił synów: Władysława-Hieronima, ur. 1817 r., w Sieradzu, obrońcę sądowego pow. wartskiego 1839 r., i Antoniego-Józefa, ur. 1819 r. w Sieradzu, aplikanta sądowego w Kaliszu 1839 r. (Akta Heroldji Królestwa).

Andrzej z Ruszkowa 1412 r., dziedzic Ruszkowa, Choyne, Niekmierów, Sieradz. 1412, f. 95). Klemens z Ruszkowa, brat Andrzeja, 1412 r. dziedzicy Wołę i Szczepanowice (Sieradz. 1412 f. 95). Bartłomiej, dziedzic Ruszkowa, 1449, (Brzesk. 1-a f. 230), brat jego Wojciech z Ruszkowa, 1464, (3. f. 93). Jakób, syn Bartłomieja, dziedzic Ruszkowa i Wrzący, żona Katarzyna de Wrząca, córka Niesiegniewa z Lubyczynce i Schemyanowo, (Brzesk. 1485, 6 f. 198.). Andrzej, brat Jakóba, dziedzic Ruszkowa Większego, Gęsieniec i Dunaj (ziemia kujawska, Boniecki oraz Brzeska 6. f. 183) 1487 r.

Bracia: Jan, Florjan i Jakób Ruszkowscy 1443 r. przeprowadzają między sobą działy w Ruszkowie i Kamiennej. Stefan Ruszkowski, dziedzic Choyne, Piaski, Krezeń, Czechy, Polkowo 1491. (Sieradz. 28, f. 115). Bartłomiej, syn Jakóba, dziedzic Wrzący Mniejszej, Nowej Wsi 1535 r., żona Zuzanna Lubieniecka, córka Wojciecha, miecznika brzesko-kujawsk., i Katarzyny z Kościoła (Brzesk. 6 f. 74. — 1551). Rodzeństwo Bartłomieja: Zofja za Ciepłińskim na Cieplinach 1542 (Przedeckie 3 f. 52). oraz Wojciech (Brzeskie 22 f. 113). 1547 r. kasztelanem szremskim po śmierci kasztelana N. Ruszkowskiego został Stanisław Spławski (Matr. R. P. Sum.). Po Bartłomieju: Stanisław, 1565 r. dziedzic Ruszkowa, Wrzący, Nowej Wsi, rotmistrz J. K. M.. chorąży kaliski, burgrabia królewski, żona Urszula z Modliszewic. Jakób, cześnik brzeski 1558, Wojciech z Wrzący, podstoli buski, sędzia gr. 1573, dziedzic Wilczyńskiej góry, Dąbrowic, Redecz Kálny, Łatkowo, Wygnanowo, Kielczewo, Wierzchocin, i żona Dorota Siedlicka, II żona Małgorzata z Pełczysk. Jan z Wrzący, starosta brzeski 1584, dziedzic Niwy, Świątniki, Wąsewo, żona Dorota de Piotrkowo. (Brzesk. 26, f. 10, 12). Katarzyna za Piotrem Jaszczółtowskim z Jaszczółtowa.

Poprawki i uzupełnienia № 2
do Notatki Genealogicznej o rodzinie Saryusz z Olbrachcie Bielskich h. Jelita.

Na str. 9 ad dalszy ciąg VII/B/3 (Paweł)

po słowach: „Kawal. Maltańskiego, Szambelana i Mistrza Cereemonji Ces. Mikołaja I-go“ dodać: „a córkę Ignacego, pana na Zawadle i Mokrych Lipiach w pow. zamojskim“.

Na str. 9 ad VIII/B/1 (Ignacy Jan Tomasz)

po słowach: „pochowany w Chełmie“ dodać: „w grobach rodzinnych“, a na stron. 10 ad VIII/B/1 po słowach: „przed Deputacją Heroldji Król. Pol. w 1837 r. dodać: „na co dowód z dn. 18/30 czerwca 1837 r. za Nr. 207“.

Na str. 10 ad VIII/B/2 (Tekla)

po słowach: „zm. przed. 1850 r.“ dodać: „pochowana w grobach rodzinnych w Chełmie“, zaś po słowach: „Wojciechem Kunieckim h. Bończa“ dodać: „Z Wielkich Kunic, pochowanym w Chełmie“, a po słowach: „synem Franciszka“ dodać: „ur. 1750 r. zm. 8.II.1828 r. pochow. w podziemiach kościoła O.O. Reformatorów w Chełmie“, a niżej jeszcze po słowach: pana na Hańsku, Łowczy“ — wstawić: „Stulinie“.

Na str. 11 ad dalszy ciąg IX/B/1. (Paweł)

po słowach: „Michałną Węgrzecką h. Lubicz“ wstawić: „ur. 1813 r. zm. 1835 r.“ i zakończyć: „córka senatora Węgrzeckiego“.

Na str. 11 ad IX/B/3 (Wincenty)

po słowach: „zm. 1891 r.“ dodać: „poch. w grobach rodzinnych w Chełmie“ po słowach: „zm. w Stuleńszczyźnie“ wstawić: 8.1* i dodać: „pochow. w grobach rodzinnych w Chełmie, wychowanek Instytutu dla Panien w Puławach, córkę Wincentego, Majora Wojsk Polskich, i Ludwika z Jezierskich, zm. 23.X.1887 r., pani na Jaślikowie“.

Na str. 12 ad IX/B/8 (Teresa)

po słowach: „ur. 1819 r.“ dodać: „zm. 1889 r. pochow. w grobach rodzinnych w Chełmie“ a dalej po słowach: „ur. 1806 r.“ dodać: „pochow. w grobach rodzinnych w Chełmie“, a dalej po słowach: „Synem Jerzego Stanisława“ dodać: „ur. w Nowej Wsi w 1771 r., zm. w 1857 r. właściciela Lechanic“.

Na str. 12 ad IX/B/9 (Ignacja)

po słowach: „ur. w 1815 r.“ dodać: „zm. około 1870 r. w Niedziałowicach, pochowana w grobach rodzinnych w Chełmie“.

Na str. 12 ad IX/B/9 (Ignacja)

po słowach: „Erazmem Mańkowskim h. Zaręba (?) Panem“ przekreślić „na Kamieniu“ i wstawić „na Piszczacu na Podlasiu“.

Na str. 14 ad X/B/b/2 (Amelja)

po słowach: „ur. 29.IX.1849 r.“ wstawić: w Uhrze, zm. 1.III.1923 w Woźnikach, pochow. na parafialnym cmentarzu w Gomolinie (pow. piotrkowski) — a po słowach: „Michałem Chmyrowskim h. Ostoja“ dodać: „zm. i pochow. w Warszawie w 1888 r., Marszałkiem Szlachty gub. mohylowskiej, właścicielem Zalesia, a potem Rohodoszczy i Krasnobrodu w pow. zamojskim, synem: Aleksandra L... Łepkowskiej“.

Na str. 15 ad X/B/d/3 (Adam Euzebjusz)

zmienić datę śmierci z „1884“ r. na: „1885 r.“ i dodać: pochowany w grobach rodzinnych w Chełmie“.

Na str. 14 ad X/B/b/5 (Marja)
po słowach: „synem Leona” dodać: „ur. w 1828 r., zm. w 1870 r. pana na Siłnie”.
Wszystkie powyższe uzupełnienia pochodzą z notat rodzinnych pani Marji Kunickiej (M. K.).

Poprawki i uzupełnienia № 3

do Notatki Genealogicznej o rodzinie Saryusz z Olbrachc Bielskich
h. Jelita.

- Str. 11 ad IX/B/3 (Wincenty)
zm.: „w Warszawie 26 października 1891 r.”
- Str. 11 ad IX/B/4 (Henryk)
ur.: „w Fajslawicach” 1822 r., „zm. 18 marca 1893 r. na Wołyniu, pochów. w Warszawie”,
po słowach zaś żony z Ludwiką Przemyską h. Paprzyca: „zm. 31 grudnia 1911 r.
w Wilnie, pochów. w Warszawie”.
- Str. 11 ad IX/B/5 (Antoni Onufry Modest)
po słowach: „Radca Dyr. Główny Tow. Kred. Ziemiak.” „(5/17 maja 1856 r.)” a po słowach:
„Sędzia pow. krasnostawskiego” dodać: „18/30 kwietnia 1858 r.” (str. 12) po słowach
„żonaty” „w Warszawie” po słowach zaś „zm.” „i pochowany w Lublinie”.
- Str. 12 ad IX/B/8 (Teresa)
po słowach „zm.” „27 marca” 1889 r. w Koble, dalej po słowach „h. Rogala ur. 1806 r.”
„zm. 20 stycznia 1882 r. w Białopolu”.
- Str. 12 ad IX/B/9 (Ignacja)
zamiast „zm. około 1870 r.” wstawić „zm. w 1872 r.” zamiast „panem na Piszczarach na
Podlasiu” „na Piszczacu” na Podlasiu.
- Str. 13 ad X/B/a/3 (Zofia)
zm. „i pochów. na Powązkach w Warszawie”.
- Str. 14 ad X/B/b/1 (Stanisław)
po słowach: „córka Walentego I” dodać „Jadwigi”.
- Str. 15 ad X/B/c/2 (Stefan)
po słowach: „żonaty z” „Ludwiką”.
- Str. 15 ad X/B/c/3 (Emilia)
„ur. w Krzywem w 1863 r., zm. w Wilnie 23 lipca 1922 r. Literatka-dziennikarka; Zało-
życielka Kola Kobiet w Wilnie Tow. Pom. Ofiarom Wojny, Narod. Org. Kobiet i t. d.
zamężna w Warszawie w 1863 r., po słowach zaś: „za Witoldem Westawskim h. Wadwicz”
„ur. w Głębranach z. kow. w 1855 r., zm. w Wilnie i tamże pochów. 17 maja 1930 r.
Doktorem Medycyny w Wilnie, Założycielem Tajnego Tow. Oświaty Narodow., Pogotowia
Ratunkowego, Macierzy Szkolnej, Dr. honoris Causa Uniw. Stefana Białorego, Komando-
rem ord. „Polonia Restituta”, synem: Antoniego i Kazimierza Gadonównę Podkomorzanki
(Antoni 1 o voto był żonaty z Zofią Narkiewiczową).
- Str. 15 ad X/B/c/4 (Maryanna)
ur.: w 1861 r., zm. w Wilnie 18 grud. 1889 r., pochów. w Warszawie, zamężna za Henry-
kiem Dymszą h. własnego, Doktorem Medycyny.
- Str. 15 ad X/B/d/1 (Ignacy Wojciech Krzysztof)
zm. w Dalniku koło Odessy 17 listop. 1913 r., żonaty w Berdżańsku 19.1.1879 r.

Str. 16 ad X/B/d/4 (Teresa Zofia Justyna)
ur. nie w Fajslawicach ale w Warszawie, chrz. w Fajslawicach po słowach: „tamże po-
chowana” Członkini Tow. Kobiet Polskich w Moskwie, Czerwonego Krzyża itd., zamężna
25 kwietnia 1876 r. w Działdowszczyźnie po słowach: „Erazmem Piętką h. Pomian” ur.
na Ukrainie 20 lutego 1847 r., zm. w Wilnie 16 paźdz. r., Inżynierem Technologiem, Na-
czelnikiem Służby ruchu kolei Aleksandrowskiej i po słowach zaś „Dziedzicem Kar-
czowski w gub. kijowskiej” synem Stanisława Sędziego Pokoju i pierwszej żony Apolonji
z Krzyżanowskich.

Str. 16 ad X/B/d/5 (Aniela)
dodać: Juljanna ur. w Fajslawicach 15 lutego 1860 r., zm. w Paczelmie gub. penzeńskiej
27 lutego 1897 r., poch. w Smoleńsku, zamężna 21 stycznia 1882 r. w Władzie za Boles-
ławem Zbrokskim h. Jasięńczyk, ur. w maj. Wrzosa pow. Radomsk. w 1852 r., zm. i poch.
w Radomiu 17 lutego 1928 r. Inżynierem Technologiem, synem Aleksandra i Domicyli
z Wylazowskich.

Str. 16 ad X/B/d/6 (Zofia Adelaida)
zm. w Moskwie 24 lutego 1920 r.

Str. 16 ad XI/B/c/1 (Władysław)
ur. w Odessie w 1881 r., kapitan marynarki cywilnej, żon. z Eugenją Litwinenko.

Str. 16 ad XI/B/c/2 (Antoni)
ur. w Odessie, żon. z Aleksandrą Gordina.

Str. 16 ad XI/B/c/3 (Leon)
ur. w Odessie, żon. 27 paźdz. 1918 r. z Niną Karchatowską.

Str. 16 ad XI/B/c/4 (Wanda)
ur. w Odessie 27 grudnia 1879 r.

(Powyższe dane oparte na notatkach rodzinnych p. Zofii Budkiewiczowej
w Wilnie, córki pani Teresy Piętką z domu Bielskiej).

Uzupełnienia № 2.

BOBIŃSCY. Janina z Bobińskich, córka Sylwana, zamężna za generałem
w. ros. Walerym Furs-Żyrkiewiczem (patrz tom Uzupełnień, str. 25), czynna
działaczka narodowa, więziona przez władze rosyjskie po śmierci męża, znana
literatka (pseudonim „Hanna Krzemieniecka” — powieści: „Fatum”, „A gdy
odejdziesz w przepaść wieczną”, „Lecą wichry”—nagrodzona na konkursie jubi-
leuszowym Kurjera Warszawskiego; rozprawa filozoficzna „Walka z Duchem i Du-
cha zwycięstwo” nagrodzona na konkursie „Wiedzy filozoficznej”; dramat
„W piętach ideji” i wiele innych prac; zm. w 1930 r.

Władysław Bobiński, rotmistrz, Kawaler Krzyża Walecznych.

FURS-ŻYRKIEWICZE. Elina z Furs-Żyrkiewiczów Pełpowska. Wzięiona
w r. 1911 przez władze rosyjskie za walkę o szkołę polską.

Jerzy Furs-Żyrkiewicz służył ochotniczo w 5 pułku ułanów w II korpusie
W. P., więziony przez rok w Czeka w Humaniu, s. v. z Zofią Wójtowicz.

HEYNISZ. Str. 29. Spis ludności pow. opoczyńskiego za rok 1790 (Skarbowe Oddział 64, ks. 102 f. 279 v.). Miasto Drzewica Ludwika z Załuskich Szaniawskiej, starościny bolesławskiej, dziedziczne. Józef Heynisz lat 33, Ludwika żona l. 30, syn Wincenty l. 5, córka Antonina l. 7, służące: Urszula l. 18, Maryanna l. 15, fornal Jan Poliwski l. 33, guwerner Francuz de Pouber l. 25.
